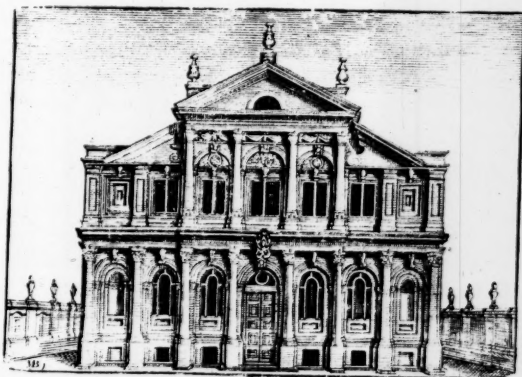

a d'elin et sculpté Univerf Oxon.

FABULARUM
Æsopicarum
DELECTUS. 0846

OXONIÆ,
E. THEATRO SHELDONIANO,
At. Dom. MDCXCVIII.
Excudebat JOHAN. CROKE

UNIVERSITATIS
LIBRARIUM
HISTORICUM

285.14

HONORATISSIMO JUVENI
DOMINO

JACOBO SCUDAMORE
VICECOMITI
SCUDAMORE
De SLEGO.

AUGUSTA pubes ! ô perantiquæ Domûs
Spes summa ! surgens SCUDAMOREORUM decus !
Accipe benignus, accipe Æsopi sales,
Quos Croesus olim, quos amabant Cæsares :
Quos dum Tibi audax defero ; liceat mihi,
Æsopi ad instar, hanc referre Fabulam.

ALAUDA dum per arva, per segetes volat,
Dinque secum animo volutat anxia,
Cui molle carmen, cui daret liquidum melos;
Ad vada Caystri properat, & amcenâ parat
Mulcere Olorem suavitae carminis :
At ille, cur me provocas cantu tuo,
Cui cantilena mortis est prænuncia ?
Ergo avolans Alauda per sylvas iter
Radit ; & opacâ in fronde Lusciniam videns,
Placidus canorâ voce modulatur sonos :
Sed illa nimis intenta solitis questibus,
Ploransque sublatum nece immaturâ Ityn
Singultat Eheu ! flebilique murmure
Contristat omne nemus, & æternùm dolet.
Elusa rursus Alauda, sese in æthera
Nisi frequenti tollit, & vaga nubium
Tractus pererrat : mox Avem prænobilem
Hinc inde quæritanti, in aspectum venit
Generosus Aquilæ filius ; qui lumine
Defixus immoto igneum Solis jubar
Ardescit intuendo, & expleri nequit :

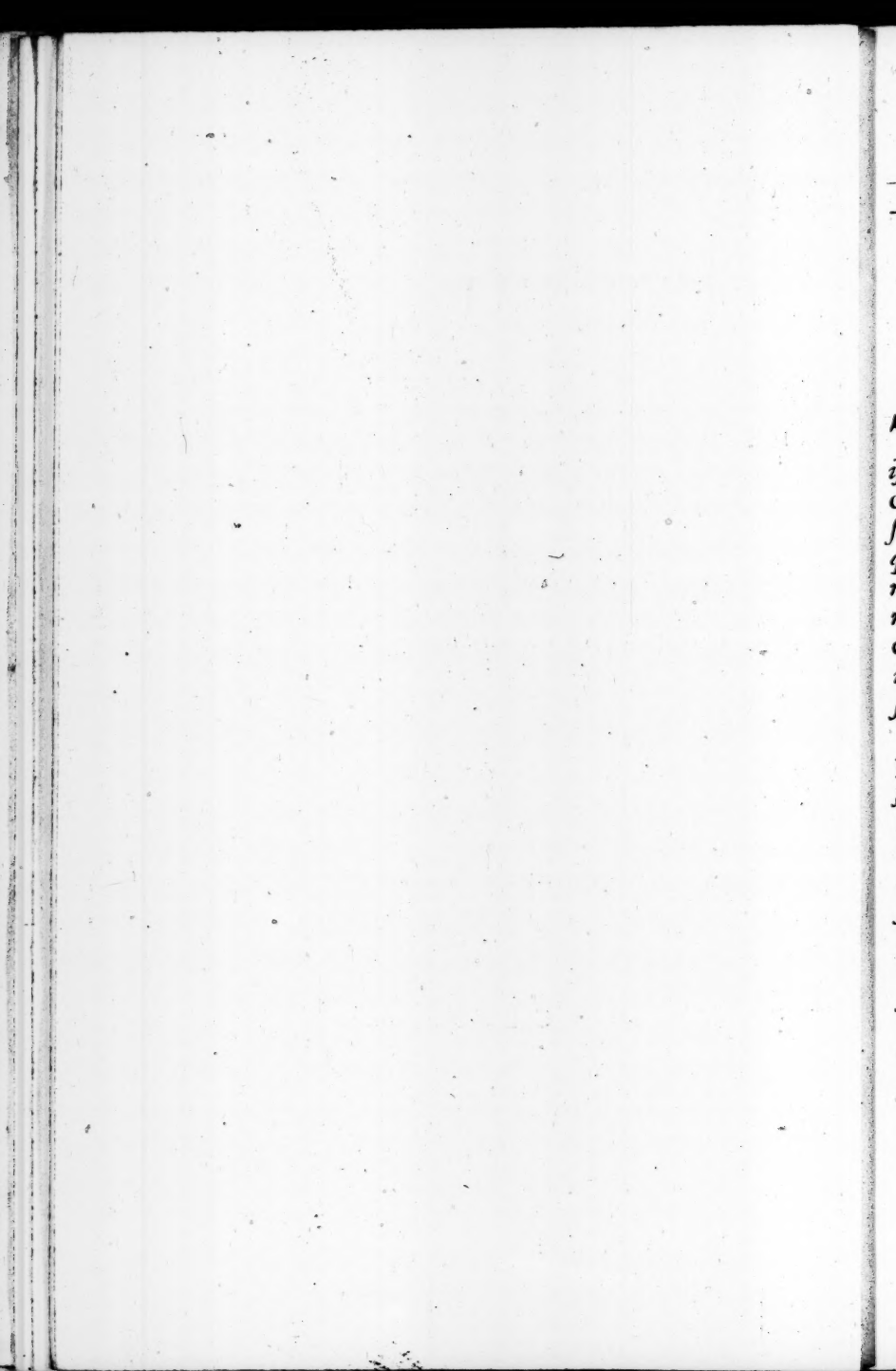
Hunc

Hunc conspiciatam, & sic locutam accepimus ;
En ! ille nostro dignior modulamine !
Grandia juvat moliri, in audaces juvat
Assurgere modos, ingenique viribus
Certare summis, spiritumque effundere.
Spernant Olores, ludicrum spernat melos
Luscinia ; numeros Ille si modò respicit.
Haud Milvus, haud me eviscerabit unguibus
Vultur tremendis : me teget, me fortior
Defendet Ales ; tela qui jam sustinet
Phœbi, Tonantis mox futurus Armiger.

Dignitatis Tuæ

Cultor humillimus

A. A L S O P.

Præfatio.

SCIO extitisse nonnullos qui acerrimè contenderent, *has quæ vulgò circumferuntur Æsopi Fabulas, ab Æsopo illo Fabularum Philosopho non fuisse conscriptas: quod nuperrimè fecisse audio Richardum quendam Bentleium Virum in volvendis Lexicis satis diligentem. Mihi vero non tam Autoris nomen quàm Libri materiam & utilitatem expendenti, exhibere sufficit Fabellas si non ab Æsopo, ad illius saltem mentem & normam compositas, quas proinde Æsopicas inscripsi. Earum quas nunc edo Quis fuerit Autor, inquirendum iis relinquo quibus pluris est Scriptorem scire, quàm ex Scripto proficere.*

Neque vero de Fabulis dubitari mirum est cum Æsopus Autor sit in incerto. Phryx an Samius an Thrax fuerit per Scriptores Classicos ambigere licet: quid Planudes Monachus ad sui similes scripserit, non moramur. De Parentibus Ejus minus constat quam de Autore Fabularum; Hos nè Planudes quidem per otii sui diligentiam invenit. Serviisse Æsopum, credimus Herodoto, cui credidit Plinius; fuisse etiam Rhodopidis meretricis conservum; Xantho an Iadmoni servierit an utrique, fueritne Xanthus ille Philosophus, & cujus Sectæ, disceptandum aliis relinquimus: horum enim siqua sit celebritas, non est illa virtutibus ipsorum propriis, sed servi sui famæ tribuenda. Si ut pleris-

P R Æ F A T I O.

que placet Pisistrato corruptus fuerit regnante Croeso, interesse potuit Sapientum convivio, sicut interfuisse eum narrat Plutarchus. Indignâ morte periisse plerique consentiant; datum enim, postquam falsò esset accusatus, de rupe Phædriâ præcipitem; ejusque mortem ex Oraculi sententiâ expiatam. Posita est illi Statua à Lysippo ex ære ducta; ita Æsopum finxit idem ille, à quo solo se fingi voluit Alexander. De Æsopi genere & vitâ præter hæc paucissima nihil fide dignum reperi: plura proculdubio & meliora collegit Illustribis Ille Diophanti Editor; quem in Æsopi vitam inquirere non dedignatum accepimus: quòd si extaret Æsopus à tam eximio artifice depictus, decantata illa Lysippi statua non desideraretur.

Restat ut in hac editione quid sit præstitum, Lectori breviter exponam. Primum tibi, Lector, exhibeo Fabularum non congeriem sed Delectum; quarum de Autoribus sicut antè dixi, non sum sollicitus, si quæ Æsopum referunt, satis habeo. In Græcis insignem illam & pulcherrimam Roberti Stephani editionem, necnon Westmonasteriensem & Ætonensem consului; præsertim verò Neveletum tantâ fide sum secutus, ut interdum fortasse Criticis materiam præbuerim: etiam quæ minùs probavi, sine codicum autoritate mutare non volui. Eo autem usus sum Neveleto qui cum MS Codice Vossiano & duobus item MSS Bibliothecæ Bodleianæ antè esset collatus. Talem mihi ultro obtulit Reverendus Vir Josephus Gellius qui Ecclesiæ suæ Hungerfordensi ita invigilat, ut & bonis unâ literis interserviat & profit plurimum. Hebraicæ ex impresso Codice Bodleiano sunt descriptæ: Quæ eas transtulit, ibidem dicitur Æsopito; quod si scitumne fuerit an verum nomen nescio; scient fortè Judæi cum illorum venerit Messias.

P R Æ F A T I O.

Messias. *In Arabicis secutus sum Erpenium; qui Locmani Fabulas edidit Oriente toto celeberrimas. Qui cum Arabibus sentit, Locmanum sine Sapientis cognomine nunquam nominabit; credet etiam fuisse Davidi Hebræorum Regi coætaneum. Quin & Locmanum narrant Arabes non eodem tantum fuisse ingenio, sed & eâdem conditione, eodem quoque corporis habitu, quo Græci nugatores Æsopum.*

Versionem metricam quod attinet: quasunque Fabulas transtulissent Horatius, Phædrus, aut Faernus; prætermittere nefas duxi. Ignoscet mihi Lector si in Avieni & Tanaquilli Fabri versionibus, quæ interdum curta essent supplere, quæque caudam traherent, amputare, minimè dubitaverim. In transferendis Fabulis quas hi Auctores præterierant, partem aliquam juventutis meæ collocasse, cum senex Socrates idem fecerit, laudi duco. Quis cujusque versionis Autor fuerit, nisi quod valdè metuo ex stylo satis innotescat, ex Indice cognosci potest.

Denique vulgata illa Trivèrta quæ hisce Fabulis ineptissime subjici solent, datâ operâ rejeci. Neque enim inter libros convenit, quod sit cuique tribuendum: nihilque magis à Fabulæ Genio alienum est, quam præcepto uni & soli inservire. Plura igitur Documenta ex unâ eâdemque Fabulâ sæpè colligit Phædrus: atque illa vel nolenti inserere opus videbatur; neque enim dubitare licuit utrum ista essent Phædri, cum certissime constaret cætera non fuisse Æsopi.

T E S T I -

TESTIMONIA

De VITA & FABULIS

ÆSOP I.

Plato Alcib. 1.

ΑΛΛ' ἀτεχνῶς κτ' ὃ Αἰσώπει μῦθον, ὃν ἡ ἀλώπηξ περὶ τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομιστάσθαι, ἐπὶντα ῥ' τὰ ἔχοντα ἐκείσε τετραμμένα δῖλα, ἐξόντων ὃ ἑδμήν αν πτε ἴδοι.

Aristot. Meteor. lib. 2. cap. 3.

Αἰσώπων ἐμυθολόγησεν, ὡς τις ῥ' ἡ χάρις ἀναξοφύτατα, τὸ μὲν περὶ τὰ ὄρη ἐποίησε φανερά, τὸ δὲ δῶτερον τὰς νήτους, τὸ ὃ τελευτῶν ἐξοφύτατα, ξυρὰ ποιῶν πάντα.

Idem. Rhet. lib. 2. cap. 21.

Αἰσώπων δὲ ἐν Σάμῳ συνηγορῶν διμαζωγῇ κεινομένην περὶ θανάτου, ἔρη, Αἰσώπειος ἀλφεινῆς ποταμῶν, &c. Vide Fab. 122.

Euripid. Alcest.

Μάτιον ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν,

Γέρας ἔχοντες καὶ μακρὴν χεῖνον βίαν.

Ἦν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, ἴδεις βέλτεται

Θνήσκον· τὸ γῆρας δ' ἐκ ἐτ' εἰς αὐταῖς βαρὺ. Vid. Fab. 8.

Eurip. Schol. ad Medeam.

Λέων ὃ ἴδων λέοντα ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγχέμενον ἐν χερσὶν, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἠδόμεν χεῖρα ἢ πλάσσειν ἐμπαιλιν αἰ οἱ ἀνδρες ἀγχέμενοι ὑπὸ λέοντων. Vide Fab. 140.

Ari-

TESTIMONIA.

Aristoph. in Vespis.

Αἰσωπον ἀπὸ δειπνῆ βαδίζονθ' ἐσπέρας,
Θρασύεια καὶ μεθύση τις ὑλακίλει κύνων.
Κᾶπτετ' ἐκείνου εἶπεν, ὦ κύων, κύων·
Εἰ νῦν δὲ ἀντὶ τ' χαλκῆς γλαβήης ποδὲν
Πυρρὸς πρίαμο, σωρενεῖν ἂν μοι δοκοῖς.
Æsopus à coenâ redibat vesperi;
Huic adlatrabat improba & petulans canis;
Ad quam ille versus; ô canis, factum benè;
Tu si malignis victitas conviciis.

Idem. Ibid.

Αἰσωπον οἱ Δέλφοι φιάλῳ ἐσπηπῶντο κλέψαι πρὸ Θεοῦ.

Herodot. Lib. 2. 134.

Ροδῶντις Ἰουλιῷ μὲν ἀπὸ Θρηάκης· δόλην δὲ ὡς Ἰάδμονος τ' Ἡρακλείου· ἀνδρὸς Σαμίου, συνδυλῶν τ' Αἰσώπου τ' λογοποιῶν· καὶ γὰρ ἔστ' Ἰάδμονος ἐγένετο· ὡς δὲ διέδεξ' τῇδε ἐκ ἡμεῶν. ἐπεὶ γὰρ πολλὰκις κηρυσσόντων Δελφῶν ἐκ Θεωπερεῖας, ὅς βέλαιοτο πεινῶν τ' Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, ἄλλου μὲν ἰδοὺς ἐφάνη, Ἰάδμονος τ' παιδὸς πᾶσι ἄλλου Ἰάδμων ἀνέλειτο, ἔπειτα καὶ Αἰσωπος Ἰάδμωνος ἐγένετο.

Dionys. Halicarn. Antiq. Lib. 6. de Menenio Agrippa.

Τελούτων δὲ τ' δημογορίας, λέγεται μῦθον πινὰ εἰπεῖν εἰς τὸν Αἰσώπον τρέπον συμπλάσας, πολλὰ ὁμοιότητα πρὸς τὰ πρᾶγματα ἔχοντα, καὶ τέτω μάλιστα αὐτοὺς ἐλεῖν.

Quintilian. I. 15.

Igitur Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè succedunt, narrare sermone puro, & nihl se supra modum extolente, deinde eandem gracilitatem stylo exigere condiscant.

Idem. V. 11.

Illæ quoque fabulæ quæ etiam si originem ab Æsopo non acceperint (nam videtur earum primus auctor Hesiodus) nomine tamen Æsopi maximè celebrantur, ducere animos solent, præcipuè rusticorum & imperitorum; qui & simplicius quæ ficta sunt audiunt, & capti voluptate, facile iis quibus delectantur, consentiunt. Siquidem & Menenius Agrippa plebem cum patribus in gratiam traditur reduxisse, notâ illâ de membris humanis adversus ventrem discordantibus fabulâ. Et Horatius nè in Poëmæ quidem humilem generis hujus usum putavit in illis versibus; Olim quod vulpes ægroto canta leoni, &c. Vide Fab. 1.

Plu-

TESTIMONIA.

Plutarchus in convivio septem sapientum.

Anacharsis ad Æsopum. Σὺ δὲ ἔτι καὶ ἐξ ἐξ αὐτοῦ μνημονεύειν ἀλώμενος. ἐκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποιικιλίας κατὰ τὰς ἀρετὰς καὶ πύρραλιν, ἡ δὲ τὰ ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ μαθεῖν καὶ διγυμνῶν. ποιικιλώτερον γὰρ ἐκείθεν φανεῖται. Vide Fab. 137.

Idem. Ibid.

Ὁ Αἰσώπῳ λόγον εἶπε τοῖσιν. Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐδίοντας ἐν σελῇ περιέβατον· ἐγγὺς περὶ σελῶν, ἡλίκος ἀνὴρ ὑμῖν δορυφόρος εἰς ἐργὸν τοῦτο ἐποίησεν; Vide Fab. 99.

Idem. Ibid.

--- Ὡς περὶ ὁ Αἰσώπῳ κύνων ὅτι ἐπὶ τῶν ἐν τῷ χειμῶνι συσπρεφόμενοι καὶ συσπρεφόμενοι ἀφ' ὧν τοῦ ἐργου, οἰκίαν ποιῶν ἀφαινοῦνται. Δέρας δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμμένον κατὰ δόντα, φαίνεται μέγα ἐαυτῷ, καὶ μὴτε ἀναγκῆς ἡγεῖται μὴτε μακρὸν ἔργον οἰκίαν ἀφαινοῦνται τοσαύτῳ.

Idem in vitâ Solonis.

Ὁ δὲ λογοποιὸς Αἰσώπῳ ἐνύγχανε εἰς Σάρδεας γενομένους μετὰ πημῶν ὑπὸ Κροίσου, καὶ πημῶν.

Idem ibid.

Æsopus ad Solonem. Χρὴ τοῖς βασιλεῦσιν ὁμιλεῖν, ἢ ὡς ἡμεῖς, ἢ ὡς ἡμεῖς.

A. Gellius, Lib. 2. Noct. Att. cap. 29.

Æsopus ille è Phrygiâ fabulator, haud immeritò sapiens estimatus est; cùm quæ utilia monitu suâque erant, non severe, non imperiosè præcepit & censuit, ut philosophis mos est, sed festivè delectabileque apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animadversas, in mentes animosque hominum cum audiendi quâdam illecebrâ induit: velut hæc ejus fabula de aviculæ nido lepidè atque jucundè præmonet, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit, haud unquam in alio sed in semetipso habendam. *Avicula*, inquit, est parva, nomen est *Cassita*, habitat nidulaturque in segetibus, &c. Vide Fab. 236.

Lucian. Icaromenip.

Ὁ λογοποιὸς Αἰσώπῳ ἀετοῖς καὶ καμήλαις ἐνίστη καὶ καμήλαις βέλτοισιν ἀποράων καὶ ἐρατῶν.

Idem

TESTIMONIA.

Idem. Hermotim.

Τὸ ὅτι τὸ μῦθος ἐκείνο πάντοτε συνιστᾷ οἱ μὲν αἰσώπων διηγεῖται. ἔρη γὰρ ἀνθρώπων πᾶσι ὅτι τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ, ὅτι τὸ κυματώδες ἀεικμῆν τὰ κύματα. σφαλέντα δὲ καὶ ἀρχαῖοι καὶ ἀνιδῶς. ἀρχαῖοι δὲ τὴν κερὰν ὡς αὐτῶν εἰπὴν αὐτῶν, τί ὅς ἡμεῖς ἀνιῶν τὸ περιλόντων ἐνεκα; δέον τα ἐντεῦθεν ἀρχαῖον ἀεικμῆν ἀμελῶς αὐτὰ ἐκείνων.

Idem in vera Hist. Lib. 2.

Παλιὸν δὲ καὶ αἰσώπων ὁ Φρύξ. τέτω ὅς οὐ καὶ γαλατοπύῳ ῥῶνται.

Diog. Laert. Chilone.

Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ αἰσώπων πυνθέντα ὁ Ζεὺς τί εἴη παῶν; καὶ ὅς φάναι, τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινῶν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψηλῶν.

Clemens Alex. Στρωμ. VII.

Ὅθεν καὶ ὁ αἰσώπων ἔχει τοὺς ὅς κεκορημένοι μέγιστον, σωμῆναι γὰρ αὐτοὺς εἰς ἔδην ἄλλοι χρησμοὶς ὅς ἐλκων, ἢ πάλιν εἰς τὸ θυσιαν.

Philostratus in Imag.

Φιλοῦσιν οἱ μῦθοι καὶ αἰσώπων ἀγαπῶντες αὐτοὺς, ὅτι αὐτοὶ ὅτι μελῆται. ἐμελῆται μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μῦθος, καὶ Ἡσίοδῳ, ἐπὶ ὃ καὶ Ἀρχιλόχῳ ποῖες. Λυγρὸν μὲν αἰσώπων πάντα τὰ τὸ ἀνθρώπων ἐκμεμῶνται, καὶ λόγον τοῖς θεοῖς μεταδίδωκε λόγῳ ἐνεκα. πλεονεξίαν γὰρ ἐπικόπει, καὶ ἕλειν ἐλαύνει καὶ ἀπάπτει. καὶ ταῦτα, λέων τῆς γῆς ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἰσώπων τὴν Δία καὶ ἕδὲ ἡ γαλατῶν ἀφαιρῶν. ὅς ὦν τὰ παιδία μαθητὰ γινώσκαι ὅτι τὸ βίαια παρὰ μῦθων. εἰδοκίμντες ἐν οἱ μῦθοι ἀφ' αἰσώπων, φησὶν ὅτι τὰς θύρας τὸ σῶν, ταυτίαι αὐτὸν ἀναδύσαντες, καὶ σεφανάσοντας αὐτὸν διατρεφάμεν. ὁ δὲ, οἱ μὲν πᾶσι ὑγῆναι μῦθον. τὸ γὰρ μεδίαιμα τὸ περσώπει, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τὸ γῆς ἐσώτες, πῶτο δηλοῦν. οἶδεν ὁ Ζωγράφος ὅτι αἱ ὅτι μῦθων φροντίδες, ἀναμῆναι τὸ φῶς δένει. φιλοσφῆι δὲ ἡ γαλατῶν καὶ τὰ τὸ μῦθων σωματῶν. θεοὶ γὰρ συμβάλλονται ἀνθρώποις, περὶ τῶν ῥῶν τὸ αἰσώπων, ὅτι τῆς ἐκείνῃ σιμῶν συμπλάττει. Κορυφαία ὅς τὸ γῶν ἡ ἀλώπηξ γέγραπται γῆνται γὰρ αὐτῶν ὁ αἰσώπων ἀφ' ὧν πλείων ὑποδέστων, ὥστε ἡ καμῶν τὸν Δία.

Idem in vitâ Apollonii Lib. V. cap. 5.

Καὶ μὲν ἐμοὶ ὁπποῖοι τεροῖ ποῖες σῶν οἱ τὸ αἰσώπων μῦθον γαλόνται. — Ὅ γὰρ ὅτι σμικρῶν παρὰ μῦθων διδάσκει μεγάλα, καὶ περὶ δέ μῦθον καὶ λόγον, ἐπὶ αὐτῶν τὸ περὶ τῆς, ἢ μὴ περὶ τῆς. εἴτα τὸ γαλατῶν μῦθον.

TESTIMONIA.

μᾶλλον, ἢ οἱ ποιῆται, ἠΨατο. οἱ γὰρ τὸ βιάζονται πῶντες φαίνεται πρὸς ἐμὴν λόγος· ὁ δὲ ἀπαγγέλλων λόγον, ὃν ὡς ἐστὶ ψεύδης, πῶς οἱ δεινὸν τὸ μὴ πρὸς ἀληθινῶν εἶναι, ἀλλ' ὁδὸν. Vide plura apud ipsum Authorem.

Stobæus. Serm. 47.

Φρύγιος ἔστι λόγος. ἐστὶ γὰρ Αἰσώπειος ἢ Φρυγίος. ὁ δὲ λόγος φησὶ τῶν γυναικῶν, ἐὰν αὐτῆς τις ἠΨηται, βιάσθαι, &c. Vide Fab. 92.

Apbthonii Progymnasmatata.

Ὁ μῦθος ποιητῶν μὴ παρὰ λῆξιν, γινώσκεται δὲ καὶ ἐν τῶν κοινῶν ἐκ παρανέσεως. ἐστὶ γὰρ μῦθος, λόγος ψεύδους, εἰκονίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ Σιδιαειπικός, καὶ Κίλιξ, καὶ Κύπριος, πρὸς τοὺς εὐρέντας μεταδούς τὰ ὀνόματα. νικᾷ γὰρ μᾶλλον Αἰσώπειος λέγεσθαι, τῷ ἢ Αἰσωπον ἀεῖσαι πάντων συγγραφεῖς τοὺς μῦθους. ἢ δὲ μῦθος τὸ μὴ εἶναι λογικόν, τὸ δὲ ἡθικόν, τὸ γὰρ μὴ καὶ λογικὸν γὰρ, ἐν ᾧ πῶς ποιῶν ἄνθρωπος πέπλευται, ἡθικόν δὲ, τὸ ἢ ἀλῆθινον ἢ δὲ ἀπομιμνήσκον. μυθὸν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγος καὶ λογικὸς. ἢ δὲ παραινέσιν, διὸ καὶ ὁ μῦθος τέτακται, πρὸς τὰ πᾶσι γὰρ ὀνομασίαις περιμύθιον, ἐπιμύθιον καὶ τελευτῶν ἐπενέγκων.

Idem ferè habet Priscianus in Præexercitamentis.

Fabula (inquit) est oratio ficta verisimili dispositione imaginem exhibens veritatis, &c.

Tatianus in Oratione adv. Græcos.

Aristodemi plastice non minorem Æsopo fabulatori famam attulit, quàm fabulæ ab eo compositiæ.

Anthologia. Eis eikóna Aiswpe.

Εὖ γε ποιῶν, Αἰσώπει, γέρον Σικυώνι πλαστὰ,
Δείκελον Αἰσώπει σήσω ἢ Σάμιε,
Ἐπὶ σφῶν ἔμπεδον. ἐπεὶ κῆνοι γὰρ ἀνάγκη
Ἐμβαλον ἐπειδὴ φδέμασι τοῖς σφιτέροις.
Ὅς δὲ σφῶν μύθοις καὶ πλάσμασι χεῖρα λέξας,
Παῖζων, ἐν σφῶν πεῖθει ἐχρεονέειν.
Φάκλον δὲ ἢ τῆς γῆρας παραινέσις. ἢ Σάμιε δὲ
Τὸ γλυκὺ ἢ μῦθος χαλὸν ἔχει δέμαρ.

Suidas in voce Aiswpe.

Αἰσώπειος Σάμιος ἢ Σαρδιανός· ἐν γένει δὲ Μισιμβριανός· εἶπεν αἰλλοὶ Κοπέα, Φρύγα, ἐγένετο γὰρ λογοποιός, ὃ ἔστιν, εὐρετής λόγων καὶ λαοκλειμάτων.

TESTIMONIA.

κειμάτων. διέπεινε δὲ ὧδε Κερίσῳ φιλέμνος τοῖς χεῖρας παρὰ Πυθα-
γόρῃ· ὅς μεστοῦν ὅτι τῆς μ' Ολυμπιάδου. ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ
συμβάντα ἐν βελίοις β'. μᾶλλον δὲ πινες φασί, ὅτι Αἰσωπον ἀποκείμενα
χερσέναι μόνον. ἐν γὰρ Δελφοῖς δόκλειται ὡς αὐτῷ κατακρημιζέντα
ἀπὸ τῶ Φαιδριάδων χαλκιδίων πετῶν, καὶ τὴν Ολυμπιάδα. οἰκίῳ δὲ
χρῆσται Ξάνθῳ τῷ Λυδῷ· ἄλλοι ἀνδρὸς πινουσι Σαμῆς Ιάδμου· οὗτος
καὶ ἡ Ροδῶπις δέλη λῶ· ἦν ἐταῖραν γενομένην Θράσαν τὸ γένος, Κά-
ραξου ὁ ἀδελφὸς Σαπφῶς ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἐξ αὐτῆς γῆγεν.

Idem ibid.

Αἰσωπου ὁ ὅς μύθων ποιητὴς καὶ τὸ πύχυν μᾶλλον, ἢ τὸ περὶ αἴρεσιν.
ἐκ ἄφρων μόνον οὐδὲ κατ' αὐτὸ τὸτο ἀνὴρ. ὅς γὰρ ὁ νόμος καὶ μετεδίδε
παρρησίας, τότε προσήκον λῶ, σπιαγραφονίας τὰς συμβολὰς, καὶ ποι-
κιδμένας ἡδονῇ καὶ χάρει παρὰ τῶν. ὥστε καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλάττει
τὸ δύναντα πᾶσι· ἐὰν δὲ τις οἰκίῳ γένεται καὶ τὸ πύχυν ἰατρῶν, παρὰ
ματὰ ἔχει κολακδεῖν ἅμα καὶ διακρίνει τὸν διακρίτων ἀναγκαζόμενον.
Aristoph. in Vespiis.

Αἰσωπον ἀπὸ δειπνῶν ἔκ. ut sup.

ὅτι Αἰσωπον φασί πινες ὡς τοῦτον ἄρα Θεοφίλῃ χρῆσται, ὡς καὶ ἀναδιδῶναι
αὐτὸν, κατὰ τὸν ἐν τῷ Τιμάρειον καὶ τὸν Ἑρακλῆα καὶ τὸν Γλαύκον· καὶ Πλά-
των φησὶν ὁ Καμυκός, καὶ νῦν ὁμοῦν μοι μὴ τεχνάσθαι τὸ σῶμα· ἐγὼ ψυ-
χὴ ἀπὸ νίκης, ὥστε Αἰσώπῳ ποτε.

FABU-

αὐ
πρὸς
νοσ
ὁμο
αὐτ

FABULARUM ÆSOPICARUM DELECTUS.

α'. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

ΛΕΩΝ γράσας, καὶ μὴ ἀναλαθύντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τῆτο γνῆσαι, παρεγγύετο πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶσα ἐξώθει τὴν ἀπληαίαν δι' ὀπνοίας τὴν πρεξῆσαι. ἐπωδάνετο πῶς ἐχθρὸς τῆς εἰπόν-
τος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πω-
πνὶ, καὶ κατακλειθεῖς, πρὸς τοιοῦτον
νοσέειν. ὁ δὲ ἀπληαῖος οὐκ ἐπὶ τῇ ζωῇ
ὁπσκέψας χάειν, συλλαμβάνων
κατήσπιν αὐτά. πολλῶν οὐκ ἐξόντων.

I. *Leo & Vulpes.*

Confectus senio Leo, cum jam quærere victum
Decrevit facere, atque artes tentare dolosas.
Morbum ergo simulans, in opaci faucibus antri
Procubuit, gemitusque dedit, cumque undique ad ægrum
Quadrupedes visendum irent; ut protinus illi
Quæque propinquarat, rictu hanc inhiantem vorabat.
Hac demum multis animantibus arte peremptis,
Visendi causâ & Vulpes accessit ad antrum:
Atque à vestibulo ægrotum clamore salutans,
Quomodo haberet, eum cautè officiosa rogavit.
Respondente illo, se vero pessime, eamque
Percunctante, aulæ cur non penetrale subiret;
Suscepit Vulpes, quia me vestigia terrent
Omnia te adversum spectantia, nulla retrorsum.

A

β'. Λέων

β'. Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμώπων ἀεὶ καὶ ζητῶν
 πρὸς πλῆθος. ἤκουσεν ὁ γράς
 πῶς τὸν ποῖον, ἦκουσεν παῖδες κλαίουσιν,
 καὶ γράς λεγόντων αὐτοῖς, παῖδες ἦ
 κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
 ὁπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ
 ὁ λύκος ὅτι ἀληθὲς ἦ γράς, ἵστατο
 πολλοὺς ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δὲ
 ἑσπέρα κατέλαθεν, ἀκούει πάλιν τῆς
 γράς κατακλύσσης τὸ παιδίον, καὶ
 λεγόντων αὐτοῖς, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος
 δεῦρ', φονεύσομεν, ὃ τέκνον, αὐ-
 τόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπο-
 ρεύετο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύ-
 λει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ
 πράττεισιν.

2. *Lupus & Mulier.*

ARva cum jejunos olim pervagaretur Lupus,
 Ad tugurium venit, unde vagientem puerulum,
 Huicque matrem comminantem sane acerbè exaudiit,
 Flere nī desineret, illum tradituram se Lupo.
 Serio istac elocutam Mulierem ratus Lupo,
 Jam sibi expectabat objici contumacem puerulum.
 Multam in horam sic moratus, rursus audit Mulierem
 Voce blanda, & ad soporem provocandum tinnula
 Dicere infanti: Bono animo es nate mi dulcissime:
 Nam Lupum, si raptor ille huc venerit, mactabimus.
 Hic Lupus tum denique omni destitutus spe sua,
 Tristis in sylvas recedens, Pro supreme Jupiter,
 Alia dicunt, alia faciunt hīce mortales, ait.

γ'. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς.

Βότρυς πεπείρης ἀλώπηξ κρῖ-
 μαμύνης ἰδούσα, τέττυς ἐπει-
 ράτο καταφρονεῖν· πολλὰ δὲ χαμῶ-
 σα, καὶ μὴ δυνάμεται φαῖσαι, πλὴν
 λύπῃν ὀδραμυδονίην ἐλεγεν, ὅμ-
 φρακας ἐπὶ εἰσίν.

3. *Vulpes & Uva.*

FAME coacta Vulpes, altā in vineā
 Uvam adpetebat summis saliens viribus:
 Quam tangere ut non potuit, discedens ait:
 Nondum matura est, nolo acerbam sumere.
 Qui facere quæ non possunt, verbis elevant,
 Adscribere hoc debemus exemplum sibi.

δ'. "ΕΛΠΙΣ

δ'. Ἑλαφός.

Ελαφός διψήσας ἐπὶ πηλῷ ἤλ-
θεν· ἰδὼν δὲ τὸ ἑαυτοῦ σκιά-
ντος μὲ πόδας ἐμειψέτο, ὡς λεπίδες
καὶ ἀδενεῖς ὄντας· τὰ δὲ κέρατα
αὐτοῦ ἐπῆνευ, ὡς μέγιστα καὶ εὐμήκη·
μηδέπω πῶν κυνηγῶ καταλαβόντος
ἐφθόγγεν. ἐπὶ πηλῷ δὲ τόπον δραμὼν
καὶ εἰς ὕψος ἐμψέας, τοῖς κέρασιν ἐμ-
πλακεῖς ἐθιμώθη, ἔφη δὲ, ὦ μά-
ταιος ἐγὼ ὅς ἐκ μὲν τῶ ποδῶν ἐσώ-
θην οἷς ἐμεμφόμενος, ἐκ δὲ τῶν κε-
ράτων παρὰ τοῦτο οἷς ἐχυνόμην.

4. *Cervus cornibus impeditus.*

Laudatis meliora quæ contempseris
Sepe inveniri, hæc exerie narratio.
Ad fontem Cervus quum bibisset, restitit,
Et in liquore vidit effigiem suam.
Ibi dum ramosa mirans laudat cornua,
Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
Venantium subito vocibus conterritus
Per campum fugere coepit, & cursu levi
Canes elusit: silva tum excepit ferum,
In qua retentis impeditus cornibus
Lacerari coepit moribus sævis canum.
Tunc moriens, vocem hanc edidisse dicitur:
O me infelicem, qui nunc demum intelligo
Ut illa mihi profuerint quæ despexeram,
Et quæ laudaram, quantum Inctus habuerint!

ε'. Ἀρνὸς καὶ Λύκος.

Ἀρνὸς ἐφ' ὑψηλῷ τόπῳ ἱστάμενος, γάλα καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος σφα-
λύκον χάτωθεν παρέρχοντα τῷ φέει, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἢ σὺ με λοι-
πὸν ἐπικρίεις, καὶ θμείον χαλὸν ἀπε-
δορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵσταμαι.

5. *Agnus & Lupus.*

Stans in supremo culmine Agnus ædium
In transeuntem probra jactabat Lupum,
Quæcunque in improbam & voracem bestiam,
Sævam atque sanguinariam dici queunt.
Olli quæta mente subridens Lupus,
Non tu mihi maledicis, inquit, ó bone,
Sed iste, quo confidis, excelsus locus.

5'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δ' ἤρρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες ἐπὶ ζήτησιν ἑτέραν· καὶ δὴ βαδίζει πρὸς τυχὸν φρέατι. ὁ αὖ ἰδὼν ἑτέρου θάλασσαν φησὶ, συγκατέλωλόν μιν, ὃ οὐ τούτῳ, εἰς τοῦδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν ἔν καὶ τὸ ἐνθάδε ὑδάτος ἤρρανθῇ, πῶς ἀναβήσεται;

6. *Ranæ duæ sitientes.*

IN ficcitate & summa aquæ penuria,
Ranæ vagabantur duæ,
Sicubi profundis invenirent vallibus
Aliquid liquoris abditii.
Tandem, reperto puteo aquâ pleno, altera
Suadere descensum instituit.
Prudentior sed altera & consultior,
Si nos eo demittimus,
Et ibi quoque, inquit, unda nos defecerit;
Quonam modo inde exhibimus?

7'. Λύκος καὶ Γέρανος.

Λύκος λαμψὸς ὄρεον ἐπεπύργη. ὁ δὲ ἔσπευ, καὶ μισθὸν ἐπέζητά. ὅς τις γέρανόν μισθὸν παρέξεν· εἶπεν, λάττας, καὶ τοὺς ὀδόντας σήξας, ἀρῇ καὶ κεφαλῇ αὐτῆς ὀπταλῶσα, τὸ καὶ σοὶ μισθός, ἔφη, τὰτο καὶ μόνον, ὅσπερ ἐν τῷ λαμψῷ αὐτῇ ἐκβάλλοι. ὅππῃ ἐκ λύκος σώματος καὶ ὀδόντων ἐξήρκεσε καὶ τὰτ' ἐκβαλῶσα, ὀδοντοδέρσει· πρὸς κέραν σῶαν μισθὸν παύσεται.

7. *Lupus & Grus.*

QUI pretium meriti ab improbis desiderat
Bis peccat: primum quoniam indignos adiuvat:
Imprime abire deinde quia jam non potest.

Os devoratum fauce quum hæreret Lupi,
Magno dolore victus cœpit singulos
Inlicere pretio, ut illud extraherent malum.
Tandem persuasa est jurejurando Gruis;
Gulæque credens colli longitudinem,
Periculofam fecit medicinam Lupo.
Pro quo quum factio flagitaret præmium:
Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
Incolume abstuleris, & mercedem postulas.

π'. Γέρανος

η'. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, ἐπικαλεῖτο. τῷ δὲ θανάτῳ εὐχόμενος
καὶ πῶς ὅττι ὤμων ἀράμην, ὅψαντό, καὶ τὴν αἰψάν πω-
ἐπειδὴ πολλὰ ὁδὸν ἐπιχθισμῶς θανόντι δὲ ἡ αὐτὸν χαλοῖν, ὁ γέ-
ῆσάσιν, ἀπειρηκώς, ἀπέδειτό τε ρων ἔρη, ἵνα τὴν φέρειν τῶτον ἄρας
τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ὁπιδῆς μοι.

8. *Senex & Mors.*

Lignatum egressus nemorosi ad culmina montis,
Confecto sub falce Senex sese inde ferebat :
Cumque labore viæ, atque injusto pondere pressus
Abjecisset onus, solis deprensus in arvis
Mortem implorabat, mortem sæpe ore ciebat.
Ecce autem huic diræ species se pallida Mortis
Obtulit, & si quid vellet, præsto esse professa est.
Ille metu sudans, atque in contraria versus
Vota, juva me, inquit, tergo hunc imponere fasces.

θ'. Ορνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παρίστας, τὴν ἀνδρὸς λόγους πεισδύσας, περὶ σελ-
κορυδαλὸς δὲ τῶτον πῶς ἔωθεν θῶν εἰς τὴν βεῖχον ἰάλα. τὴν δὲ ὄρ-
ιδῶν, ἐπιωπλάνετο, τί ποτ' ἐργά- νιθοθήρα ὁπιδραμάντων, ἐκείνος ἐ-
ζοίτο. τὴν δὲ πάλιν κήζειν φασίμην, πην, ὡς ἔτ, εἰ τοιαύτῳ πάλιν
εἴτα δὲ πῶς ἔωτέρω ἀποχωρήσασθαι κήζεις, ὁ πολλὰς εὐρήσεις ἐνοί-
καὶ κρυβέντο, ὁ κορυδαλὸς τοῖς κοῦντας.

9. *Auceps & Cassita.*

Alitibus laqueos Auceps cum tenderet, altâ
Hunc conspicata ab arbore
Quidnam ageret, simplex animi Cassita rogavit.
Condo, inquit Auceps, oppidum.
Deinde per insidias, procul inter opaca resedit
Dumeta & umbras arborum.
Illa fide verbis habitâ, ut nova communis urbis
Consideraret moenia
Accedens illuc, laqueis fallacibus hæfit.
Redeunte tum ad prædam Aucope,
Hæus, inquit, bone vir, si talem extruxeris urbem,
Paucos habebis incolas.

ἰ. Αἶλαρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἶλαρος συλλαβὸν ἀλεκτρυόνα, ὡς ἀσπίδος εἶναι φασὶ πῶς φασιν, μι-
μεῖται ἐνδοχῇ τῆτον αἰτίας, τεὶ καὶ ἀδελφοῖς συμμιγνύμενος.
ἠελίου κατὰ φασιν. καὶ δὴ κατὰ
νόμον αὐτῶν, λέγων, ὡς ὄχληρος εἶναι
τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὶ κακῶς, καὶ μὴ συλῶν ὕπνῳ
καὶ μὴ συλῶν ὕπνῳ, ὅτι τῇ ἐκεί-
νων ὠφελείᾳ τῆτον ποιεῖν, ὡς ὅτι
τὰ σωτήριον ἦν ἔργον ἐγείρεται.
πάλιν ὁ αἶλαρος αἰτίαν ἐπέφερεν,
δοτήσασθαι.

10. Felis & Gallus.

Compressum Felis Gallum cum tradere ventri
Jejuno vellet, jure ut fecisse videri
Posset, & hanc noxam specie velaret honesti,
Accusabat eum, quod pervigili atque molesto
Turbaret nocturnam hominum clamore quietem.
Defendente illo, sese utilitatis eorum
Id causâ facere, ut moniti adventantis Eoi
Ad sua quique operum studia exercenda redirent.
Hunc rursus is naturæ hostem, infandoque sororum
Concubitu, & matris scædum, incestumque vocabat.
Ille excusabat scelus utilitate, suamque
Hinc multis dicebat heram ditari ovibus.
Tum Felis tandem perfidâ fronte; sed et si
Argumenta tuam defendunt plurima causam;
Impastus tamen, inquit, ego hinc discedere nolo.

11. Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἶκον ἐλθὼσα ὑπο-
κρίσθαι, καὶ ἔχαστα τῶν αὐτῶν σκευῶν
διεδώκεν, ὥστε καὶ κεφαλὴν μορ-
μοῦκον ἐνδοχῇ κατὰ φασιν, ὡς ἀσπίδος
εἶναι φασιν, μιμεῖται ἐνδοχῇ τῆτον αἰτίας, τεὶ καὶ ἀδελφοῖς
συμμιγνύμενος. ἠελίου κατὰ φασιν. καὶ δὴ κατὰ
νόμον αὐτῶν, λέγων, ὡς ὄχληρος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις,
νυκτὶ κακῶς, καὶ μὴ συλῶν ὕπνῳ καὶ μὴ συλῶν ὕπνῳ,
ὅτι τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τῆτον ποιεῖν, ὡς ὅτι τὰ σωτήριον
ἦν ἔργον ἐγείρεται. πάλιν ὁ αἶλαρος αἰτίαν ἐπέφερεν,
δοτήσασθαι.

11. Vulpes ad Personam Tragicam.

Personam Tragicam forte Vulpes viderat:
O quanta species, inquit, cerebrum non habet!
Hoc illi dictum est, quibus honorem & gloriam
Fortuna tribuit, sensum communem abstulit.

ιβ'. "ΟΝΘ καὶ Κηπωρός.

ΟΝΟΣ ὑπερετάμενον κηπωρῶ, ἀμείψαι τὴν δεσπότην ἐκέλευε,
ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἦν, πλεί- καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπολεῖται. εἰς
σα δ' ἐμόχθει, πύματο τῷ Διὶ χείρῃ τοῖνυν σὺν πεστέραν δε-
ῶσε τῷ κηπωρῷ ἀπαλλαγῆς ἐτέρῳ σπότην ἐμπέσων, καὶ ὁρῶν τὰ παρ'
ἀπεμποληθῆναι δεσπότη. τοῦ δὲ αὐτοῦ περὶ ἡμῖνα, μετὰ γενά-
Διὸς ἐπακρόσασθαι, καὶ καλῶσαν μὲν ἔρη, οἱμοὶ τῷ ταλαπώρῳ,
τος αὐτὸν κεραμεῖ περὶ ἡμῖνα, πάλιν βίλπον ὡς μοι ᾤξῃ τοῖς περ-
λιν ἐδυττόρῃ πλέον ἢ περὶ τρεῖς, τέρεσι δεσπότησι μέλειν. ἔτοίχῳ δὲ,
ἀχλοφύρῳ, καὶ τὸν τῷ πλὴν, καὶ ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέσμα με καίρ-
τὸς κεράμοις κομίζων. πάλιν οὖν γάσεται.

12. *Asinus & Hortulanus.*

OLITORI Afellus ferviens, quod pabuli
Quam minimum haberet, quod laboris plurimum,
Jovem est precatus ut sibi alium herum daret.
Dedit ille Figulum : cui lutum assidue ferens,
Durosque lateres, tegulasque prægraves,
Iniquiore forte multo quam prius
Agebat : ergo denuo dominum sibi
Mutare uti liceret, oravit Jovem.
Quo assentiente, venditus coriario.
Ubi vero acerbam, luctuosam, & perditam
Miser trahebat vitam, onustus foetidis
Fratrum suorum, affiniumque pellibus.
Tum triste rudens, Ah ! quam, ait, satius fuit
Servire servitutem heris prioribus.
Hic enim, ut video, ubi me labore occiderit,
Corium quoque exercere perget mortui.

ιγ'. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

ΧΕΛΙΔΩΝ καὶ κορώνη περὶ χέλλης τὸ μὲν σὺν χέλλῃ ἢ ἐαενλῷ ὦραν
ἐπιλονεῖκουσι. ὑποπύχιστα δὲ ἀνδρῶν, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι
ἢ κορώνῃ, περὶ αὐτῷ εἶπεν, ἀλλὰ ᾤξεται.

13. *Hirundo & Cornix.*

DE pulchritudine atque honore corporis
Hirundine & Cornice contenditibus,
Post multa utrinque dicta, ita adversarium
Cornix retudit. Quanti, ait, tandem tua est
Facienda pulchritudo, quæ primâ modo
Æstate floret, præ mea, quæ hieme quoque ?

ιδ'. Ἰωπῶ καὶ Ἐλαφῶ.

Ιωπῶ χαιτεῖχε λειμῶνα μόνῳ ἔλαφον· ὁ δ' εἶπεν, εἰν λάβει χαλιν-
 ἐλθόντος δ' ἐλάφου, καὶ διαφθεί-
 ροῖτος ὃ νομῶν, βολόμενῳ πιμωρή-
 σαιταί· ἔλαφον, ἡρώτα ὃ ἀνθρώπων,
 εἰ δυνάητο μὲν αὐτῷ καλᾶσαι τὸν
 ἔλαφον· ὁ δ' εἶπεν, εἰν λάβει χαλιν-
 νόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτόν, ἔχων
 ἀκόντια· συμμολεγήσαντα δέ, καὶ
 ἀναβάντα, ἀντὶ ὃ πιμωρήσεται,
 αὐτὸς ἐξέλδυσεν ἥδη τὸ ἀνθρώπου.

14. *Equus & Cervus.*

Cervus Equum pugnâ melior communibus herbis
 Pellebat, donec minor in certamine longo
 Imploravit opes hominis, frænumque recepit:
 Sed postquam victor violens discessit ab hoste,
 Non equitem dorso, non frænum depulit ore.

ιε'. Τέτιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνῳ ὥρα ἦν ὅταν βρα-
 χύντων, οἱ μύρμηκες ἐφυ-
 χον· τέτιξ ὃ λιμώτων ἦν αὐ-
 τοῦ προσώ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶ-
 πον αὐτῷ, διατί τὸ πῆρ' οὐ
 συλήγες τερφῶν; ὁ δὲ εἶπεν,
 οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦσαν μουσι-
 κῶς. οἱ ὃ μελάσαντες εἶπον, ἀλλ'
 εἰ ἴσθης ὥρας ὕλην, χειμῶνῳ
 ἐρχοῦ.

15. *Cicada & Formicæ.*

Hiberno exponunt dum frumenta humida soli
 Formicæ, confecta fame, moribunda cicada
 Auxilium rebus supplex orabat egenis.
 Hanc Formica anus, & multo usu docta rogavit
 Quid rerum æstate egisset; cumque illa, tonoro
 Se membranarum pulsu, & crepitantibus alis
 Diceret æstivos hominum lenisse labores;
 Formica excipiens, Si tunc, inquit, cecini
 Imprudens animi, vacuo nunc corpore salta.

15'. Κυωόθηκέ.

ΔΗχθείς πς ὑπὸ κυῶος, ἢ ἰα- τῆς πληγῆς ἐκμάζαι, τῇ δακόντι
σημῶνον φερέει ζῆντι. ἐντυ- κυῶι φαγείν ὀπίδος. καὶ κείνῳ γιλά-
ζων δέ πς αὐτῷ, καὶ γνὸς ὁ ζῆτεῖ, σας ἔρη, ἀλλ' εἰ τῷτο ποιήσω, δεῖ
ὦ ἔτο, εἶπεν, εἰ σώζωμαι βάλῃ, με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πέλῃ
λαβῶν ἄρτον, καὶ τότε τὸ αἷμα κυῶων δηχθῶμαι.

16. *Homo & Canis.*

Laceratus quidam morfu vehementis Canis,
Tinctum cruore panem immisit malefico,
Audierat esse quod remedium vulneris.
Tunc sic Æsopus: Noli coram pluribus
Hoc facere canibus, ne nos vivos devorent,
Quum scierint esse tale culpæ premium.

Successus improborum plures allicit.

17'. Μονὸς καὶ Αλώπηξ.

Μονὸς ἀγειῖ ὅπῃ πνῶ ἔσως ἐκ ἀλόγως τῷτο ποιῶ. εἰ γὰρ με
δένδρε, τοὺς ὀδόντας ἔδη- κίνδυνῶ φερέει, ἔκωμ με τίμι-
γῆ. ἀλώπηκος δ' ἐξουμῆς τίω αἰ- καῖτα φέρε τὺς ὀδόντας ἀκούει
πας, ὅπῃ μηδεμιᾶς περσοκειμῆς ἀχολείῳς δέσσει, ἀλλὰ μάλιν ἐπεί-
ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας δῆγ', ἔρη, μοις ὅσι γέηται.

17. *Aper & Vulpes.*

Dentes retulos arbore exacuens Aper
Satagebat: atque hunc forte præteriens viā
Vulpes rogavit, cur sine ulla prælii
Necessitate acuere dentes tenderet.
Non abs re ego, inquit ille, sic facio, ὁ bona:
Nam cum ingruit periculum; & adversarius
Ad sanguinis, vitæque discrimen vocat,
Haud sane acuere tum vacat dentes mihi.
Itaque otii & securitatis tempore
Arma apparo, gerenda, cum usus venerit.

17. Λέων καὶ Λύκος, καὶ Αλώπηξ.

Λέων γράσας, ἐνὸς κατακεκλι-
μῆτος ἐν ἄντρον, παρῆσαν δ'
ὀπισκοφόμενα τὴ βασιλέα πλὴν ἀλώ-
πηκος, τὰλλα τὴ ζώον. ὁ ποίνων
λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρη
ὡς τὴν λέοντι τὴ ἀλώπηκος, ὅτε
δὴ παρ' ἐξεν πεινῶν τὴ πάντων
αὐτῆς κρατοῦντα, καὶ ἀπὸ τῶν τα-
μῶν εἰς ὀπισκοφῶν ἀφελόμενος, ἐν
τοσούτῳ τὴ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ
ὅτι τὴν τελευτῶν ἡκούσας τὴ λύκος
ἐξηπάτησεν. ὁ μὲν ἐν λέων καὶ αὐτῆς
ἔβουλόχετο. ἡ δὲ ἀπολογία καμὲν αὐ-

τήσας, καὶ πῆς, ἔφη, τὴ συνελθόν-
των τοσούτων ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ,
παιταχόσε φενομήσας, καὶ θερα-
πείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἱατροῦ ζητή-
σας, καὶ μαθήσας; τὴ δὲ λέοντος
εὐδὴς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν καλῶ-
σαντος, ἐλείπει φησὶν, εἰ λύκον ζῶν-
τα ἐκείρας, τὴν αὐτῆς δεῖραν θερα-
μίῳ ἀμφιέτη. καὶ τοῦ λύκος κει-
μένης, ἡ ἀλώπηξ γελοῶς εἶπεν, εὐ-
πως οὐ καὶ τὴν διαπύτιον πρὸς
δυσμύθειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐ-
μύθειαν.

18. *Leo, Lupus & Vulpes.*

Ægrum Leonem quadrupedes invisere,
Cessante sola Vulpe, jam omnes iverant.
Ibi regis aures credulas nactus Lupus
Calumniari & carpere absentem instituit:
Quid eam impedire, quid inorari, quo minus
Veniret ægrum regem & ipsa visere,
Nisi contumacem spiritum, & superbiam,
Qua gloriam de rege contempto petat?
Interea ad ipsa jam perorantis Lupi
Extrema ferme verba Vulpes adfuit,
Ita ut probe omnem vasa rem conjecerit.
Infremuit irā incensus in Vulpem Leo:
Quæ se tamen gravi ex pavore colligens,
Defensionis impetrato tempore,
Causam suam est exorfa in hanc sententiam:
Generose rex, quis, inquit, est ex omnibus,
Quicumque in hunc coière regalem specum,
Qui pro salute tam laborarit tua,
Quantum ego, per omnes misera quæ terras ii,
Omnes medentes, sana consului omnia,
Ut remedium quærerem regi meo:
Tandemque reperi; jussu proferre ilico,
Ut, inquit, involvare detractâ recens
Et adhuc calente pelle viventis Lupi.

Sane

Sanè facile medicamen est, inquit Leo:
Lupus ecce adest: viventem eum deglubite.
Quo facto, amaris illa cum facetiis
Conversa semivivum ad adversarium,
Cur nudum, ait, te in publico video, Lupe?
An forte fieri vis palæstrita è coquo?
Sic eat, herili quisquis olim gratia
Abuti ad innocentium pestem volet.

18. Κύων καὶ Αλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών ἐταυρέαν
παισιτάμιοι, ὠδενον. ἐσπέρας
δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν ἀλεκτρυών
ἐπὶ δένδρε ἐκβάλλειν ἀναβάν. ὁ δὲ
κύων πρὸς τῇ εἰζῇ τὸ δένδρε κοί-
λωμα ἔχοντο. τὸ δὲ ἀλεκτρυόν
κατὰ τὸ εἰώδες νυκτὸς φωνήσας,
ἀλλὰ πρὶν ἀκούσασθαι πρὸς αὐτὸν ἔδρα-
με, καὶ οὕτως ἐκτείνεν, πρὸς ἐμ-
πνοήσας. ἐπιδυμῶν δὲ
ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον
ἀσπάζεσθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν
κυῶνα πρὸς τὸν διπνίσαι ὑπὸ
τῷ εἰζῇ κατεβδόντα, ὡς ἐκεί-
νου ἀνοίξαντο κατελθεῖν, κα-
κίνης ζήτησιν αὐτὸν φωνῆται, ὁ
κύων αἰφνης πηδῆσας αὐτὸν διε-
σπάρειν.

19. Canis & Gallus.

Canis, atque Gallus longum iter quondam simul
Ingressi, opaco jam appetente vespere,
Nacti arborem, ubi quiescerent; Gallus quidem
Fastigia alta frondæ ascendit domûs;
Canis excavatum in caudicem se condidit.
Cum vero; ut adventante consuevit die,
Cantum edidisset Gallus, accurrens eo
Vulpes, eum rogabat enixissime,
Descenderet, sive faceret copiam:
Gestire se, animal tam canorum & musicum
Amplecti, & osculari, & os agnoscere:
Tum fraude Gallus cognita; Cupio tibi,
Quæcunque possum, commodare & obsequi,
Et esse tecum: sed tu, ait, quæso hunc prius,
Qui dormit infra, janitorem fuscita,
Fores mihi ut recludat, unde ad te exeam.
Vocante Vulpe janitorem, prodiit
Canis agnitamque adortus adversariam,
Nil tale veritam, dente laniavit truci.

ιη'. Λέων καὶ Λύκος, καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γράσας, ἐνόσῃ κατακεκλι-
μύθῃ ἐν ἀνθρώποισιν, παρῆσαν δὲ
ὀπισκοφόμενα τῇ βασιλείᾳ πλὴν ἀλώ-
πηκος, τὰλλα τῇ ζώον. ὁ τοίνυν
λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγήρῃ
τῷ λέοντι τὴν ἀλώπηκα, ἅτε
δὴ παρ' ἑδὲν πεδυνώμενος τῇ πάντων
αὐτοῦ κραταιώτα, καὶ ἀπὸ τῶν
μυθῶν εἰς ὀπισκοφῶν ἀργυρώμενος. ἐν
τοσούτῳ τῷ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ
τῷ πεδυνώμενῳ ἡκούσας τοῦ λύκου
ζημιώτων. ὁ δὲ ἐν λέοντι καὶ αὐτῇ
ἐβουλόχετο. ἡ δὲ ἀποδείξας καμὲν αἰ-

νήσασα, καὶ πῆς, ἔφη, τῇ συνελθόν-
των τοσούτων ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ,
πανταχόσε φενακῆσασα, καὶ θερα-
πείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἱατροῦ ζητή-
σασα, καὶ μαδῶσα; τῇ δὲ λέοντι
εὐθύς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύ-
σαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶν-
τα ἐκδέχας, τίς αὐτῇ δορὰν θερα-
μίῳ ἀμφέτη. καὶ τοῦ λύκου κει-
μύμενος, ἡ ἀλώπηξ γελάσασα εἶπεν, εὐ-
πως οὐ καὶ τὸν δευτέρου πρὸς
δυσμερίαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐ-
μερίαν.

18. *Leo, Lupus & Vulpes.*

Ægrum Leonem quadrupedes invisere,
Cessante sola Vulpe, jam omnes iverant.
Ibi regis aures credulas nactus Lupus
Calumniari & carpere absentem instituit:
Quid eam impedire, quid morari, quo minus
Veniret ægrum regem & ipsa visere,
Nisi contumacem spiritum, & superbiam,
Qua gloriam de rege contempto petat?
Interea ad ipsa jam perorantis Lupi
Extrema ferme verba Vulpes adfuit,
Ita ut probe omnem vasa rem conjecerit.
Infremuit irā incensus in Vulpem Leo:
Quæ se tamen gravi ex pavore colligens,
Defensionis impetrato tempore,
Causam suam est exorsa in hanc sententiam:
Generose rex, quis, inquit, est ex omnibus,
Quicumque in hunc coière regalem specum,
Qui pro salute tam laborarit tua,
Quantum ego, per omnes misera quæ terras ii,
Omnes medentes, fana consului omnia,
Uti remedium quærerem regi meo:
Tandemque reperi; jussu proferre ilico,
Ut, inquit, involvare detractâ recens
Et adhuc calente pelle viventis Lupi.

Sane

Sanè facile medicamen est, inquit Leo:
Lupus ecce adest: viventem eum deglubite.
Quo facto, amaris illa cum facetiis
Conversa semivivum ad adversarium,
Cur nudum, ait, te in publico video, Lupe?
An forte fieri vis palæstrita è coquo?
Sic eat, herili quisquis olim gratiā
Abuti ad innocentium pestem volet.

ιβ'. Κύων καὶ Αλεκτρυών.

Κῶν καὶ ἀλεκτρυών ἐταυρέαν
ποιητάμχοι, ὡς δὲ οὐκ. ἐσπέρας
δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν ἀλεκτρυών
ἐπὶ δένδρῳ ἐκράδεν ἀναβάν· ὁ δὲ
κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τῶ δένδρου κοί-
λωμα ἐχρυστο· τῷ δὲ ἀλεκτρυόντι
κατὰ τὸ εἰωθὸς νυκτὶ φωνήσας, ὁ
ἀλώπηξ ἀκούσας πρὸς αὐτὸν ἔδρα-
με, καὶ σῶτα κέκωθεν, πρὸς ἐου-
πύρραξιν. πῶς κατελθεῖν ἤξις, ἐπιθυμῶν γὰρ
ἀγαθῶν οὕτω φωνῶν ζῶον ἔχον
ἀσπάζεσθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν
συραρὸν πρῶτον διπνίσαι ἑα-
πῶ ῥίζαν κατὰ δένδρα, ὡς ἐκεί-
νου ἀνοίξαντος κατελθεῖν, καί
κείνης ζήτουσας αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ
κύων αἰφνης παθῆναι αὐτῶν δι-
ασπάρειν.

19. Canis & Gallus.

CAnis, atque Gallus longum iter quondam simul
Ingressi, opaco jam appetente vespere,
Nacti arborem, ubi quiescerent; Gallus quidem
Fastigia alta frondæ ascendit domus;
Canis excavatum in caudicem se condidit.
Cum vero; ut adventante consuevit die,
Cantum edidisset Gallus, accurrens eo
Vulpes, eum rogabat enixissime,
Descenderet, sui que faceret copiam:
Gestire se, animal tam canorum & musicum
Amplecti, & osculari, & os agnoscere:
Tum fraude Gallus cognitā; Cupio tibi,
Quæcunque possum, commodare & obsequi,
Et esse tecum: sed tu, ait, quæso hunc prius,
Qui dormit infra, janitorem fuscita,
Fores mihi ut recludat, unde ad te exeam.
Vocante Vulpe janitorem, prodiit
Canis agnitamque adortus adversariam,
Nil tale veritam, dente laniavit truci.

κ'. Αετός κ' Αλώπηξ.

ΑΕΤΟΣ κ' ΑΛΩΠΗΞ ΦΙΛΩΘΕΝΤΕΣ, πηλὸν ἀλλήλων οἰκεῖν ἐγνωσθ', βελαιώσιν φίλιας ποιέμενοι τ' συνήθειαν. ὁ μὲν ἔν ἐρ' ὁφθαλμοῖς δένδρεα τ' χαλιδὴν ἐπύζατο ἢ δ' αλώπηξ ἐν τοῖς ἐγλίγα δάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ὅτι νομῶν ἐν ποτε τ' αλώπηκος περὶ δούσης, ὁ αετός ἔρως λατρεῖν, καταπλάς ὅτι τ' δάμων, κ' τὸ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτῷ νεοτῶσι ἐδοιμήσατο. ἢ δ' αλώπηξ ἐπαυλοῦσα, κ' τὸ παρὰ χθὲν μαζεύσα, ἐποσέτον ὅτι τὸ τ' τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ὅτι τὸ τ' ἀμύνης ὑπὲρ χερσὶν γὰρ ἔστα, πῶλόν διώκειν ἐχ οἷα τε λῶ. διὸ κ' πύξωθεν ἔστα, τῷ δ' καὶ τοῖς ἀδωμάτοις ὅτιν εὐπορον, τὴν ἐχθρὴν κατηράτο. ἐ πολλῶ δ' ὕπερον, αἰγὰ πινὼν ἐπ' ἀγροῦ θύοντων, καταπλάς ὁ αετός, μέγας π' ἦν θυμάτων σὺν ἐμπύρεσι θύραζιν ἤρπασε, καὶ πὶ τῶν νεοτῶν ἤγαλν. ἀνέμω δὲ σφοδρὸν πνέουσα τὸν τύμωκα, καὶ φλογὸς ἀναδεδείσθη, οἱ αετῶς ἀπλῶς ἐπ' τυγχάνοντες, ἐπληθέντες εἰς γλῶν κατέπεσον. ἢ δ' αλώπηξ ὀπίδραμοῦσα, ἐν ὅλῃ τοῦ αετοῦ πάντας κατέραινε.

20. *Aquila & Vulpes.*

VULPES & Aquila amore junctæ mutuo;
 Ut amicitia adolefceret viciniâ,
 Habitare decrevere junctis sedibus.
 Et hæc quidem locavit alta in arbore
 Nidum, illa vero in concavo ejus caudice.
 Ita deinde foetus utraque edidit suos.
 Sed enim, profectâ Vulpe quondam ad pabulum,
 Aquila fame incitata, nido devolans
 In lustra Vulpis, illius natos sibi
 Suisque dulcem rettulit pullis cibum.
 Reversa Vulpes, fœditate cognitâ
 Rei, atque rupti indignitate fœderis,
 Quantum doloris atque luctûs cepcrit,
 Quamque impotenti incendio irarum arserit,
 Reputare quivis de suo sensu potest.
 Nec vero acerba tam suorum liberûm
 Dolebat illa morte, quam quod aliti,
 Terrestris ipsa, non videbatur ferè
 Unquam nocere posse, nec par reddere:
 Quod ergo misera poterat; illud scilicet
 Faciebat, ut superbam in adversariam
 Probra atque inanes rabida jactaret minas.

Sed non diu est latata ruptrix foederis
 Suâ insolenti injuriâ: nam rusticis
 Capellam in agro forte sacrificantibus,
 Illa advolans frustum involavit carnum.
 Cui carbo candens è foco sacro hæserat:
 Quod cum intulisset nido, is occultum aridus
 Concepit ignem: dein coorto commodum
 Vento, excitata flamma in Aquilæ filios
 Teneros adhuc & involucres sæviit:
 Quos ustulatos decedentes arbore,
 Spectante matre, & flente natorum vicem,
 Duplici voravit læta Vulpes gaudio.

κα'. Λέων καὶ ὄντι καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄντι καὶ ἀλώπηξ κοι- λέων θυμῶδε, τ' ὄντι κατέρασαν.
 νωνίαν ποινομένη, ἐξήλθον εἴτα τῇ ἀλώπηκι μερίζειν ἐκείδου-
 πρὸς ἄγχαν. πολλὰς ἐν στήθεσιν συλ- σιν. ἢ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα
 ληθιείας, περσέταξεν ὁ λέων τὰ σαρδάσα, ἐαυτῇ βραχὺ π κατέ-
 ὄντι διελύν αὐτοῖς. ὁ δ' πρὸς μερί- λιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῷ, τίς
 δας ποινομένη ἐκ τῆς ἴσας, ἐκ- σε, ὅ βελτίστη, διαρεῖν ἕως ἐδίδα-
 λήξασθαι τὸν περσέταξεν. καὶ ὁ ξεν; ἢ δ' εἶπεν, τ' ὄντι συμφορὰ.

21. *Leo, Asinus & Vulpes.*

INitâ societate Asinus, & Leo ac Vulpes,
 Venatum ière; cumque præda jam multa
 Facta esset, atque hanc tres asellus in partes
 Dividere iussus, ex bono esset atque æquo
 Partitus, irâ Leo superbus exarsit:
 Miserumque diviforem atrociter sane
 Doli mali atque iniquitatis accusans,
 Discerptum, hianti condidit vorax alvo.
 Rictu cruento deinde versus ad Vulpem,
 Ut faceret æquas sedulo innuit partes.
 Ea ferme ab una parte cuncta secrevit
 Leoni: ab altera id sibi quod à tanta
 Pauxillulum detractiōne restabat.
 Tum gestiens Leo, Unde, ait, soror Vulpes
 Es dividendo tam erudita communi?
 Asini calamitas, exitusque lugubris
 Me fecit, inquit illa, jureconsultam.

κβ'. Σὺς καὶ Κύων.

ΣΥς καὶ κύων ἀλλήλοισι διηλο-
δορυῶτο. καὶ ἡ μὲν σὺς ὤμνευε
κατὰ τῆς Αφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς
ὁδοῦσιν ἀναγέγκειν τὴν κύνα. ἡ δὲ
κύων παρὰ ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε,
καλῶς κατὰ τῆς Αφροδίτης ἡμῶν
ὁμνέεις. διηλοῖς γὰρ ὅτι οὐκ οὐκ
μάστιγα φιλεῖδης, ἢ τὴν σὺν ἀνα-
δάπτων σαρκῶν γαμβρόμηνον, οὐδ'
ὅλως εἰς ἑρὲν παρσέεται. καὶ ἡ σὺς,
ἀλλ' ἔγωγε μὲν οὐ μάλινον δῆλον
ὅστιν ἡ θεὸς σέργασά με. τὴν γὰρ κλει-
ναντα, ἡ ἄλλως λυμναγρόμηνον παι-
ταπασιν ἀποσφύεται. σὺ μὲν τοι
κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τε-
θνηκυῖα.

22. *Sus & Canis.*

Magnâ invicem contentione exarserant
Sus & Canis, magnamque voce dissonâ
Rixam ciebant, atque acerba jurgia.
Tandem superbis exacerbatu minis
Sus, per Venerem, ait, si mihi perrexeris
Molestus esse, dente te transfodero.
Tum Canis amaris salibus aspergens Suem,
Bene, inquit, atque apposite cam juras deam,
Quæ te odit adeo, ut, qui ex tuâ impurissimâ
Carne ederit, eum illa arceat templo suo.
Immo potes, Sus inquit, hinc dignoscere,
Quam diligit me diva, quæ hunc, qui læserit
Me, quique carnes dente violarit meas,
Eum ut profanum nolit ad se admittere.

κγ'. Κόραξ.

ΚΟΡΑΞ νοσῶν ἐπὶ τῇ μητρὶ, μὴ-
τερ, εὐχετὰ δὲ θεῶν, καὶ μὴ
θλίψει. ἡ δὲ ὑπολαβούσα ἔφη, τίς
σε, ὦ τέκνον, ἥντι θεῶν ἐλέησει;
τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ
ἐκλάπη;

23. *Corvus & Mater.*

Defectus Corvus æger moris in periculo,
Anxius Matrem rogabat, ut salute pro sua
Vota diis concepta supplex, & preces effunderet.
Nate mi, quid vota pro te, Mater inquit, proderunt,
Qui tibi omnes reddidisti semper infensos deos?
Nam quis, obsecro, est eorum, cujus ex altaribus
Exta tu non involaris, sacra non turbaveris?

κδ'. Ἀγροπότης

κδ'. Ἀνθρωπῶ καὶ Σάτυρῶ.

Ἀνθρώπος τις πρὸς σάτυρον, φι-
λίαν ποιησάμενος, συνιδίον
ἔω αὐτόν. χειμῶνες δὲ καὶ ψυχρὰς
γενομένης, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας
αὐτῷ προσέφερεν πρὸ σώματος ἀπέπναι.
τὸ δὲ σάτυρος ἐπερωτήσας αὐτόν, δι'
ὧν αἰτίαν τὸτο πράττει, ἔφη, τὰς
χεῖρας μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύου.
ὃς μίμνεν δὲ ἐδέσμευτο θερμῶς
προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσ-
φέρειν πρὸ σώματος, ἐρίστα αὐτό. στυ-
γαρομένης δὲ πάλιν δι' ὧν αἰτίαν
τὸτο πράττει, ἔφη, τὸ ἐδέσμα καὶ
ψύχω. ὑπολαλῶν δὲ ὁ σάτυρος,
ἀλλ' ἐγὼ γε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπο-
τάσσωμαί σε τῇ φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ
αὐτοῦ σώματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ
ψυχρὸν ἐξέρχεται.

24. *Homo & Satyrus.*

Satyrus atque Homo fuerunt olim amici maximi :
Quorum amorem gratiamque casus hic scidit repens.
Sæviente aliquando brumâ cum manus gelidas Homo
Crebrò ad os suum admoveret, calidum agens anhelitum,
Satyrus adspirationis causam ab illo quaesivit.
Frigidas, respondit ille, sic calefacio manus.
Postea, coenante utroque, ut sæpe consuêrant, simul,
Forte cum venisset illuc ferculum ferventius,
Atque Homo afflavisset ossâ quam sibi desumpserat,
Denuo causam rogatus hujus afflatus sui,
Hoc modo refrigeravi, dixit, escam servidam.
Satyrus hic irâ incitatus, Dehinc, ait, tecum mihi
Nulla consuetudo fuerit, nulla amicitiae fides,
Qui mihi uno eodemque fundis ore calidum & frigidum.

κε'. Μύα.

Μύα ἐμπιστὸν εἰς χύτραν κρέα-
τος, ἐπειδὴ ὑποπνίγεσθαι
ἐμελλεν, ἔφη πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ
λέλωμαι, καὶ ἀποδυνῶ ἐδὲν μέ-

25. *Musca.*

IN carnium ollam Musca quondam decedit :
Ubi cum cibo potuque distenta ac madens,
Paulatim in alto jure sese cerneret
Pessum ire, mortemque imminere jam sibi,
Interrito, atque composito animo oppetens,
Ego tantum, ait, bibi, & comedi, & lavi, ut hunc
Satura exitum ferre haud moleste debeam.

κς'. Οὐτῶ

κς'. ΟΥΘ καὶ ἸωπΘ.

ΟΝΘ Ἰωπον ἐμαχέισεν, ὡς τὸν Ἰωπον, πανταχόσε τῶτον ἐλαύ-
 ἀφθόνως περὶ μῦθον, καὶ ὅτι νων· καὶ δὴ καὶ μέσον ἦν πολε-
 μελῶς, αὐτὸς μὴδ' ἀχέρων ἄλις μῶν εἰσῆλασε, καὶ ὁ ἸωπΘ πλη-
 ἔχων, καὶ ταῦτα πλείστα παλαιπω- γεῖς ἔκειτο. ταῦτα ἰωρακὸς ὁ ΟΥΘ,
 ρών. ἐπεὶ δὲ χαμερὲς ἐπέστη πολε- τὸν Ἰωπον μεταβαλὼν μὲν ἔτα-
 με, καὶ ὁ σφαπώτης ἐνοπλὸν ἀνέβη λάνιζεν.

26. *Asinus Θ Equus.*

A Sinus beatum existimaverat quondam
 Equum, quod affluenter hordeo pascus,
 Habitulque semper eleganter, & laute,
 Cutis nitore, obefiate membrorum,
 Curam in se herilem, gratiamque præferret:
 Cum ipse interim ne vilibus quidem posset
 Paleis famem, & jejuna viscera implere,
 Præsertim iniquâ sarcinâ fatigatus.
 Sed enim, coorto forte bellico motu,
 Cum armis opertum hero insidente vidisset
 Equum apparari ad pugnam, & acriter sæpe
 Calcaribus vexatum in hostium turmas
 Agi; unde vulneratus, & gravi casu
 Collapsus, animam vix trahebat afflictam;
 Sententiam mutavit; suam sortem
 Præ ejus miseria rursus haud malam duxit.

κς'. Κύνες λιμώτισται.

ΚΤνές λιμώτισται ὡς ἐδεάσαντο τὸν τὸ ὕδωρ ἐκπίων, καὶ εἰδ' ὅπως
 ἐν πνι ποταμῷ βύρσας βρεχο- ὅτι τὰς βύρσας ἀδραγάνων). συνέ-
 μέλεις· μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐπικέ- ἐν δὲ αὐταῖς πύσταις ἄρην διαφ-
 ῖται, συνέθεντο ἀλλήλοις ὅπως ἄρῳ- γλῶσαι, ἢ τ' βυρσῶν ἐπικέδαι.

27. *Canes famelici.*

STultum consilium non modo effectu caret,
 Sed ad perniciem quoque mortales devocat.
 Corium depressum in fluvio viderunt Canes:
 Id ut conesse extractum possent facilius,
 Aquam cœpere bibere, sed rupti prius
 Perière, quam quod petierant, conjungerent.

κη'. Ἀνδρῶν

κη'. Αηδών κ' ἱέραξ.

Αηδών ὅπῃ δένδρε χαρτερόμην, ραστέρα πληρωῖν δέν δὲ αὐτὸν ἡρο-
 χῆ' τὸ εἰωθὸς ἦδεν. ἱέραξ δὲ φῆς παροξυμῶμον, ὅπῃ τὰ μείζω ἢ
 διασάμην, καὶ τερφῆς δαπνῶν, ὀρνέων τραπέδαι. καὶ ὁ ἱέραξ ἕπο-
 σιν εἰλκην ὅπῃ πλάσ. ἡδ' ἀναμρεῖδης λαδῶν, εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἄφρον ἂν
 μέλλουσα, εἰδὼτο ἢ ἱέρακ' ἢ μὴ βρα- εἶλω, εἰ ἢ ἐν χερσὶν ἐτοίμῳ ἔστω
 δύναι μὴδὲ γὰρ ἱκανῶς ἔῃ ἱέρακ' ἀφείς, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

28. *Luscinia* & *Accipiter*.

DUm querula opacam Luscinia super arborem
 Dulci canoros voce modulatur sonos;

Jejunus hanc inter canendum conspicit

Accipiter, & nil tale metuentem rapit.

Sua illa tremula tenuitati ut parceret

Implorat hostem; nempe se teneram fore, &

Gulæ rapacis alitis longè imparem.

Utilius esse in maximos avium greges

Vim facere, tantisque aptiores faucibus.

Sic illa: contra Accipiter; at me flectere

Tuæ illa linguæ nec valebit suavitas.

Me scilicet longè alitum stultissimum

Jure poteris vocare; si prædam meis

Certam unguibus dimitterem, incertam sequens.

κθ'. Μιμῶ.

Δὲ το ἡνῶ τένα μιμῶ καὶ τὸ μὴ κακεῖδεν, καὶ τὴν χαταφίλῃσα, ὑπο-
 ἐν ἀραπῶ, τὸ δ' ἔτερον μι- πνίγῃ. ὁ δὲ μιστὶ καὶ διώκῃ, τὴν
 σῆ. καὶ ὁ μὴ σέργῃ, αἰ ἐν ταῖς κόλ- ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπλῶν ζῇ καὶ
 ποῖς ἀετρεῖστα, καὶ πνέστα ἐνδεν αὐτό.

29. *Simia*.

Fœcunda geminos Simia infantes parit,

Illi noverca, huic mater: hunc sinu fovet,

Hinc inde secum portat, & crebro osculo

Arctisque ninium amplexibus stringens necat.

Quin pulsus alter tranfigit solus dies,

Matrisque sentit odium amorè blandius.

B

λ'. Αλώ-

λ'. Αλώπικες.

Αλώπηξ ἐν παρίδι ληρδεῖσα, καὶ σατα, παρήνς τὰς ἑρὰς ἀποκόπτεν, ἀποκοπέσσης τ' ἑρὰς ἀφδρα- ὡς ἐκ ἀφρίπης μόνον τῆτο τὸ μέ-
 σα, ἀβίωτον ἔσ' αἰγμῆς ἠρείτο τ' λθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν βάρθ
 βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώ- περσητημῶνον. ἔσπελῶσα δέ τις
 πικας τῆτ' αὐτὸ νεδετῆσαι, ὡς ἂν σὺν' εἶπεν, ὃ αὐτῇ, ἀλλ' εἰ ἔ σὶ
 τὰ κοιῶ πάθει τὸ ἴδιον συγκα- τῆτο περσέρειν, ἐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ
 λήψειν αἰχθ'. καὶ δὴ πάτας ἀθροί- συνῶλεδδεις.

30. *Vulpes.*

Compressa laqueo in sepe Vulpes abdito,
 Implexam in evadendo caudam perdidit.
 Id ei molestia, ac pudori tanto erat,
 Uti sibi esse vitam acerbam duceret.
 Tandem hoc remedii excogitavit, cæteris
 Ut Vulpibus suaderet, ut caudas sibi,
 Onus molestum, incommodumque abscinderent:
 Ita publico dedecore testum iri suum.
 Ergo advocatâ concione Vulpium,
 Hortari ad id vehementer illas institit.
 Cui tum renidens una de popularibus,
 An tu, quia istud expedit, soror, tibi,
 Idcirco, ait, das cæteris hoc consili?

λα'. Ἡμίονοι.

Ἡμίονοι ἐκ κειθῆς παχυ- μοιῶδων. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπει-
 δεῖς, ἀνεσκήρτησε βοῶν καὶ δουσίης τέχην, ἐπειδὴ τοῦ δρῆμα
 λέγων, πατὴρ μὲς ὄν' ἴσπος ὁ τα- ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνκ οὐδὲν
 χυδρῆμος, καὶ γὰρ αὐτὸς ὄλθ' ἀρω- ἔσπεμνῶθη.

31. *Mulus.*

Lascivientem plurimo hordeo Mulum
 Quondam hæc superba cogitatio incessit.
 Ego pulcher, inquit, ego celerrimus cursor,
 Patrem habui equum, qui aurata fræna mandebat.
 Hæc ille: sed mox, incidente currendi
 Necessitudine, impeditus atque hærens,
 Ad prima campi spatia restitit lassus;
 Asinique patris est statim recordatus.

λβ'. Βοῶν.

λβ'. Βερέλθ.

Βουκόλθ ἀγέλιω ταύρων βό-
σκων, ἀπώλεσε μόνον. περὶ
θῶν δὲ πᾶσαν τ' ἔριμον, δίστασεν
ἐροῦντων. ὥς τ' ἐδέν εὐρεῖν ἡδυμῆτη,
ἠύξατο πρὸ Διὸς, ἂν τ' λαβόντα μόνον
κλέπῃω ὑποδείξῃ, ἔειπον εἰς
θυσιᾶν περὶ δέξιν. καὶ δὴ ἐρχόμενθ
εἰς πνα δρυμῶνα, εὐείσας λέοντα
καταδύντα τ' μόνον. ἔμφροος οὖν
ῥηθόμενθ, καὶ μέγα δειλιάσας,
ἐπάρας τοῖς χεῖρας ἀντιπρὸς εἰς τ' οὐ-
ρανόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπι-
χειράμεναι σοὶ ἔειπον δώσσειν, ἔαν τ'
κλέπῃω εὐρω νῦν ταῦτόν σοι θυ-
σειν ὑπαρχέμενα, ἔαν τέτα τὰς χεῖ-
ρας ἐκρύψω.

32. Armentarius.

PER confragosos forte saltus devium
Quærens juvencum errabat Armentarius,
Quem cum irrepertum, ab aliquo abactum crederet,
Hædum tibi mactare vovit, Jupiter,
Reperire furem si sibi concederes.
Ingressus inde proximam silvam, videt
Juvencum ibi ab leone lacerari suum.
Tum verò egenus confilii, ac tremens metu,
Supplex supinas sustulit cœlo manus:
Tibique, inquit, hædum voveram, alme Jupiter,
Si repperissem furem: opimum nunc bovem
Polliceor, ejus si manus evafero.

λγ'. Σκώληξ καὶ Αλώπηξ.

Οτῷ πηλῷ χρυσίον μύθῳ σκώ-
ληξ, εἰς γλῶττι ἐξελθὼν, ἔλε-
γε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἱατρός εἰμι
φαρμάκων ὀπσιμῶν, οἷός ἐστιν ὁ
ἰάσω; ὅτῳ δὲ τῶν ἱατρῶν Παίων. καὶ
πῶς, εἶπεν αλώπηξ, ἄλλοις ἰώ-
μεν πᾶσι τοῖς ζώοις, ἱατρός εἰμι
μύθῳ, σ' αὐτὸν χαλὸν ὄντα οὐκ
ἰάσω;

33. Vermis & Vulpes.

EGressus olim Vermis è luteâ domo
Sic convocatis dixerat animalibus;
En! me peritum pharmaca ægrotis dare,
Divoque Pæoni Jovis medico parem.
Adeste quotquot indigetis nostrâ ope,
Ut certa vobis adhibeam medicamina.
Cui vafra sic Vulpecula; ô bone, cæteros
Sanare si possis, quid ipse claudicas?

λδ'. Λύκος καὶ Ἄρς.

Λύκος θαλάσσιον ἄρνα ἀπὸ ποταμοῦ πίνοι· αὐτὸν ὁρῶν, ὁ λύκος ὑποτυχὼν θέλησεν μετ' ἐλλόγιε αἰτίας καταδοιῆσθαι· διότι οἱ αἰτίας, ἔφη, ἀλλὰ πείσασθαι αὐτὸν ὥς δουλοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ ἐδόντα. ταῦτα δὲ λέγοντος, τοῖς ἄλλοις χείρσι πίνειν, καὶ ἄλλως ἢ δουλοῦντα αὐτὸν ἐξῶτον χέτω, ἐπείναυ τὰ ῥάσεν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ὑποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη, ἀλλὰ πείρουσι ὅτι πατέρα μου ἐλοιδόρητας. εἰ πάντων δὲ ἐκείνους μὴδὲ τότε χέτω, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐδόντω ἐλλογίας ἀπορεῖς, ἐγὼ δὲ σε ἢ κηδομαι.

34. *Lupus & Agnus.*

AD rivum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulsi: superior stabat Lupus,
Longeque inferior Agnus. Tunc fauce improba
Latro incitatus jurgii causam intulit.
Cur, inquit, turbulentam fecisti mihi
Aquam bibenti? Laniger contra timens:
Quis possum, quaeso, facere quod queres, Lupe?
A te decurrit ad meos haustus liquor.
Repulsus ille veritatis viribus,
Ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
Respondit Agnus: Equidem natus non eram.
Pater herculè tuus, inquit, maledixit mihi.
Atque ita correptum læcerat injusta nece.

*Hæc propter illos scripta est homines fabula,
Qui fictis causis innocentes opprimunt.*

λε'. Μῦς.

Ἐν πνι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μῦς προστάσσει κατὰ τὸν ἐμπόρχων ὅτι τὸ ποτὶν αὐτῷ, ἀναπλῦσαι καὶ εἶχον. ἀποπνιγόμενος δ' ἔλεγεν, ἀθλίαι ἡμεῖς, ὅτι ἀπὸ βραχείαν βρώσιν ἀποπνιγόμεθα.

35. *Musca.*

IN vasa mellis plena Muscæ convolant,
Dulcique luxuriant madentes pabulo.
Liquore sed mox implicata cereo,
Et glutinoso dum vident ligamine
Devincta crura: heu! nos misellas, inquam,
Pro dulci acerbum solvimus pretium cibo.

λες'. Αλώπιξ

λγ'. Αλώπηξ καὶ Πίθηκος.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τ' ἀλῶνων ζῶων
 ὠρχήσατο πίθηκος, καὶ εὐδοκί-
 μάτας, βασιλεύς ὑπ' αὐτοῦ ἐχειρο-
 τονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτοῦ φρονήσατα,
 ὡς ἐν πνι παρίδι κρέας ἐδεάσατο,
 ἢ π' ἔθικον λαβῶσα, ἐνταῦθα ἤγαγνυ,
 ὡς εὖρεσι βῆ αὐτὴ λέγκουσι θησαυρὸν
 τῶτον, μὴ ὑψύται καὶ χεῖστα αὐτοῦ.

τῷ βασιλεῖ γὰρ τῶτον ὁ νόμος εἶδωσι.
 καὶ φρονέσπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασι-
 λέα, τὸν θησαυρὸν ἀνιλέσται. ὁ δ'
 ἀπειλακέπῳ περὶ σελῶν, καὶ συλλη-
 φρεῖς ὑπὸ τ' παρίδι, ὡς ἐξαπατή-
 σασαι, ἐμέμμετο τ' ἀλώπηξ. ἡ δὲ
 πρὸς αὐτὸν, ὃ πίθηκος, τοιαῦτ' αὖ
 μωρίαν ἔχων, τ' ἀλῶνων βασιλεύς εἰς

36. *Simius & Vulpes.*

QUadrupedum in coetu cum saltavisset honestè
 Simius, hunc illa regem dominumque creârunt.
 Tacta sed invidiâ & sensu livoris iniqui
 Vulpes vasta, novum instituit pervertere regem.
 Atque observatis ad opacum cassibus antrum,
 Huc illum adduxit, tanquam ostensura repertum
 Ab se thesaurum, qui lege & moribus ipli
 Deberetur uti regi, rerumque potenti.
 Credulus ille dolis inductus, & arte pelagâ,
 Inconsultius appropians, in vincula sese
 Induit infelix, & opertis cassibus hæsit,
 Setò animadversas fraudes, & perfida Vulpis
 Consilia inculans. Cui Vulpes, ô bone, dixit,
 Tune isto malè sano animo, tu sensibus istis
 Quadrupedum rex esse audes, sceptrisque potiri?

λδ'. Λέων καὶ Βάτραχος.

ΛΕων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέ-
 γα βοῶντος, ἐπεσφάρα πρὸς
 τ' φωνῇ, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι.
 πρὸς αὐτὸν κατεπάτησεν.

37. *Leo & Rana.*

RANam in palude Leo coaxantem audiens
 Clamore vasto attonitus, atque ingens putans
 Adeste monstrum, prælio se comparat.
 Mox exeuntem conspicans Ranam luto,
 Et vile calcans sub pedibus animaleculum,
 Tune (inquit indignans) Leonem territas?

B 3

λδ'. "Ελαφς

λη'. Ἐλαφὺς καὶ Ἀμπελὺς.

Ελαφὺς κυνηγὸς φάγεται ὑπὸ
ἀμπελῶ ἐκρύβη. παρελθόντων
δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἐλαφὺς τελέως
ἤδη λαθεῖν διέτασε, ὅβ' ὃ ἀμπε-
λις φύλλων ἐδίειν ἤρξατο. τότε τὸν δὲ
στυγερόν, οἱ κυνηγοὶ ἀπεσφάροντες,
καὶ ὅσῳ ἡ ἀληθὲς, νομίσαντες ὅτι
ζώων ὑπὸ ταῖς φύλλοις τί κρύπτε-
ται, βέβησαν ἀνείλον τὴν ἐλαφον.
ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε· δι-
χμα πέπονθα. ἐγὼ ἐδίει τ' σάστασιν
με λυμάνεος.

38. Cervus & Vitis.

Vim venatorum fugeret cum Cerva sequentum,
Frondea ramosa subiens umbracula Vitis
Delituit: donec jam discedentibus illis,
Se rata jam tutam defunctamque esse periclo,
Ipsa suas ausa est morfu exagitare latebras,
Et sibi prætentas avidè decerpere frondes.
Quem motum ramorum, agitataque Vitea testa
Conversi venatores cum fortè viderent,
Illud opinati quod erat, sub fronde latentem
Esse feram, certis miseram fixere sagittis.
Quæ moriens, calidoque animam cum sanguine fundens,
Jure, ait, hoc patior: neque enim unquam lædere, quæ me
Servarat, debebam, aut tales reddere grates.

λη'. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν διηχθεὶς, καὶ
κακῶς πάγων, ἐβέβητο. τῶν
ῥῆς δ' ἀπέρων, δεαυόμενος ἀνέβη-
τον, εἰδείτο ποτὸν ἐκ τῆς ἀντιθέτου
τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ
ἐξήχη.

39. Lupus & Ovis.

Lupus caninis vulneratus moribus
Campo jacebat æger, & cibi indigens:
Ovemque spectans fluminis prope marginem,
Miserere, quaeso, inquit, laborantem liti:
Tu modo liquoris guttulam mihi præbeas,
Possum ipse forsan comparare pabulum.
Probè, inquit Ovis, amice, novi; si tibi
Potum ministrum, me daturam etiam cibum.

μ'. Ὅτις

μ'. Ὀντο ἄγετο.

ΟΝος ἄγετο ὄντο ἰδὼν ἡμα- τὸν ὀνηλάτιον ὅπασιν ἐπόμενον,
ρον ἐν πινι εὐηλίῳ τόπῳ, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παύοντα, ἔρη,
προσελθὼν αὐτὸν ἐμακχεῖσιν, ἐπὶ ἀλλ' ἔρωγε οὐκέτι σε εὐδαμο-
τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ νίξῳ. ἔρω γὰρ, ὥς οὐκ ἀνὰ χα-
τῇ τῆς τεσσῆς ἀπολαύσει. ὕστερον κῶν μεγάλων τιμῶν εὐδαμονίαν
δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοροεῖν, καὶ ἔχεις.

40. *Afinus sylvestris.*

Sylvestris Afinus conspicans domesticum
Cutis nitore, & obelitate corporis
Splendescere, & pasci affluenter hordeo;
O te beatum, clamat, ô animalium
Gregi invidendum, mihiq̃ue maximè omnium!
Sed mox iniquâ pręgravatum farcinâ,
Et malè dolatum fuisse clunes aspero
Eundem Afellum rursus aspiciens, ait;
Uteriùs at te vix beatum judico;
Nec tibi decorem invideo non nisi verberum
Pœnâ parandum & farcinarum pondere:
Non tantû erit nitere, non pinguescere.

μα'. Αετός.

ΥΠεράνωθεν πέτρεας αἰετὸς ἐκιδέ- γλυφὴ συν τοῖς πετρεῖς περὶ τὸ ὄρ-
ξετο, λαγῶν ἀνιέρχεται ζῆναι. θαλμῶς εἰσῆλθαι. ὁ δ' ἰδὼν, ἔρη, καὶ
τῶτον δὲ πρὶς ἐβόλε τοξότῃς. καὶ τὸ σὺ μοι ἔτρεα λῶται, τὸ τοῖς ἰδίῃς
μὲ βέλτο ἐντὸς αὐτῶ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ πετρεῖς ἐναποδύσκειν.

41. *Aquila.*

Jejuna prominenti Aquila faxo infidens
Intenta prædæ, missili artus cuspidē
Trajecta supremos trahebat spiritus.
Mox in sagittâ conspicans pennam ex suis
Alis revullam, è pectore gemitus ciens
Hæc verba fudit; ô! me in exitium meum
Spicula ministrantem; pereo enim ipsissimis
Quas protuli pennis: novo hoc mihi perculit
Furore mentem, & morte plus ipsâ dolet.

B 4

μβ'. Βάτσα.

μβ'. Βάτραχοι.

Βάτραχοι λυπόμενοι πρὸς τὸ ἐμ-
 ᾧ ἀναρχίας, πρὸς τοὺς ἐπεμ-
 ναν πρὸς τὸ Δία, βασιλέα αὐτοῖς
 πρὸς αἰεῖν. ὁ δὲ συνιδὼν τὸ εὐχόμενον,
 εὐχόμενον εἰς τὸ λίμνῳ καθεῖσθαι. καὶ οἱ
 βάτραχοι, τὸ μὲν πρὸς τὸν καὶ ἀνα-
 ρχίας, εἰς τὸ βασιλῆα τῆς
 λίμνης ἔδυσαν. ὕστερον δὲ, ὡς ἀκί-
 νητον μὲν τὸ εὐχόμενον, ἀναδύμενος εἰς
 τοῦτον καὶ ἀφ' ὧν ἦσαν, ὡς καὶ
 ὁπλοῦντες αὐτῶν ὁπλοῦνται.
 ἀναξιοπαθεῖν δὲ τοῖς τὸν ἔχον
 βασιλέα, ἦκον ἐκ δ' αὐτῶν πρὸς τὸν
 Δία, καὶ τῶτον παρεκάλουν ἀλλά-
 ξαι αὐτοῖς τὸν ἀρχηγόν· τὸ γὰρ
 πρὸς τὸν λίαν ἔστι νόσην καὶ ἀδύ-
 χιμον. ὁ δὲ Δίας ἀναμειλίχως καὶ
 αὐτῶν, ὕδρον αὐτοῖς ἐπέμψεν,
 ὑφ' οὗ συναμειλίχως κατεδί-
 οντο.

42. *Rana Regem postulantes.*

Athenæ quum florent aquis legibus,
 Procrax libertas civitatem miscuit,
 Frænumque solvit pristinum licentia.
 Hinc conspiratis factionum partibus,
 Arcem tyrannus occupat Pistratus.
 Quum tristem servitutem flerent Athici,
 Non quia crudelis ille, sed quoniam grave
 Omipino insuetis onus, & capissent queri,
 Æsopus talem tum fabellam rettulit.

Rana vagantes liberis paludibus,
 Clamore magno Regem petière à Jove,
 Qui dissolutos mores vi compesceret.
 Pater Deorum risit, atque illis dedit
 Parvum tigillum, missum quod subito vadis
 Motu sonoque terruit pavidum genus.
 Hocmersum limo cum jaceret diutius,
 Fortè una tacitè profert è stagno caput,
 Et explorato Rege, cunctas evocat.
 Illæ timore posito certatim adnatant,
 Lignumque supra turba petulans insilit:
 Quod quum inquinassent omni contumeliâ,
 Alium rogantes Regem misère ad Jovem,
 Inutilis quoniam esset qui fuerat datus.
 Tum misit illis hydram, qui dente aspero

Corripere

Corripere cœpit singulas : frustra necem
Fugitant inertes : vocem præcludit metus.
Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Jovem
Adflîctis ut succurrat. Tunc contra Deus,
Quia nolulistis vestrum ferre, inquit, bonum,
Malum perferte. Vos quoque, ô cives, ait,
Hoc sustinete, majus ne veniat malum.

μγ'. Δάμαλις κ' Βῆς.

Δάμαλις ἀρύμναστος βοῦν ἀε- γέρον βῆς ἀποδύχθεις εἰς νομῶν
πειῶντα ἐταλάνιζε τ' κόπη, ἀπελύθη· ὁ δὲ μὲν γὰρ χοινίῳ εἰλ-
λέγεσθαι, ὃ πόσα κάμνεις κ' ταλαι- κετο ἐπὶ τὸ πωδῶναι. ὁ δὲ βῆς εἰ-
παρεῖς· ὁ δὲ βῆς εἶσα, καὶ τῶν πεν αὐτῶν, εἰς τὰτο μὴ κάμνον ἐτη-
αῶλα καὶ ἔτεμνεν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἀρχή- ρίδης, καὶ σὺ τ' ἀρχήλον μάλα κα-
ται τοῖς θεῶις ἤδελον δύνει, ὁ μὲν κ' ζυγὸς τελεῖται.

43. Juvenca & Bos.

Juvenca virides dum pererrat herbulas,
Et ludit exultim laboris immemor ;
Conspicit aratri onere fatiscentem Bovem,
Et ridet indignans laborantem : en ! ait,
Nitore quali nostra splendet cutis,
Quàm tota pinguescam soluta vomere !
Tibi ecce macri corporis rubiginem,
Colloque inustas servitudinis notas !
Taciturnus hæc Bos pertulit convitia,
Animoque memori reposuit. Sed protinùs
Agricola Divis comparat ubi victimam,
Demptis lupatis, in virenti pascuo
Luxuriat alacer Bos ; & hostia ducitur
Juvenca ad aras : ille tum suâ vice
Ridens, ait, quàm plena, quàm nitens tibi,
Juvenca, pellis ; Diisque quàm dignissima !
Tu non aratri vomerisque pondere
Oppressa sudas ; nempe non collum jugo
Agricola, sed cultro sacerdos conteret.

B 5

μδ'. Αἰγών

μδ'. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.

ΟΙ λαγωὶ ποτε συναλθόντες, ἄλλοι καὶ ἀσπινγιστοὶ μύθοι. οἱ δὲ οἱ ἐσπῆς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀσπινγιστῶν κύκλῳ τῆς λίμνης βα- ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὁπιτραλὶς εἶναι, τράχων, ὡς τὸ τοῦ δρόμου κλύπον ἡδοντο, εὐδὺς εἰς ταύτῃ εἰσπῆ- ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ ἀσπῆς, δισπίντων, τὸ λαγῶν τις ἀγχα- καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκον). βέλ- σερ. εἶναι δοκῶν οἱ ἄλλων, ἐρη- πον οὖν ἐπὶ θάψιν ἀπαξ, ἢ ἀλφ. σῆτε, ἐπῆρεσι, μῆδεν δεινὸν ὑμᾶς βίε σέμειν. τὸτο τοίνυν κυρώσαν- αὐτοὺς ἀλφπεδῆνδε. ἡδῃ, ὡς ὀρε- τε, ὠρμησαν χατὰ τὸ αὐτὸν εἰς τε, καὶ ἡμῶν ἑτέρῳ ἐστὶ ζῶα δει- τὸ λίμνῃ, ὡς εἰς αὐτῷ ἐμπιστέ- λότερα.

44. *Lepores & Rana.*

Lepores in unum congregati omnes locum
Miscunt querelas; & suæ infortunia
Vitæ recentent, scilicet timoribus
Plenissimæ, atque obnoxia periculis:
Se nempe non solis virum infidiis capi,
Sed canibus escam, sed venenoso gregi
Serpentum, & aquilis insuper prædam fore.
Unà ergo statuunt, hoc ut evitent malum,
Statim impetu facto in paludem proximam
Simul infilire; scilicet honestius rati
Semel perire, quam metu assiduo mori.
Limosa mox per arva turmatim ruunt;
Jamque appropinquant paludis marginem,
Clanore subito territas Ranas vident
Sese in lutosas mittere undarum domos.
Hinc unus horum cæteris sagacior
Sistamus, ô focii, inquit, inconsultum iter,
Et destinata differamus funera;
Neque enim fumus nos omnium timidissimi.
Nostros enim haud minus timent Ranae impetus,
Quam nos sequentem horremus à tergo canem.

με'. "Αν-

μέ. Ἀνθρώπου καὶ Κύων.

Ἀνθρώπος τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ὃς ἐτάσσων πρὸς τὸ φίλων ἀντὶ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλον κύνα ἐπέλεξε, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συν-δεῖπνήσόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἴσατο, βλέπων δὲ μέγα δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαδίζων, πόση μοι χαρὰ ἔσται ἐξαπναιῶς ἐράνῃ. προσήσφαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δεῖπνήσω, ὥς με ἄλλοιον μηδὲ μὴ γε πενήσσω. ταῦτα καὶ ἐμὸν λέγοντος τῷ κυνῇ, καὶ ἅμα σείοντι τὸν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον διαβροῦντο, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε στυγνὰ καὶ κτεῖσε τὸν κέρκον περιτρέφοντα, χαταρῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐξέριψε τὸν ἀχρεῖμα ἐξωθέν τῷ κυνίδῳ. ὁ δὲ χαπὼν, ἀπὸ μεγάλης κράζων. ὅς τις δὲ κυνῶν τῷ κυνὶ ἴδον αὐτὸν στυγνῶντα, ἐπρωτά, πῶς ἐδείπνισας φίλον; ὁ δὲ παρὰ αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῶ πολλῆς πόσεως μεθύεις ὑπὲρ κόρον, ὅδε ἴδον αὐτὸν ὄντα ἐξῆλθον, οἶδε.

45. *Homo & Canis.*

Quidam hospitem accepturus, huic convivium
Lautum profusis apparabat ferculis.
Canis quoque ejus, cum suum æqualem Canem
Vocasset, in culinam herilem sublequi
Se jussit: is tam splendida spectans dapes,
Papæ, quot, inquit, hinc voluptates novæ?
Quantum repente gaudii oblatum est mihi!
Quàm multa video, quamque opima fercula!
Quorum omnium jam implebor; & pulchrè satur
Panem universo hoc triduo non sentiam.
Hæc cum ille secum agigaret, & caudam sinul
Motaret alacrem ludibundus, utpote
Favore fidens qui vocatoris sui,
Jam delicatas spe voravisset dapes;
Cognus hunc repente pedibus arreptum, gravi
Emilit altas per fenestras impetu.
Qui afflictus, atque perditus, flens, ejulans
Cum abiret inde, huic alius occurrens Canis,
Ut opiparè coenatus esset, quaesivit.
Sanè, inquit ille, tam madens, atque ebrius
Revertor, ac distentus, ut ne ipsam quidem,
Qua egressus inde sum, viam animadverterim.

μζ'. Αλκυών.

Αλκυὼν ἔρως ὅτι φιλέειμυ, αἰεὶ
τῇ θαλάττῃ διατρωδῆναι. ταύ-
τῳ λέγεται τὰς τ' ἀνθρώπων θήρας
φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις ὡς θα-
λάττης νιοποιοῦν. καὶ δὴ ποιεῖ
πικρὰ μέλιστα, ἐνιοποιοῦσά τοι. ἐξ-
ελθὼν δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν,
συνέβη τῷ θαλάσσῃ ὑπὸ λαβρῶν
κυμαίνεσθαι πιδύματόν, ὡς φη-
σὶν αἱ καλλιᾶς, καὶ ταύτῃ ὀπι-
κρῶσαι, τοὺς νιοποιοῦς ἀφροδίσαι.
ἡ δὲ ἐπανιλθῆσα καὶ γνῶσα τὸ πρῶ-
τον, εἶπε, δεισιὰ ἐγὼ καὶ ἥτις τ'
γλῶ ὡς ὀπίσθιον φυλαττομένη, ὅτι
ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλὰ γέ-
γονεν ἀπιστέρη.

46. *Alcedo.*

Alcedo fugiens alitum consortia
Privatum ad undas gaudet ævum ducere.
Hæc aucupantium tremula (uti ferunt) dolos
Timens, marinæ rupis in cacumine
Nidumque pullosque posuit; atque inde exiens
Ad comparandum parvulo victum gregi
Iter capessit: interim imber ingruit
Violentus; & pluvialis adventu Jovis
Tumescit aqua; superansque scopuli verticem
Miserè obruit tenellulas Alcedines.
Attonita mater hoc redux spectaculo,
O! me misellam, exclamat; ego hominum dolos
Dum fugere volui, in gravius incidi malum.
Nam terra, quam timui, nihil damni intulit;
Atque unda, cui me credidi, malè perdidit.

μζ'. Κοχλίας.

Γεωργὸς πᾶς ὅππῃ κοχλίας. ἀνά-
σας δὲ αὐτῷ τρυζόντων, ἔρη, ὁ χάρις ζωᾶ, τ' οἰκῶν ὑμῶν ἐμ-
σας δὲ αὐτῷ τρυζόντων, ἔρη, παρελθόντων, αὐτοὶ ἀδετε.

47. *Cochlea.*

Impositas prunis Cochleas intentus & hærens
Filius agricolæ circumfuso igne coquebat.
Illæ humore graves, & succo obstante calori,
Edebant raucum tenui stridore sonorem.
Tum puer iridens, ὦ stulta animantia, dixit;
Nunc canitis, vestræ cum flagrant ignibus ædes?

μθ'. Λέων

μη'. Λέων καὶ ὄντιον.

Λέων καὶ ὄντιον κοινωνίαν θέμειον
ἐξήλυσεν ὅτι θῆραν. γενομένων
ἡ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπὸ αὐτῶν ἐν αἰ-
γῆς ἀγρία, ὁ μὲν λέων παρὰ τὴν συμ-
μῆν, ἐξέστας τὰς αἰγας συνελάμ-
βανεν. ὁ δὲ ὄντιον ἐνδὸν εἰσελθὼν ἐν-
ήκατο αὐταῖς, καὶ ὡγγατο ἐκρούειν βε-

λόμενον. τὸ δὲ λέωνος τὰς πλείους
συνελάμβηκε, ἐξελθὼν ἐκείνος ἐπι-
σάνετο αὐτοῦ εἰ θῆρα αἰγας ἡγωνί-
σατο, καὶ τὰς αἰγας ἐξεδίωξεν. ὁ
δὲ εἶπεν, ἀλλ' εὖ ἴδρι ὅτι καὶ γὰρ ἂν
σε ἐκρούῃς, εἰ μὴ ἤδειν σε ὄντιον.

48. *Asinus et Leo venantes.*

Virtutis expers verbis jactans gloriam,
Ignotos fallit, notis est derisui.
Venari Ateello comite quum vellet Leo,
Contexit illum frutice, & admonuit simul
Ut infuetâ voce terretet feras,
Fugientes ipse exciperet. Hic aurículas
Clamore subito tollit totis viribus,
Novoque turbat bestias miraculo;
Quæ dum paventes, exitus notos petunt,
Leonis afficiuntur horrendo impetu.
Qui postquam cæde fessus est, Asinum evocat,
Jubetque vocem premere: tunc ille insolens:
Qualis videtur tibi opera hæc vocis meæ?
Insignis, inquit, sic ut nisi nossem tuum
Animum, genusque, simili fuisset in metu.

μη'. Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πύργῳ ἄλῃς, θρη- ἐνοσφισάμενος πνὸς, ἐκ ἀργυρον, ἐκ
νῶν ἔλεγεν, οἱμοὶ τὰς θαλάσ- ἀλλὰ τὴν πύργῳ κόκκος δὲ ὅτε
πύργῳ καὶ δυστήνῳ πύργῳ. ἡ χεῖρὸν μικρὸς δὲ θάνατόν μοι παρῶν ἐκίνησεν.

49. *Cassita.*

Cassita laquei deprehensa nexibus,
O! me misellam, exclamat, o virum dolos
Parum merentem! nempe non ego perfidis
Rapui vel argentum vel aurum fraudibus.
Heu! unicum me perdidit granum hordei.

γ'. Αλώ-

V. ΑΛΩΠΗΞ καὶ ΒΑΤΘ.

ΑΛΩΠΗΞ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, καταφυγῶσάν με γάρ ὅπ' σε ὡς
ἐπειδὴ ἐλιθίσαι καταπίπειν ὅπ' βοῶν, σὺ χεῖρον δίδουκα,
ἔμελλον, ἐπελάειτο πρὸς βοῶνταιν ἀλλ' ἐσάλπισ, ὃ αὐτῇ, φησὶν ἡ
βάτθ. καὶ δὴ τοὺς πόδας ὅπ' τοῖς βάτθ, ἐμὸν βεληδεῖται ὅπ' λαβέ-
εινῆς κέντρους αἰμάξασα καὶ ἀλ- δει, ἥ τις πάντων ὅπ' λαμβάνουσι
γῆσαι πρὸς αὐτῷ ἔπαν, εἰμοι, εἶωδα.

50. *Vulpes & Rubus.*

EXcellam Vulpes sepem conscenderat horti :
Unde gradu instabili, & titubante per ardua plantā,
Apprendit casura Rubum; ille infestus acutis
Sentibus incautæ pupugit vestigia Vulpis.
Quæ malè multata, & plantas laniata cruentas,
Incusare Rubum, probisque incessere cœpit;
Quòd sibi, ad ejus opem quæ confugisset in arctis
Rebus, inhumano nocuisset barbarus ausu :
Cui Rubus; Immò, ait, imprudens planè ipsa fuisti
Me appendendo, alios omnes qui appendere suevi.

να'. Χύτσα.

Χύτσαν ὀσρακίην καὶ χαλκίην πο- λύβρα καὶ μὴ πολλόν. εἰδὼ γάρ μοι
ταμὸς χετέρειν. ἢ ὃ ὀσρακίην συνορφαύσεις, κατακλωμοί καὶ
τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· μακρότερον με κο- τε ἐγὼ μὴ δίλωσα πορφαύσαι.

51. *Olle due ænea & fictilis.*

DUas trahebat annis Ollas, æneam
Unam, alteram autem fictilem.
Sed ænea, proprio prægravata pondere,
Sibique porro præcavens,
Suadere cœpit anteeunti fictili,
Conjungi uti vellet sibi,
Quo ravidum aquarum sustinerent impetum
Junctis utrinque viribus.
Cui fictilis, tua mihi, ait, vicinitas
Non admodum placet, soror :
Nam sive te mihi unda, sive me tibi
Propè adnatantem illiferit,
Ut sospitem te dura præstabit cutis,
Fragilem meam sic conteret.

νβ'. Δεσπό.

ιβ'. Δεσπότης ἔ Κύνες.

ΑΝὸς πρὸ χειμῶντος ἐν τῷ εἰ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διε-
αὐτοῦ παρθεσίῳ ἀπολεφθεῖς, λέχθησαν πρὸς αἰλλήλας, φάτω-
πρὸτα μὴ τὰ κελεύετα κατέ- μῃ ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐν τῷ δένῃ εἰ γὰρ
ραγῶν, εἴτα τὰς αἰγας. ἢ δὲ χει- ἢ ἐργατῆς βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν
μῶντος ὀπκρατοῦντος, καὶ τοὺς οὐκ ἐρείετο, πῶς ἡμῶν φείσε-
ἐργάτας βοὺς σφάζας, ἐδοιμήσατο. ται ;

52. *Hervus & Canes.*

Hiberna nimbo contingente tempestas
Quendam suo deprendit in suburbano.
Is primum Oves, tandem comedit & Capras :
Postremo, tempestate perseverante,
Operarios quoque institit Boves vesci.
Quod ubi Canes videre, territi sanè,
Interque sese clam timore mullantes,
Quantum potest fugiamus, inquit : nam qui
Ne operariis pepercerit quidem Bobus,
Nobisne eum putamus esse parsurum ?

ιγ'. ὄντος καὶ Κόραξ.

ΟΝὸς ἡλκωμῆτος ἢ νότον, ἐν δὲν ἱσαμῆς καὶ μελῶντος, λύκος
πνι λειμῶνι ἐνέμετο. κόρα- παρῶν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄδελφοι
κὼ δὲ ὀπκραδίσειντος αὐτῷ, καὶ ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὀρθῶν αὐ-
τὸ ἔλκος ξαίνοντες, ὁ ὄντος ὀγκῶτο τῷ διακόμεθα, τούτῳ δὲ καὶ πρὸς
καὶ ἡλάτο. τοῦ δὲ ὀγκῶτα πύρρῳ ἐγλῶσαν.

53. *Asinus, Corvus & Lupus.*

Exulceratus dorsum Asellus errabat
Per prata : cujus ulcera advolans Corvus
Tundente rescindebat improbus rostro.
Rudebat ille, fœda labra distortuens :
Crebrosque calces præ dolore jaſtabat.
Morsum ulcerum repetente sæpius Corvo,
Spectaculum sanè elegans agasoni
Visum, ut profusus solveretur in risus,
Quod intuens è proximâ Lupus silvâ,
Me miserum, ait, quem si vel eminus tantum
Vident, acerbè persequuntur ; huic vero
Noxam quoque admittenti amanter arident.

18. Αλεκτρούνες καὶ Πέρδιξ.

Αλεκτρούνας τις ἔχων ὅππῃ τῆς οἰκίας, περιόμηντο καὶ πέρδιχα, οὗ ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. ἥ δὲ τυπλόντων αὐτὸν, καὶ ἀπελαυνόντων, ἔκριντο ἡδύμῃ σφιδρά, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάρειν ὑπὸ ἧς ἀλεκτρούνων. ὡς δὲ μετὰ μικρὴν, καί κενος ἐώρακε μαχομένους, καὶ ἀλύτως κόποντας, τῆς λύπης ὑπελυθεῖς, εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν καὶ λυπήσμαι, ὅρων καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

54. Galli & Perdix.

PERDICEM eâdem in corte cum Gallis simul
Collocat alendam agricola : quin illi hospitem
Communi inermem arcent feroces pabulo,
Et rusticam indignis avem excipiunt modis.
Ægrè illa cœpit ferre contumeliam,
Vocatque barbaros, & hospitibus feros.
At mox ruentes conspicans civilia
In bella, mutuoque cætos vulnere ;
Multum inde se solatur, & ridens, ait,
Ita in seipsos invicem cum sæviant ;
Non miror aliis quòd favere nesciant.

19. Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἡμισοσέπτω περὶ εὐχρησίας, πολλὰ δ' ἢ τῶν Κροκόδεικος ὑπερήφανα περὶ τῶν περσόνων διεξιώντων λαμπερίτη, ὡς γυμνασασαρχικότων, ἢ αλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὡτὴν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματος γε φαίνεται, ὡς ἐκ παλαιῶν ἔτων εἰ γε γεφυματιμένη.

55. Vulpes & Crocodilus.

ACERRIMA olim concitabant jurgia
Crocodilus & Vulpes ; uter ab origine
Descenderet præclariore ; hic intumet,
Variasque numerat familiæ antiquæ notas ;
Et longa deducit parentum stemmata,
Qualesque gesserint honores prædicat.
Jocosa quem sic excipit Vulpecula ;
Verbis quid opus est : nempe si nil dixeris,
Haud dubia avorum insignia in tergo geris.

19. Κρο-

νς'. Κομπαισις.

ΑΝήρ τις ἀποδημῶν, εἶτα δὲ αὐτὸ διωατὸς ἀν εἷη πηδῆσαι· πρὸς
 πάλιν πρὸς τὴν αὐτοῦ γλῶττο τὴν καὶ μάρτυρας τὸς ἐκεῖ παρὲν-
 ἐπακλειδῶν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν ἀλ-
 γοῖς ἀνδραγαδικέναι χάριτας ἐκόμ-
 παζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ῥόδῳ ἀπαι-
 δικέναι πηδῆσαι, οὗ ἐδείς· ὅς ἐπ' αὐτῶν ἰδὲ Ῥόδῳ, ἰδὲ καὶ τὸ πηδῆμα.

56. *factator.*

Quidam à peregrinatione longinquā
 Domum reversus, multa strenuē facta
 Ab se in peregrinatione, jactabat.
 Inter quæ, eum saltasse se Rhodi saltum;
 Quem æquare nullus ex ea urbe quivisset:
 Hujusque testes facti habere se multos
 Sanè graves idoneosque dicebat.
 Cui tum ex corona quidam, Amice, quid testes
 Adducis, inquit, cū probare re possis?
 Nam si utique verum est, quod refers; fidem nobis
 Res ipsa faciat: en Rhodus tibi, ex saltus.

νζ'. Νεβρός.

ΝΕβρός ποτε πρὸς τὴν ἑλαρον εἰ-
 πε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ τούτος φοβῆ; καὶ κείνος γελῶν εἶπεν,
 παχύτερῳ κυμάτων πέφυκας, καὶ ἀλμυρὰ μὲ ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν δ'
 ρατα πρὸς τέτοις ὥρῃσιν φέρεται οἶδα, ὡς ἐπειδὴν κυνὸς ὑλακλῶ ἀ-
 πρὸς ἀμυνῶν· τί δὴ ποτὶ οὐκ οὕτω κέσω, αὐτίκα πρὸς φυγῇ ἐκ οἶδ'
 ὅπως ἐκφύεσμαι.

57. *Hinnulus.*

CErvo Hinnulus olim filius dixit patri:
 Et major es tu canibus, & velocior,
 Et ardua alacri fronte gestas cornua:
 Cur ergo, quæso, tam times eos pater?
 Cui cervus, Hæc quæ de me, ait, fili, refers,
 Sunt vera fateor; multa nobis contulit
 Natura, multis provida instruxit bonis:
 Sed ego latratum canis ubi primum audio:
 Tum, vi abditâ quâdam, in pavorem, & in fugam
 Agor, inque pedibus omne prædium est mihi.

C

νθ'. Ἰππῶν

νη'. Ἰππῶς καὶ ὄντι.

Ἄνθρωπος τις εἶχεν ἵππον καὶ
ὄνον. ὁ δούλων δέ, ἐν τῇ
ᾧ, εἶπεν ὁ ὄντι τῷ ἵππῳ, ἄρσεν
ἐκ τῶ ἐμῷ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με
σῶν. ὁ δ' ἐκ ἐπείδῃ. ὁ δ' ὄνος πεσὼν
ἐκ τῶ κόπῃ ἐτελεύτησε. τῶ δὲ δεσπό-
τε πάντα ὁπιδέντι αὐτῷ, καὶ αὐ-
τῷ τ' ὄνε διδόν, φημιὼν ὁ ἵππος
ἑόδα, οἱμοὶ τῷ παιδιλίῳ, τί μοι
συνέβη τῷ ταλαπάρῳ; μὴ θελή-
σας γὰρ μικρὸν βάρεθ' λαβεῖν, ἰδοὺ
ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέριμα.

58. *Equus & Asinus.*

Equus atque Asellus, servientes uni hero,
Uterque propriâ onustus ibat sarcinâ:
Sed Asellus adeo jam gravabatur suâ,
Ut cogeretur partis alicujus sibi
Supplex levamen ab sodali exposcere:
Quo denegante, præ labore concidens
Miser supremum Asellus egit halitum.
Tum verò, ut Asini sarcina, & corium insuper
Equo ad priorem sarcinam sunt addita,
Miserum ille se vocabat, atque perditum:
Nam qui levare contubernalem meum
Parte oneris, inquit, nolui, nunc omnia
Gesto, atque corium, tertiâ instar sarcinæ.

νθ'. Κόραξ καὶ ὄφεις.

Κόραξ πρὸς λῃπρῶν, ὡς καλεῖ-
θεν ἐν πνι εὐηλίῳ τόπῳ ὅτιν
κοιμώμενον, τῶτον καταπλάσ ἤρ-
πισσε. τοῦ δὲ ὁπιδέντι καὶ δε-
κόντι αὐτὸν, ἀποδνήσκιν μέλλων
ἐρριπε, δειλαιντ' ἐρωγε, ὅς τοῖσιν
εὖρον ἔρμαμον, ἐξ ἧ καὶ ἀποδύ-
μα.

59. *Corvus & Serpens.*

Serpentem aprico conspicatus in loco
Somno gravatum Corvus escam quaritans,
Allapsus uncis occupârat unguibus:
Cumque ille vertens se, inque gyrum colligans
Hunc dente perculisset irritabili;
Moribundus & flens Corvus, En cujusmodi
Reperi lucrum, inquit, quo miser me peridi?

ξ'. Κόραξ καὶ ὄφεις.

Ξ'. ΚΥΚΝΟΥ.

AΝῆρ ἐν ποσσὶν χιτῶν τε ἄμειβος
καὶ κύκνον ἐστρέφειν, οὐκ ὅτι
τοῖς αὐτοῖς μέλει· τὸ μὲν γὰρ ὁδὸς,
πὺν δὲ τραπέζης ἐνέκεν. ἔπειτα δὲ
ἔδει τὸ χιτῶν παθεῖν ἐφ' οἷς ἐστρέ-
φειτο, νῦν μὲν ἴσως, καὶ ἀφαινεῖται μέλει.

60. *Cygnus.*

Duas opima cors alebat alites,
Cygnum, anseremque candidum;
Ut ille dulce ferret auribus melos,
At hic obesa viscera
Gulae exhiberet, ergo ut hunc hero in cibum
Parare iussus est coquus,
Loco anseris Cygnum inficius prehenderat,
Colore falsus alitum.
At ille funus, ut solent Cygni, in suum
Suave carmen ordiens,
Ita agnitus, gravique mortis impiae
Solutus est periculo.

Ξα'. ΑΛΩΠΗΧΗΣ καὶ ΛΕΩΝΟΣ.

AΛΩΠΗΧΗΣ μὴ πῶς διασπασθῇ λέ-
οντα, ἐπειδὴ κατὰ πῖνα πύ-
χλω αὐτῷ σωλῶνται, τὸ μὲν
πρῶτον ὥπως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν
καὶ ἀποδυναμῆν· ἔπειτα τὸ δάσκειν
λεχθῆναι.

61. *Vulpes & Leo.*

HOrrenda primum cum Leonis efferi
Aspexit ora, prae metu Vulpes ferē
Animam reliquit: viso eo rursus obvio,
Timuit quidem illa, sed minus multo tamen:
Denique datum in conspectum eum jam tertio
Contempsit adeo, ut non adire fit modo,
Sed alloqui quoque ausa familiariter.

ξβ'. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλμαῖοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βελόδιον ἐν π-
 νι πμῇ παρ' ἀνθρώποις ἔστιν,
 ἦκεν εἰς ἀγαλμαῖοποιον, ἐμυτον εἰ-
 χέσας ἀνθρώπων καὶ θεοσάμηνον
 ἄγαλμα τῷ Διός, ἠρώτα, πόσους
 πῆς αὐτὸ πείσασθαι δύνάται. οὗ δὲ
 εἰπόντων, δραχμῆς, γελᾶσας, πό-
 σε τὸ πῆς Ἑρμῆς, ἔρη. εἰπόντων

δὲ, πλείονον, ἰδὼν καὶ τὸ ἐμυ-
 τὸν ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπει-
 δη ἀγγέλός ἐστι θεῶν καὶ καρδῶν,
 πολλῶν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἔη ἢ λόγον, ἤρετο πῶς αὐ-
 τοῦ. ὁ δὲ ἀγαλμαῖοποιὸς ἔρη, ἐὰν
 τοῦτους ὠνήσῃ, καὶ τούτων πωροδμήσω
 σοὶ δίδωμι.

62. *Mercurius & Statuarius.*

Vifurus olim, quanti apud homines foret
 Mercurius, ora versus in mortalia,
 Sese in tabernam contulit Statuarii.
 Inspectâ ubi tonantis effigie Jovis,
 Quanti, rogavit: utque drachma, comperit,
 Clâm vilitatem patris irrisit sui.
 Inspectâ item Junonis, aliquantò amplius
 Pretium ejus esse, quàm prioris, audiit.
 Postremò contemplatus & statuum suam,
 Existimansque se esse longè maximi,
 Quòd lucra præster, quòd sit interpres deum,
 Pretium indicari petiit & sui sibi.
 Statuarius tum dixit: Hæc si emeris,
 Et hanc tibi, hospes, additamentum dabo.

ξγ'. Ροιὰ καὶ Μηλέα.

Ροιὰ καὶ μηλέα πρὶ χέλλης ἤει-
 ζον. πολλῶν δ' ἀμφισβητή-
 σεων μετὰ ξὺν γονομήτων, βάττον ἐκ

τῶ πλησίον ἀλέσασα φραγμοῦ, παυ-
 σάμεθα, εἶπεν, ὦ φίλοι, ποτὲ μα-
 χήμεθα.

63. *Punica & Malus.*

Lites movebant malus olim Punica
 Malusque vulgaris; utra honore frondium
 Fructūve copiâ alteri præcelleret:
 Has fortè rubus ex sepe vicinâ audivens,
 Cùm nobiles sumus, inquit, altæque arbores,
 Cur, obsecro, inter nosmet ita contendimus?

ξδ'. Νυκτερίαις

ξδ'. Νυκτερίς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερίς ὅτι γῆς πιεῖσα, ὑπὸ λιν πιεῖσα, καὶ ὅρ' ἐτέρας συληθ-
 γαλῆς συνελθὼν καὶ μέλ-
 λουσα ἀναρεῖν, ὅτε σωτηρίας εἰδεί-
 το. τῆς δὲ φρυγῆς, μὴ διωσάται
 αὐτὴν δαπνῶσαι, φύσει γὰρ πᾶσι
 τοῖς πηλοῖς πολεμεῖν αὐτῇ ἔλε-
 γμ, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μὲν εἶναι
 καὶ οὕτως ἀρεῖται. ὕστερον δὲ πᾶ-
 ρίας τυχεῖν.

64. *Vespertilio* & *Mustela*.

L Apſam ex aëre avem, cui fero ab vespere nomen;
 Cùm Mustela rapax laniare infensa pararet,
 Hæc vitæ ufuram ſupplex, veniamque petebat.
 Olli Mustelâ ſe parcere poſſe negante,
 Quod cunctis naturâ inimica volucris eſſet.
 Illa implumem alvum lactantiaque ubera pandens;
 Atque ita non volucrem, ſed murem ſe eſſe profeſſa,
 Dimiſſa eſt ſoſpes, & aperto reddita cælo.
 Hæc eadem in rapidos paulo poſt incidit ungues
 Alterius Mustelæ: & ab hac quoque mittier orans
 Audiit æternum cum muribus eſſe duellum
 Mustelis, proin ſpem veniæ deponeret omnem.
 Illa ſed oſtentans tenues, pennæ alitis inſtar,
 Membras tergo hærentes, ſeſe eſſe volucrem;
 Non murem aſſeruit: dimiſſaque rurfus in auras;
 Sic commutato bis nomine naſta ſalutem eſt.

ξε'. Γεωργὸς καὶ Ὀφίς.

Γεωργὸς χειμῶντος ὥραν, ὄρνιν δετο. Σερμανθεὶς δὲ ἐκείνῳ καὶ
 εὐρὼν ὑπὸ κρύεσσι πεπιγνῶτα, ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληγε
 τῶτον λαβὼν, ὑπὸ κόλπῳ κατέ-
 τ' εὐεργετῶν.

65. *Homo* & *Colubra*.

Qui fert malis auxilium, poſt tempus dolet.
 Gelu rigentem quidam Colubram ſuſtulit;
 Sinuque fovit contra ſe ipſe miſericors.
 Namque ut reſecta eſt necuit hominem protinus;
 Hanc alia quum rogaret cauſam facinoris;
 Reſpondit; Ne quis diſcat prodeſſe improbis,

ξς'. Σουλόμενον καὶ Ἑρμῆς.

ΕΤΛΟΜΕΝΟΣ ΠΙΣ ΘΕΩ ΤΩ ΠΟΤΑ-
μῷ ΤὸΝ ΟΙΚΕΙΟΝ ΑΠΕΒΑΛΕ ΠΕΛΕ-
ΚΩΝ. ΑΜΥΓΑΝΩΝ ΤΟΙΝΥΝ ΘΕΩ ΤΩ
ὄχλῳ ΧΕΔΙΣΑΣ ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ
μαδῶν τ' αἰτίαν, καὶ οἰκείρας τ' ἀν-
δρωπον, καταδύς εἰς τὸν ποταμὸν
χευσοῦν ἀνέκλινε πέλεκυν, καὶ εἰ
εὖτος ὅστιν ὄν ἀπάλεσεν ἤρετο. τ' δὲ
μὴ τῶτον εἶν' φαλῆναι, αὐδῖς κατα-
βὰς ἀργυροῦν ἀνικόμισε. τ' ὃ μὴ δὲ
τῶτον εἶν' τ' οἰκεῖον εἰπόντ' ὃν, ἐκ
τείχε καταβὰς ἐκείνον τ' οἰκεῖον ἀν-
ώλεκε. τ' ὃ τῶτον ἀληθῶς εἶν' τὸν
ἀπολωλὸτα φαλῆναι, Ἑρμῆς δ' ἀποδε-
ξάμεν' αὐτοῦ τ' διχευσοῦναι, πά-

σας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ θεῶ-
ζυμέν' πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ
συμβάντα διέξηλυνεν. ὃν εἰς τις
τὰ ἴσα διαπεφραδαί ἐβούλετο
καὶ θεῶ τ' ποταμὸν ἐλθῶν, καὶ τῷ
οἰκεῖαν ἀζίνῳ ἐξέπιπτε δαρεῖς εἰς
τὸ ξύμα, κλαίων ἐχέδητο. ὅππρηνεῖς
οὖν ὁ Ἑρμῆς ἠεικέλιον, καὶ τ' αἰτίαν
μαδῶν τ' εἰρῆναι, καταβὰς ὁμοίως
χευσοῦν ἀζίνῳ ἐξέπληκε, καὶ ἤρετο,
εἰ ταῦτ' ἀπέβαλε. τῷδε σὺν ἡδ-
νῇ, καὶ ἀληθῶς ἦν' ἐξήφισαντ' ὃν,
μισήσας ὁ Θεὸς τ' ποσσίν' ἀνα-
διδαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατέχευεν,
ἀλλ' ἐδὲ τ' οἰκεῖαν ἀπέδωκεν.

66. Lignator & Mercurius.

PROPTER ANNEM LIGNA CÆDENS, CUM SECURIM RUSTICUS
Fortè lapsam perdidisset in profundo gurgite,
Lacrymis suum dolere cepit infortunium:
Cui benignam opem misertus obtulit Cyllenius,
Et statim urinatus, imo ab usque fundo fluminis
Auream efferens securim, num ejus esset, quæsit.
Ille enimverò negavit: proinde rursus quæreret.
Tum Deus reversus alti stagna in amnis infima,
Alteramque emerfus inde proferens argenteam,
Id quod antè sciscitatus, id quod antea, audiit:
Ferreæ demum securim sedulo expiscatus est.
Quam recepit ille latus, atque gratias agens.
At Deus, viri probatâ integritate simplicis,
Auream huic, argenteamque muneri ultro tradidit.
Quæ suis cum deinde amicis rettulisset Rusticus,
Unus ex iis cogitavit per dolum ditare se:
Atque eundemmet profectus in locum, quod fecerat
Fortuito homo ille simplex ut securim amitteret,
Id suapte sponte fecit ipse per fallaciam.
Huic item Deus quærenti de securi perditâ,

Atque

Atque flenti & ejulanti se repertorem offerens;
 Cum securim in anne merfus extulisset auream,
 Hæcine est tua anima, dixit? tum ille totus gestiens;
 Hæc mea ipsa ait profecto est; hæc mea ipsa ipsissima;
 Hanc Deus tantam perosus hominis impudentiam,
 Tradere auream securim non recusavit modò:
 Ferream sed reddere illi propriam ejus noluit.

ξξ'. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλειός πινει ἐχά- ο μὲν οὖν λύκος πειθεῖς ἀπῆλ-
 θίδε· λύκος δ' ὀπιδραμὸν- δε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπαυλιδῶν, εὐ-
 τος, καὶ βρώμα μέλλοντος δύσσει- ρεν ἄνω ὅτι τοῦ δώματός τὸν
 αὐτὸν, εἶδειτο μὴ νῦν αὐτὸν χετα- κυνὰ χεθιδόντα, καὶ σὰς χέτω-
 δύσαι. νῦν μὲν γὰρ φησὶ, λεπίος εἰ- σκεν πρὸς ἐστυὸν ἐχθρὸν, ὑπομνη-
 μι καὶ ἰσχυρὸς ἐν δὲ μικρὸν ἀναμεί- σκων αὐτὸν ἔφη συνθηκῶν. καὶ ὁ
 νης, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότες ποι- κύων, ἀλλ' ὃ λύκε, εἰ τὸ ὑπὸ τῷ
 ῶσιν γάμους, καὶ γὰρ τιμωχῶντα πολ- δε πρὸ τῆς ἐπαύλειός με ἴδοις
 λὰ φαγὼν, τιμωλέσειέσθαι ἐσμαι, χεθιδόντα, μηκέτι γάμοις ἀνα-
 καὶ σοὶ ἵδντεσθαι βρώμα γλύσσειν. λήψης.

67. *Canis & Lupus.*

Canem ante stabuli dormientem januam
 Lupus irruens cùm devoraturus foret,
 Ille ejulans vocesque flebiles ciens,
 Ne se comesset, deprecabatur Lupum:
 Aut certè, ait, (nam & tenuis alioquì, ut vides,
 Macerque sum) da mihi, obsecro, brevem moram:
 Domi enim meæ cras sunt futuræ nuptiæ,
 Ubi, ad affluentes pinguis effectus dapes,
 Optimior tibi esca ero, ac jucundior.
 Persuadus his, dimisit incolunem Canem
 Lupus; revertens inde post aliquot dies,
 Eum cubantem parte in excelsâ domûs,
 Cùm infernè clamans excitavisset, datæ
 Fidei admonebat, atque pacti foederis.
 Ibi tum ille ridens subdolè, Si me, ô Lupe,
 Unquam ante stabulum dormientem inveneris;
 Ne nuptias dehinc, inquit, expectaveris.

ξή'. Αλώπηξ καὶ Κόραξ.

ΚΟραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ πνυθρὸν ἐνδρῶς ἐκράτισεν. ἀλώπηξ δὲ τῦτον ἰδὼσα καὶ βελουθεῖσα περὶ γυμνασίῃ κρέατος, εἶσα κρύπτειν ἐπὶ αὐτὸν, ὡς ἐν μεγάρεϊ καὶ χαλὸν ὄρνεον λέγεται, καὶ θηροπικὸν καὶ εὐμορφον· καὶ ὅτι ἡρμῶς σοι βασιλέα ἐξ ὀρνέων, εἰ καὶ φωνητικὸς ὑπὸρ-
 ρεῖ· ἀλλ' ὁ πῶτον ὄρνεον, καὶ ἄλλων ὑπάρχει. ὁ δὲ κόραξ ἀκούςας ταῦτα καὶ χαυνωθεὶς τοῖς ἐπαύροις, εἰπὼς τὸ κρέας, μεγάλως ἐκνεύρατο. ἢ ὅ ἀλώπηξ δραμίσσα καὶ λαβούσα τὸ κρέας, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἔχεις κόραξ ἅπαντα νοῦς δὲ καὶ

68. *Vulpes & Corvus.*

Qui se laudari gaudet verbis subdolis
 Ferè dat pœnas narpi pœnientiâ.
 Quum de fenestrâ Corvus raptum caseum
 Comessè vellet celsâ refidens arbore,
 Hunc vidit Vulpes, dehinc sic occœpit loqui :
 O qui tuarum, Corve, pennarum est nitor !
 Quantum decoris corpore & vultu geris ?
 Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
 At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
 Emisit ore caseum, quem celeriter
 Dolosa Vulpes avidis rapuit dentibus.
 Tum demum ingemuit Corvi deceptus stupor.
*Hâc re probatur quantum ingenium valet ;
 Virtute semper prævalet sapientiâ.*

ξβ'. Αἴλαρος καὶ Ὀρνείς.

Αἴλαρος ἀκούσας ἐν πνυθρῷ αὐλαίᾳ, πᾶρεγένετο. καὶ εἰς πρὸς τὸ ἐπαύ-
 ὡς ἐπαυλαίᾳ ὄρνεις νοσεῖσι, ὁμ-
 μαπιδεῖς ἑαυτὸν εἰς ἱατρὸν, καὶ τὰ
 τῆς ἐπιστήμης πρὸςφέρειν ἐργαλεῖα
 λεως, ἐπυθάνετο πῶς ἐχοίεν. αἱ
 δὲ ὑποτυχέσαι, χαλῶς, ἔφη, ἐὰν
 σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς.

69. *Felis & Gallinæ.*

Morbo impeditæ olim laborabant gravi
 Gallinæ, & agræ continebant se domi :
 Hoc audiebat Felis, & medici induens
 Vestes & ora, accessit illas visere :
 Stansque ante januam, rogavit comiter
 Quomodo se haberent : cognitis illæ dolis
 Benè, inquiunt, nobiscum erit, modò tu abeas.

ο'. Νυκτερίς

δ'. Νυκτερίς καὶ Βάτθ & Αἶθια.

Νυκτερίς καὶ βάτθ καὶ αἶθια
 ἑταυρείαν ποιοσάμεναι, ἐμπο-
 ρικὸν διέγνωθ' βίον ζῶν. ἢ μὲ οὐ
 νυκτερίς ἀργύρεον δαμνισαμένη, καὶ
 καν εἰς τὸ μέσον· ἢ ὃ βάτθ ἐδῆ-
 τα μὲ ἑαυτῆς ἐλαβεῖν, ἢ δὲ αἶθια
 πέτη χαλκόν, καὶ ἀπέπλυσαν. χει-
 μῶν δὲ σφοδρῶς γενομένη, καὶ τῆς
 νιὸς περὶ βασιλείας, πάντα ἀπολέσαν-
 τες, αὐτοὶ ὅτι τ' ἡ γῆ διασώθη. ἐξ
 ἐκείνου τοίνυν ἢ μὲ αἶθια τοῖς αἰ-
 μαλοῖς αἰετὶ παρεδίδει, μὴ περὶ τὸν
 χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ δαλάτῃ. ἢ δὲ
 νυκτερίς τὰς δαμνισὰς φοβεμένη, τ' μὲ
 ἡμέρας ἔφαινε, νύκτας δ' ὅτι νο-
 μῶν ἐξεῖσιν. ἢ ὃ βάτθ τῆς θύ-
 παλόντων ἐδῆτ' ὀππαιμένειται,
 εἰ περὶ τὴν οἰκίαν ἐπιγνοῖν ζυτῶσα.

70. *Vespertilio, Rubus & Mergus.*

Mercaturæ olim focii, vasa ænea Mergus,
 Vestimenta rubus, argentum sænore sumptum
 Bestia, quæ mures inter volucresque locatur,
 Contulerant; atque his oncratâ mercibus alno,
 Vela dabant latti, minuyente pericula lucro:
 Cùm subitò miseros immanis adorta procella
 Vorticibus rapidis navim cùm mercibus haulit.
 Ipsi udi, atque inopes, vix fluctibus evaserunt.
 Ex illo Mergus spumosa ad litora servat,
 Si quâ unda allidens, sua reddat ab æquore vasa.
 Obvia vestimenta rubus per rura vagantum,
 Si sua fortè recognoscat, scabro ungue retentat.
 At Vespertilio, longo quæ tempore debet
 Argenti summam, spatiis fænebris auctam,
 Luce appellari metuens, clàm nocte vagatur.

αα'. Κύων κρέας φέρων.

Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέ-
 βαίνει· δαμασάμενός τ' ὃ ἑαυτῷ
 σκιάν ὅτι τ' ὕδατος, ὑπέλαβεν ἑτε-
 ρον κύνα τῷ κρέας κατέχοντα καὶ
 ἀφείλετο τὸ ἴδιον, ὥρμησε τὸ ἐκείνου λα-
 βεῖν· ἀπόλεσε ὃ ἀμρότερον. τὸ μὲν
 οὐκ ἐκ λῶν· ὃ δὲ κατέχεν ὑπὸ τῷ
 ἑδμάτῳ κατεσφύρετο.

71. *Canis natans.*

Amitit meriò proprium qui alienum appetit.
 Canis per flumen carnem dum ferret natans,
 Lympharum in speculo vidit simulacrum suum,
 Aliamque prædam ab alio perferri putans,
 Eripere voluit: verum decepta aviditas,
 Et quem tenebat ore dimisit cibum;
 Nec quem petebat, adeò potuit attingere.

οβ'. Κορώνη & Κύνων.

Κορώνη Ἀδύμῳ δύνασα, κύνα δὲ πρὸς αὐτὴν ἐστάσιν ἐκέλευε. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς δύστας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ Θεὸς ἔτω σε μισεῖ, ὥς καὶ ἡ σιωπῶσα σοι οἰωνὸν τῶν πόνων ἀπειλεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὸτο μᾶλλον αὐτῇ δύω, ἵνα ἀφαιλαγῇ μοι.

72. *Cornix & Canis.*

Cornix Minervæ sacrificans, epulis Canem Convivam adhibuit: ille amicè eam monens, O bona, quid opus est tam tibi iratæ Deæ Te sacra facere? perdis, inquit, victimas: Abjecit illa te, & peculiaribus Omnem fidem abrogavit auguriis tuis. Tu cætera ex hoc conjice, & dijudica. Tum magnum ab alto corde agens suspirium Cornix, Scio, inquit, quæ refers de odio Deæ: Ego tamen neutiquam animum despondeo: Quin potius id ago, ut sacrificando & munera Crebro offerendo, mitigem iratam Deam, Offensionemque obsequelâ leniam.

ογ'. Ταῦς καὶ Κολίος.

Τῶν ὀρνίθων βελομυθίων ποιῆσαι ῥωπαλέων ἔφη, ἀλλ' εἰ σοὶ βασι- βασιλέα, ταῦς ἐαυτὸν ἡξίε λαλόντων ἀπὸς ἡμᾶς καταδιδά- ἀλλὰ τὸ χάλλος χειρῶν ἐν. αἰρου- κεν δὲ πειρήσει, πῶς ἡμῶν ἐπαρκέ- μύθων δὲ τοῦτον πάντων, κολίος σεῖς;

73. *Pavo & Monedula.*

Regi creando cùm comitia avium forent, Blando petebat Pavo prenans ambitu, Suas opes, suamque pulchritudinem Jactans, & admirandum honorem corporis: Et jam propè unâ mente centuriæ alitum In gratiam Pavonis inclinaverant: Suffragia inhibens cùm Monedula, Heus tu, ait, Formose, si, te rege, nos aquila impetat, Quo pacto opem ferre, aut tueri nos putes?

οδ'. Βάτσα.

οδ'. Βάτραχοι.

Δ Το βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγγιγνάν. τὸν μεταβῶμαι, ὡς ἂν ἀσφαλίστρας
ἐνέμοντο ὅ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεῖα, διαίτης μετὰ δόλῃ, ἐκείνῳ ἐκ ἐπεί-
κῃ πῆξεν τὸ ὄδον, λίμνῃ· ὁ δὲ ἐν ὀδῷ, δετο, λέγων, δυσσποασσῶς ἔχεν τὸ
μικρὸν ὕδωρ ἔχων. κῆ δὲ τοῦ ἐν τῇ τὸ πῆξεν συνηθείας, ὅς ἐ συνέβη ἅμα-
λίμνῃ πατέρω παλαιύντος πρὸς αὐ- ξαν παρὲλθῶσαν αὐτὸν συνδράσαι.

74. *Rana.*

Ranae duae inter se propinquis sedibus
Ætatem agebant, altera in viâ obtinens
Parvam lacunam, devium stagnum altera.
Sed in ætuousâ solis impotentia,
Tum cum arva radiis, orbitæ fervent rotis,
Admonuit hæc vicinam, ut illum deferens
Periculofum planè, & infestum locum,
Domicilium transferret in stagnum suum.
Illa asserens, sese unicâ dulcedine
Ejus teneri, ubi egerat vitam, loci,
Migrare renuit : donec illam transiens
Gravis sonante currus obtrevit rotâ.

οε'. Ἀνὴρ καὶ ἐταίριδες.

Α Νῆρ πρὸς μέσῳ ἔχων ἦσαν, δύο ὡς γέροντα τοῦτον θέλωσαν· ἡ δὲ
ἔχεν ἐταίρας, μίαν μὲν νεάνη, τὰς ποιοῦσας, ὥς ἂν αὐτὸν φα-
τῶν δὲ ἐτέραν νεάνη· τότε ἡ μὲν λαλῶν ἐπώϊον, καὶ ὀνειδῶ ἀπά-
νεως τὰς μέλανας τείχας ἐπὶ πλεον, των.

75. *Repentè calvus.*

A Faminis uiciniq; spoliari viros,
Ament, amentur, nempe exemplis discimus.
Ætatis mediæ cuidam, mulier non rudis
Tegebat annos, celans elegantia :
Animosque ejusdem pulcra juvenis ceperat.
Ambæ videri dum volunt illi pares,
Capillos homini legere cœpere invicem.
Quum se putaret pingi curâ mulierum,
Calvus repente factus est, nam funditus
Cano puella, nigros anus evellerat.

οε'. Αἰ-

ος'. Αἴλαρος ὃς Μῦς.

ΕΝ οἰκίᾳ πνὶ πολλῶν μῶν ὄντων, αἴλαρος τὸτο γνὸς ἦκεν ἐνταῦθα, καὶ κατέκτανεν αὐτῶν πολλὰ λαμβάνων κατὰ θέαν. οἱ δὲ καὶ ἐκείνους ἐαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔρασαν πρὸς ἀλλήλους, μικρὰ καὶ μεγάλα τελευθούμεν, ἵνα μὴ παύσασιν ἀπολαύειν. ἥ γὰρ αἴλαρος μὴ δυναμένη

δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς συνήσκησαν. ὃ δὲ αἴλαρος μικρὰ καὶ μεγάλα κατέκτανεν, ἔγνω δὲ ὅτι οἱ αὐτὸς σφίσι βλάβη ἐκκαλέσασθαι καὶ δὴ ἀπὸ παλαιᾶς πνὸς ἐαυτὸν ἀναεῖς ἀπηώρηνσε, καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς νεικὸν ἔειπεν. ἥ γὰρ μῶν τις παρὰ τοῦ αἴλου, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶν θύλαξ γέννη, ὃ προσελθὺς μοι σοὶ.

76. *Felis & Mures.*

Murium vis magna in unis ævum agebat ædibus:
Qui videntes Felis astu se in dies absumier,
Hoc suis cœpere rebus remediū, ut excellissimam
Ædium partem tenerent hosti inaccessam suo.
Quod salubre constitutum Muribus servantibus,
Hunc vicissim excogitavit callidus Feles dolum,
Ut tigillo prominenti pariete ex domestico,
Applicans pedes supinos, capite deorsum pendulo,
Mortuum funlaret; hunc sic pendulum unus Murium
Testo ab alto conspicatus, Nec si, ait, tam mortuum
Te viderem, ut follis ex te fieret, unquam fiderem.

ος'. Ἰώπης καὶ Ἰωποκόμου.

ΚΡΙΘΩΝ τὸ τοῦ Ἰώπης ὁ Ἰωποκόμος κλέπτης καὶ πωλὼν, τὸ Ἰωποκὸν ἔπεισε καὶ ἐκένεισε πάσας ἡμέρας

ἔφη ὃς Ἰώπης, εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναι με, τὼν κερδῶν τὸ πλεονέκτημα μὴ πώλη.

77. *Equus & Equiso.*

Subductum Equo hordeum dum Equiso vendidit,
Comebat assidue & fricabat bestiam,
Et cuncta dedit abundè præter pabulum:
Cui tandem Equus; si vis mea nitefcut cutis,
Minus habeam strigilis, ait, plus hordei.

ον'. Μῦς

ση'. Μῦες καὶ Γαλαῖ.

Μῦοι καὶ γαλαῖς πόλεμον ἔχουσιν. κατὰ σκεδάσαι τις ἐκ τούτων συνήσαν.
 αἱ δὲ οἱ μῦες ἠπλώθησαν, ἐν τάσῃ τῇ τῇ μάχῃ συνεβήσαν πάν-
 τες τοὺς μῦας ἠπλώσαν. οἱ μὲν
 λαβόντες ὅτι δὲ ἀναρχίας τὸ τοῦ πά-
 ρου. ὅθεν ὅτι πλεονάζοντες στρατηγὸς δὲ στρατηγοὶ μὴ διωκόμενοι εἰσελ-
 ἔχουσιν. οἱ δὲ βυλόμενοι ὅτι δὲ εἰσελθόντες αὐτὰ τὰ κέρατα, ἀναλαμβανό-
 μενοι κατὰ σκεδόντο.

78. *Pugna Murium et Mustelarum.*

Quum victi Mares Mustelarum exercitu
 Fugerent, & arctos circum trepidarent cavos,
 Agre recepti, tamen evaserunt necem.
 Duces eorum, ut qui capitibus cornua
 Suis ligarent, ut conspicuum in praelio
 Haberent signum quod sequerentur milites,
 Hasere in portis, suntque capti ab hostibus,
 Quos immolatos victor avidis dentibus
 Capacis alvi meruit tartareo specu.

Quemcumque populum tristis eventus premit,
 Periclitatur magnitudo principum:
 Minima plebes facili praesidio laet.

ση'. Ὀρνίς καὶ Χελιδών.

Ὀρνίς ὅπως αὐτὸς εὐρεῖται, ὅτι πῶς, ὅτι ματαία, τί ταῦτα
 μελὸς ἐκδεσμένην ἐξέκο- πρέπει, ὅτι αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς
 καὶ. χελιδὼν δὲ διασαυρὶς αὐ- πρέπει τῇ ἀδικεῖν ἀρξεται;

79. *Gallina et Hirundo,*

Gallina cum serpentis ova nata esset,
 Ea diligenter fovit, atque ab iis foetus
 Exclussit, id praeervolans ea forte
 Hirundo conspicata, Cur, ait, demens
 Hos alere tendis, qui ubi adoleverint, abs te,
 Tuoque capiti injuriam auspicabuntur?

ση'. Κό-

π'. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶ-
πεν, οὐδὲ φοβέμαι σε, οὐδὲ
δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μή, τί
σοί ἔστιν ἡ δυνάμεις; ὅππῃ ξυεῖς τοῖς
ὄνουσι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδύσσι; τῷτο
καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχημένη ποιεῖ.
ἔγω δὲ λίαν ὑπερέχω σου ἰσχυρότε-
ρος. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμὲν καὶ εἰς
πόλεμον. καὶ σαλπύσας ὁ κώνωψ, ἐνε-
πήγχο δάκνων τὰ πρὸ τὰς ξίνας αὐ-
τοῦ ἀπείχεα πρὸσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς
ἰδίοις ὄνουσι κατέκτανεν ἑαυτὸν, ὥς ἔ-
δη ἀνάλισεν. ὁ κώνωψ δὲ νικήσας
τὸν λέοντα, καὶ σαλπύσας, καὶ ὀππινίκιον
ἄσας, ἔπιπτο. ἀράχνης δὲ δεσμῷ
ἐμπλακείς, ἐδιτόμηντο ἀπωδύρετο,
ὅππῃ μύρισις πολυμήν, ὑπὸ κύττωτος
ζώῃς τὴν ἀράχνης ἀπώλετο.

80. *Culex* et *Leo*.

A Prica campi spatia persultans Leo
Torvè intuetur, terroresque abigit greges;
Hunc intumentum parvus accedens Culex
Tūne, inquit, ille es rex ferarum? tu gravis
Terror nemoris: aut ego neque tibi viribus
Animisve cedam; nempe virtutis nihil
Aut roboris habes, præter unguis asperos,
Dentesque acutos, arma non nisi foeminis
Jactanda. Sed ego fortitudine nobili
Armisque polleo; en! paratum jam vides
Ad bella: si mecum ausus es contendere,
Accede; sentiesque quantum viribus
Te superem. Eā petulantis animalis Leo
Voce excitatus, concutit frendens jubam,
Dudum reportans de Culice victoriam.
Fatale sed mox dederat ubi signum tuba
Bellantibus; in arenam uterque protinus
Descendit; & gravi Leo ruit impetu
Violentus: interea Culex in lævibus
Mordens inhæret naribus, & aculeo
Misère Leonem pungit: ille pulverem
Hinc inde spargit, calcibusque verberat
Auras, hiansque immane rugit; atque unguibus
Suum ipse lacerans corpus incaustum furit.
Leone mox vel omnium sententiis
Victo, triumphum cecinit insultans Culex,
Et victor avolavit: at latè suam

Hinc

Hinc inde jactat dum superbus gloriam,
Structis araneæ implicatur cassibus.
Moriturus heu ! me, inquit, miserum & inglorium :
Quem non Leo domuit, peremit aranea.

πα'. Αλώπηξ ἔ Δρυοτόμος.

Αλώπηξ κυνηγὸς φάγεται, καὶ ἐν
ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύσκει,
ἄνδρα δρυοτόμον εὐερίσκει ἐν ταύτῃ,
ὃν χαθιπέδονε τῷ κρύψει αὐτὴν. τὸ
δὲ ὑποδείξαντες αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ
καλὴν, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο εἰς
ταὺς γωνίας. τῷ δὲ κυνηγῷ ἐλθόν-
των καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἄνδρα, ἔειπε
τῇ μὲν φωνῇ ἠρώετο μὴδὲν εἰδέναι,
τῇ δὲ χειρὶ αὐτῆς τὸ τόπον ὑποδείκνυ.
οἱ δὲ μὴ περὶ τὸν ἀνδρὸν ὄντα
ῥημα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἢ ἀλώ-
πηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ
φωτός. μετὰ μὲν δὲ αὐτὴν ἐκείνη,
ὡς σκεπτεῖται μὲν δὲ αὐτὴν, χάρειται
δὲ αὐτῇ ἔχουσα ὁμολογῶσα. ἢ ἀλώπηξ
ὁπταφείσα ἔφη, ὦ ἔειπε, ἀλλ' ἐγώ
καὶ ἴδεν ἂν σοὶ χάρειται, εἰ τοῖς λό-
γοις ὁμοία καὶ τὰ ἔργα τῷ χειρὶ,
καὶ τοὺς σκεπτεῖται εἰχέας.

81. *Vulpes* ὁ *Lignator*.

CANES virosque persequentes dum fugit
Vulpecula, in sylva laborantem videt
Lignarium; oratque sibi aliquod ostenderet
Latibulum, quo paululum reponere
Lassata membra posset: hic blandè suum
Monstrans tugurium, illic jubet divertere.
Ingressa Vulpes delitescit in angulo,
Secum revolvens quas viro perolveret
Servata grates: interim venantium
Clamofa turba sequitur, atque hominem rogat
Conspexeritne transeuntem istà vià
Vulpeculam? ille voce simulatà negat
Vidisse, sed manu suam ostentat casam.
Hi indicia digiti negligentes magno iter
Clamore prosequuntur; & Vulpecula
Quæ peridi probè noverat dolum viri
Nihil allocuta egreditur: atque huic rusticus
Sic insalutatum relinquit hospitem?
Has reddis, inquit, gratias? cui callida
Respondet illa; fateor equidem, vir bone,
Debere me tibi gratias quamplurimas:
Tuum os, fatendum est, callidè mendax fuit;
O si tacueris garrula nimium manus!

παβ'. Χύρα

πβ'. Χήρα & Πρόβατον.

ΕΝ τῷ πρῶτῳ πνὶ χήρα πρὸς εἶχεν κίλιν τὸ ἐμὸν αἶμα περιδῶσιν; καὶ
 περιέβατον. τέττα δὲ τὸν πόκον εἰ μὴ κρεῶν, ὃ δέσποιναν, χρῆζεις,
 δύναισα λαβεῖν, ἔκλειπεν ἀπεργνῶς, μάγειρ' ἔσω, ὅς με σωτόμωος
 σὺν τῇ μαλλῷ καὶ τῇ σάρκι ἰαλί- θύσει· εἰ δ' ἐλεῖς καὶ πόκον, καρδίᾳ
 ζῆσα. τὸ δὲ περιέβατον ἀλγοῦν ἐλε- ἔσω, ὅς καὶ πάλιν κερεῖ με καὶ
 γέ, τί με βλάπτεις; πύσιμ' ὅδ' ὀλ- σῶστί.

82. Vidua & Ovis.

IN tenui quondam Mulier paupercula agello
 Unicam alebat Ovem; cujus dum sumere vellus
 Impensè optabat, curvato forcipe dextram
 Annata, ignoto se operi accingebat; Ovemque
 Tondebat, refecans unà cum vellere carnem.
 Hæc miseris lacerata modis, rivoque cruenta
 Purpureo; quid me laxis? quid cuspidè acutâ
 Pellem, inquit, terebras? tanquam deglubere velles;
 Non tondere. At me vel totam interfice, si vis,
 Vel sanam omninò serva. Quod si tibi nostrâ
 Carne opus est, adlit coquus; at si vellere, tonfor.

πγ'. Ἦς καὶ Κύων.

Ἦς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἡελον. ὑποπύχουσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ'
 ἔφη δ' ἡ κύων, εὐτοκος εἶμι ὅταν τέτο λέγῃς, ἴδι' ὅπ' καὶ τυφλὸς
 μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ Ἦς τοὺς σωτῆς σκύλακας τίλλεις.

83. Sus & Canis.

Fœcunditatem prædicabant dum suam
 Sus & Canis: tunc, inquit hæc, ausa es mihi
 Conferre prolem? quin ego non te modò,
 Sed omne longè exsuperò quadrupedum genus;
 Me nempe proles larga genitricem beat,
 Crebroque partu crescit illustris domus.
 Cui Sus; catellos optimè te novimus,
 Multos quotannis parere, sed cæcos paris.

πδ'. Ὀνοι.

ὈΝοι ποτὲ ὅπῃ τῷ συνεχῶς λαγόνεσθαι τῆς χακοπαθείας, ὅταν
 ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, ἔρποντες ποίνωσι ποταμόν. καὶ κεί-
 σθεες ἐπεμύλαν σθεσὶ Δία, λύ- νοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπασχόμεντες,
 σιν τ' ὀνῶν αὐτέων. ὁ δ' αὐτοῖς ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρις τῶ νῦν ἔνθα
 ἐπιδείξαι βελόμην, ὅπῃ τῷτο ἀ- ἔρπον ἑτέρων ἰδῶσαν ὄντων, ἐνταῦθα
 δυνάτον ὄσιν, ἐφῆ, τότε αὐτὰς ἀπαλ- καὶ αὐτοὶ σθεμνίσαντο ἔρπον.

84. *Afini.*

Pertusa gens Afinina duras sarcinas,
 Legationem misit ad summum Jovem,
 Aliquando ut à tam exercitâ vitâ sibi
 Tandem quietem, & otium concederet.
 Quibus volens denunciare Jupiter,
 Fieri id nequire, tum quieturos eos
 Respondit, ubi tantum universi meirent,
 Utî perenne flumen inde existeret.
 Ex illo Afini, cum existimantes seridò
 Hæc elocutum, ubi alter alterius vident
 Urinam, ibi insuevere vulgò meiere.

πε'. Παῖς καὶ Σκέρπης.

ΠΑῖς παρὰ τοῦ τείχους ἀκείδης τε βῶ καταφέρειν αὐτόν· καὶ ὅς τὸ
 ἐθάρρει, πολλὰς δ' συλλαβῶν, κέντρων ἐπάρας εἶπεν, εἶδε γὰρ τῷτο
 ὡς ἐδάστατο σκέρπιν νομίτας ἀκρί- ποιήσεις, ἵνα καὶ ἄς συμείληται, δα-
 δα τῷ, κοιλάνας τῷ χεῖρα οἶον βάλλης.

85. *Puer & Scorpis.*

Captabat agiles fortè locustas Puer,
 Modò hanc, modò illam saltitantem persequens.
 Quas inter atro Scorpis viro tumens
 Errabat : hunc locustam opinatus Puer,
 Dextram admovece cœpit, ille subrigens
 Caudam minacem, seque ad dictum comparans,
 Manum abstinere, inquit, infciens : aliter malo
 Cogere veras quoque locustas mittere.

D

πς'. Ααυ.

πς'. Ασάλαξ.

Ὁ Ασάλαξ πολλὸν ζῶν ὄντι. φίδ' οὐ κλύπον ἀκούω. ἢ ὃ μήτηρ
 φῶν οὐ ποτε τῇ μητρὶ, ὑπολαβούσα εἶπεν, ὃ τέκνον, ὃ
 συχμινέαν μῆτερ ὄρω. εἴτα αὖθις ἤδη χαταμαρδάνω, ἔ μόνον ὄψω;
 φῶς, λιβάνω ὁσμῆς πληθύνωμαι. ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁσφρῆ
 κακτεῖτε πάλιν, χαλκῆς, φῶς, ψή-
 σεως.

86. Talpa.

Sic Talpa, quâ non aliud animal cæcius,
 Matrem allocuta est; video, mater, arborem
 Baccis rubentem; video pullulantia
 Hinc inde germina, & uideas mori notas:
 Mox, thureum (inquit) naribus odorem imbibo,
 Qualeve spirant cinnamomi cortices:
 Dein tertiâ sic insolens pergit vice,
 En! malleorum strepitus aures percutit,
 Audisne, mater? audio, hæc refert, tuam,
 O filia, stupidissimam ignorantiam:
 Te solum oculis credidi orbam; at nec tuis
 Naribus odorem, nec sonum auribus capis.

πς'. Ἐχίς καὶ Ῥίνη.

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκῆς ἑρ- αὐτῷ π. ἢ δὲ ὑποτυχῆσα εἶπεν·
 ρασήμεον, ἐν τῇ σκαδῶν ἡρῶ ἀλλ' εὐκλεῆς εἶ, παρ' ἐμῆς π. ἐποί-
 ὄντων, ἐξήτ' φαίνειν. ἦκαν ὅν περὶς σεῶν διόμωσ' ἥ τις ἔ διδόναι, ἀλ-
 τ' εἴνλω καὶ αὐτῷ παρεχέσθαι δόναι καὶ λαμβάνειν ὥσθι πάντων εἰωθῶ.

87. Vipera & Lima.

Mordaciorem qui improbo dente appetit,
 Hoc argumento se describi sentias.
 In officinam fabri venit Vipera.
 Hæc quum tentaret si qua res esset cibi,
 Limam momordit; illa contra contumax,
 Quid me (inquit) stulta dente captas lædere,
 Omne adfuevi ferrum quæ corrodere?

πῆ. Βάταλις.

Βούταλις ἀπὸ πνος θυρίδος ἐκρέ-
μασ' νυκτεῖς ὃ προσελθούσα, ἢ δὲ τὸτο αἶπ' ἐκείνη ἐσωθρονιάδῃ
ἐπαιδάνετο τ' αἶπαν, δι' ἡμέρας ἢ νυκτεῖς εἶπεν, ἀλλ' ἔ νῦν σε φυ-
μῇ πουχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. τ' δὲ λάπειται δει, ὅτε μηδὲν ὄφελος,
μὴ μάλιστα τοῦτο ποιεῖν λεγέσης, ἀλλὰ πειν ἢ συλληφθῆναι.

88. Butalis.

Obscura vespertilio per crepuscula
Conspexit alitem in fenestrâ pendulum,
Caveâque conclusum & canentem suaviter :
Hunc igitur ille interrogavit alloquens,
Cur nocte solâ dulce promebat melos,
Totosque transibat silentio dies ?
Cui volucris, haud improvidè, hospes, hoc ago ;
Nam cantus olim me diurnus prodidit,
Inque aucupantùm garrula incidi manus.
Hoc, inquit ille, nonne oportebat priùs
Cavisse ? nempe jam metûs expers potes
Totis diebus canere, totis noctibus.

πῆ. Λύκος ἔ Ἀρνίον.

Ἄγνος ἄρνον ἐδίωκε· ὁ δὲ εἰς τῷ θεῷ ἐκείνῳ ἔφη πρὸς αὐτὸν,
τὸ ἱερὸν κατέφυγε. προσηλ- ἀλλ' αἰρετώτερον μοί ὄζει θεοῦ θυ-
μῆς δὲ αὐτοῦ τὸ λῶκε καὶ λέγον- σίαν εἶναι, ἢ ὑπὸ σου λῆσθαι.
τῷ ἔπ' δυσάσει αὐτὸν ὁ ἱερεὺς πῶναι.

89. Lupus ἔ Agnus.

Agnus voracis dum fugit fauces Lupi,
Intra sacelli murum asylum repperit :
Quem cum evocare voluit è templo Lupus,
Nescis, miselle, quanta te manent, ait,
Pericla ; tibi cultrum sacerdos jam parat,
Certamque te designat hostiam fore :
Quin pone de me, dixit huic Agnus, metum ;
Dius nempe malleim victima esse, quam tibi.

D 2

4'. Κακο-

ζ'. Κακοπραγμων.

ΑΝὴρ κακοπραγμων εἰς τὸν ἐν
Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, πει-
ράσσει τὸτον βαλόμενος. καὶ δὴ λα-
βὼν σφιδόν ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τὰτο
τῇ ἐδῆπ σκεπτάτας, ἔση τε τοῦ πεί-
ποδος ἐγρίσαι, καὶ ἤρετο τὸ θεόν, λέ-
γων, "Απόλλων, ὁ μὲν χεῖρας φέρω,
τίτερον ἐμπνέου ὄζειν; ἢ ἀπνοῦν;

βαλόμενος ὡς εἰ μὲν ἀπνοῦν εἴποι, ζῶν
ἀναδείξαι τὸ σφιδόν· εἰ δὲ ἐμπνέον,
οὐδὲς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκείνο προσ-
εγκέιν. ὁ δὲ γὰρ θεὸς τὸ καχότερον
αὐτῷ γνώσῃ πνέον, εἶπεν, ὁπότερον,
ὡς ἔσος, βάλε πνέοντα, πόνοις σου.
σοὶ κείται γὰρ τὰτο κακοπραγμων, ἦτοι ζῶν
ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ἀποδείξαι.

90. *Maligenus.*

Quidam olim, ut ipsi sibi videbatur, catus,
Abconditum passerulum manu tenens,
Ad Delphicum profectus est oraculum,
Hac sciscitatione lufurus Deum:
O Apollo, passer, quem manu teneo meā,
Dic sedulo, oro, vivus est, an mortuus?
Si Apollo respondisset, illum vivere,
Compressā eum elisurus ipse erat manu,
Statinque prolaturus illi mortuum;
Sin mortuum dixisset, ipse dexterā
Proferre laxā vivum eum decreverat.
Sed Apollo prudens, Passer, inquit, hic tuus,
Ut tute vis, & vivus est, & mortuus.

ζα'. "ΟΝΘ βασιζων ἐσδωλον.

ΟΝΩ τις ἐπιδεῖς ξέανον ἦγε πολ-
λοὶ τὸ πρῶτον νομίζοντες ἦσαν σω-
σάντων. ὁ δὲ ὄνθ τυρωδεῖς, νομί-
ζων αὐτὸν προσκυνοῦντες ἀρχαίους,

σκιρτῆς ἡμελλε τὸ θεὸν εἶναι. ἀλλὰ
τῶτον ξύλῳ παλῶν ὁ δεσπότης εἶ-
πεν, ὄνθ εἰ θεὸν φέρων, ἀλλ' ὡς
θεοῖς ἀσάργεις ὁμόημοι.

91. *Asinus simulachrum gestans.*

Simulachrum Asellus bajulans argenteum,
Cum id transeuntes flexo adorarent genu,
Sui hoc honoris gratiā est fieri ratus.
Jamque insolenti elatus arrogantia,
Nolebat Asinus esse; donec aspero
Probe dolatus fuisse clunes, audiit,
O stulte, non es tu Deus, sed fers Deum.

ιβ'. Δέλφας καὶ Αλώπηξ.

Ὄνω τις ἐπιδείξαι αἶμα καὶ πρὸς
 λατὸν καὶ δέλφον, ἤλαυνεν
 εἰς αἶμα. ἢ δὲ δέλφον παρ' ὅλῳ
 ἢ ὅδον κεκραγόντων, ἀλώπηξ ἀνέ-
 σασα ἐπιμυδάνετο ἢ αὐτὴν δι' ἡμῶν
 ὅτ' ἰσχυρῶν μὴ ἡσυχίας περιμένων, ἢ ἐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι γρήσεται,
 μὴ ὅτ' αὐτὸς βοᾷ. ὑποπλῶν ἢ εἰ-
 πέν, ἀλλ' ἔγωγε ἢ μάτῳ ὀδύρομαι.
 αἶμα γὰρ ὅτι τοῦ μὴ πρὸς αὐτὴν ἔχει
 τε καὶ γάλα παραχρῆμα, ὁ δαπότης
 ἀπέρχεται, ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγός,
 ἀπὸ τοῦ τυροῦ καὶ τὸς εἰσφας ἐμοὶ
 πάντως μὴ δύσει.

92. *Sus et Vulpes.*

Capram Suemque onustus atque ovem simul
 Ad proximas vexerat asellus nundinas;
 Totamque dum Sus grunniebat per viam
 Clamola; Vulpes forte transiens, ait,
 Cur indecora voce clamas stridula,
 Silentibusque inter vehendum ceteris,
 Tu sola rauco murmure aeternum strepis?
 Cui Sus; at haud improvidè hæc suspiria
 Gemitusque duco: nempe ovem sua vellerā
 Tutantur, hædulique defendunt capram,
 Multum quòd inde deferant hero lucrum:
 Quin ipsa penitus omni inutilis rei
 Maestanda certè ducor; ut quæ nemini
 Prodesse possim viva, profum mortua.

ιγ'. Αἰθίοψ.

Αἰθιοπία τις ὠνήσασα, τοῖσιν αὖ-
 τὴν τὸ χρώμα ἐξ ὀκνῶν ἀμε-
 λεία ἢ περισσότερο ἔχοντος. καὶ ὅτ' αἰ-
 θιῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ
 πρὸς τὴν τὰ εὐμασία, πᾶσι δὲ λαβοῖς
 ἐπιφάτο καὶ αἰρεῖν. καὶ τὸ μὲν χρώ-
 μα μεταλλάσσειν ἐκ εἰχρῆ, νοσῆν δὲ
 τὸ ποιεῖν παρυσιασάν.

93. *Æthiops.*

Quidam (uti ferunt) vir curiosus admodum
 Æthiopem emens, fuscæ nigredinem cutis
 Domini prioris negligentia imputat:
 Huic igitur omnes applicat aquas fontium,
 Novisque perfundit quotidie balneis;
 Recepta donec unda membris, non cuti
 Albedinem, sed corpori morbum intulit.

ζδ'. Ζεὺς.

Ζεὺς γάρ κεν πᾶντα πάντα τὰ δειπνῶν ἔπαυσε. τὸ δὲ εἶπε.
 ζῶα εἰς αἶα. μόνος δὲ τὸ γέ-
 λῶντος ὑπερσάσης, ἀποπορῶν πῶ
 αὐτίαν τὸ ὑπερσάσης, ἐπυμνάειτο
 αὐτῆς, πίνῃ γάρ κεν αὐτὴ τὸ φέρειν.

94. *Jupiter.*

Ducens supremus conjugem Divum pater,
 Volensque latus agere genialem diem,
 Magno apparatu nuptiale prandium
 Instruxit; ambrosiæque mensam ornans dape,
 Accivit omnes, quas creârat, bestias.
 Huc ergo festinat animalium genus,
 Huc properat omnis ordo, præter unicam
 Testudinem; quin illa mox lento gradu
 Prorepsit, atque alti ad palatium Dei
 Serò adfuit; quam sic rogavit Jupiter,
 Quæ tarditatis causa? quæ ratio moræ?
 Cur inter omnes sola tu nostrum fugis
 Convivium superba, spernisque hospitem?
 Domi, inquit hæc, fueram; domi, gratissimæ
 Utcunque parvæ. Hoc audiens Diespiter
 Iratus, inquit, cum palatiis domos
 Præfers lutas, atque syderibus scrobem,
 Potière voto: namque junctum corpori
 Testaceum portabis à tergo larem, &
 Quocunque tendis, semper habitabis domi.

ζε'. Ἀρκίῳ καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀρκίῳ τίς ποτε μέγας ἐχρυσ- ἀλώπηξ ἀκούεσα ταῦτα ἐμενέ-
 χαστο, ὡς φιάνθρωπον πίν- σε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντέρη, εἰς
 πον ἐστὶ σῆς ζῶων. φασὶ γὰρ ἀφ- τοὺς νεκρὰς ἡδίες καὶ μὴ τοῖς
 κλον νεκρὸν μηδὲν βιβρώσκον. ἡ δὲ ζῶντας.

95. *Ursus & Vulpes.*

SUam Ursus olim prædicavit gloriam,
 Seseque dixit maximè humanum fore,
 Quòd mortuorum usque abstineret carnibus.
 Jocola cui Vulpes, utinam, ait, mortuos
 Comesse velis, & parceres viventibus.

ζς'. Ἐεῖ.

45'. Ἐριφῶ καὶ Λύκος.

Εἰ πάλαι εἶδες ἔτι.
Ἐριφῶ ὑπερήτασα τὸ ποίμνης, σωμαί. Ἐ δὲ λύκος ἀλλήντων, καὶ
ὑπὸ λύκῃ κατεδικάσθη ὁ ἥ- τὸ εἶδος ὀρχουμένης, οἱ κύνες ἀκύν-
σφαρῆσαι τὸ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὃ σαρῆς τὸ λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ δαπ-
λύκος, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὺν βρω- σφαρεῖς τῇ εἰσφύσει, δικαίως ταῦ-
μα ἡγήσασμαι, ἵνα μὴ ἀνδρὶς ὑπο- τὰ μοι γίνῃ. ἔδξ γὰρ με μάγει-
δάνω, ἀλλήσων ὡφθόντων ὅπως ὀρχή- ρον ὄντα, ἀλλήντων μὴ μιμνῆσθαι.

96. *Hædus* ὁ *Lupus*.

P^Etulus errans Hædus à focii procul,
Præda insequenti protinus fuit Lupo;
Quem fugere desperans ita aggreditur; scio
Me jam futurum faucibus tuis, Lupe,
Non vile prandium, neque recusò mori.
Hoc unicum rogo, maximi instar muneris,
In morte ut aliquod mihi detur solatii,
Hilarisque saltem moriar: ergo fistulam
Infla canoram musico modulamine;
(Te nempe laudat optimum tibicinem
Grex totus Hædorum) atque ego interim pede
Saltabo volucris, mobilisque aliquam tibi
Feram voluptatem. Lupus adulantibus
Allectus hisce vocibus, capit illicò
Orique adaptat fistulam; & tentat leves
Hædus choreas. Proximi interea oppidi
Canes & incolæ excitati fistulâ
Stridente currunt, territorumque abigunt Lupum:
Conversus hic, jure, inquit, hoc mihi accidit;
Neque enim coquus cùm sim, agere fidicinem oportuit.

46'. Ὀφίς.

Οφίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸ πρὸς τὴν πατρί-
πατρίδα, τὸ δὲ ἐν- σωπία ἐπληξαι, οὐκ ἂν δώτε-
τύχανεν. ὁ δὲ Λόβος πρὸς αὐτὸν ἐπεχείρησε τῷ τοιῷ.

97. *Serpens*.

S^Erpens ab humano genere pessundatus,
Jovi querelas deferens opem petit.
Cui Jupiter; culpâ tuâ hoc tibi accidit;
Nisi etenim inultus te laceffisset prior,
Haud ausus esset te secundus aggredi.

ζη'. Γεωργὸς καὶ Πελαργός.

ΑΡέρι παρίδας γεωργὸς ἔσθι· τὸν ζῶον, ὃς πρῶτον πατέρα
 θηρόσας ὃ γεράνους τὸς ὅσους καὶ δουλῶν. ἴδε καὶ τὸν γεωργόν,
 ὃς ἐχ' ὁμοίαν. ὁ δὲ ἔφη, οὐκ οἶ-
 λαργὸν εἰλήφι. ὁ δὲ γεωργὸν ἰκέ-
 τῶν, λέγων ἀρεθύναι· ἐγὼ εἰμι φά σέ, μετ' αὐτῷ σέ καὶ ἀπο-
 γέρῃς, πελαργὸς δὲ, εὐσεβέστα-
 λέσω.

98. *Agricola et Ciconia.*

DUm gruibus intentat voracibus necem
 Agricola, nexosque instruit scitus dolos,
 Hos inter albam impicat Ciconiam.
 Hæc tremula vitam poscit; atque humili prece
 Sic Rusticum allocuta: non inter grues
 Numerabis, inquit, obsecro, Ciconiam:
 Innocua nempe ego & parentibus pia;
 Non ungue segetem rapio, frugisve auream
 Absumo messem. Quin venosum genus
 Serpentum ab agris pello, vobisque utilem
 Impendo vitam. Cerne, si libet, hanc cutem;
 Et non inanes innocentie notas,
 Has cerne plumas parte ab omni candidas,
 Gruumque generi discrepantes maxime.
 Cui Rusticus: frustra hæc refers: nam tu grues
 Inter prehensa, cum gruibus etiam occides.

ζθ'. Λύκος καὶ Ποιμένες.

ΛΥΚΟΣ ἰδὼν ποιμένας ἐδίοντας προσελθὼν, ἠλίκῃ ἐν λῶ ὑμῶν
 ἐν σκωπῇ κρέσσον, ἐγγὺς δόρυ· εἰ ἐγὼ τῷτο ἐποίησα;

99. *Lupus et Pastores.*

HInc inde campos dum pererravit Lupus,
 Vidit sub umbræ arboris tentorio
 Pecoris magistros splendide agentes diem,
 Avidoque vescentes ovinis carnibus:
 Quibus ita Lupus, en! hæc potestis vos, ait,
 Impunè totum devorare peculium.
 Quanta at repente turba, qui strepitus forent,
 Si minimam ego particulam ovis gustaverim?

ρ'. Κολοίος.

Κολοίος μετέδει τ' ἄλλων ἀφ' ἑ-
 ραν, ὑπερβλήσας τὰς ὁμοφύ-
 λας, παύειν τοὺς κόρακας,
 ἢ τῶν ἡξίς συνδιατᾶσαι. οἱ δὲ
 ἀγνοῦντες αὐτοὺς τὸ εἶδ' οὐ καὶ τὴν
 φωνὴν, παύοντες αὐτὸν ἐξέβαλον.
 καὶ ὅς ἀπελαθεῖς ἀπ' αὐτῶν, ἤκα-
 λιν πρὸς τοὺς κολοίους. οἱ δὲ
 ἀγακλιώτες ὅπῃ τῇ ὕβρι, ἐπεσε-
 δέξαντο αὐτόν. ἔτω τε συνέειναι
 τὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σερ-
 νῶσαι.

100. *Graculus superbus.*

NE gloriari libeat alienis bonis,
 Sinoque positis habitis vitam degere,
 Aesopus nobis hoc exemplum prodidit.
 Tumens inani Graculus superbiā,
 Pennas pavoni quæ deciderant, sustulit,
 Seque exornavit: deinde contemnens suos,
 Immiscuit se pavonum formoso gregi:
 Illi impudenti pennas eripiunt avi,
 Fugantque rostris. Malè multatus Graculus
 Redire moerens coepit ad proprium genus.
 A quo repulsus tristem sustinuit notam.
 Tum quidam ex illis quos prius despexerat:
 Contentus nostris si fuisses sedibus,
 Et quod natura dederat voluisses pati;
 Nec illam expertus esses contumeliam,
 Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

ρ'. Λαγωί.

Λαγωί ποτε πολεμῶντες ἀ-
 τοῖς, παρεχόμενοι εἰς συμ-
 μάχην ἀλώπικας, αἱ δὲ ἔφρασαν, μείντε.
 ἐκονθήσαμην ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἡ-
 δειμεν ἵνες ἐστὶ καὶ τίσι πολε-

101. *Lepores.*

INter feroces aquilas & Leporum genus
 Surgens procella belli cuncta miscuit.
 Hi nulla habentes subsidia rebus suis,
 Legatione missâ vulpem supplices
 Petière, fractos armis ut juvet suis.
 Cordata verò vulpes hæc contrà edidit;
 Darem hæc libenter quæ vos oratis; nisi
 Nôsem, & quid aquila possit, & velit Lepus.

D 5

ρβ'. Λύκος

ρβ'. Λύκος καὶ Αἴζ.

Λύκος θρασυμόνος αἶψα ὅτ' ἰ- ὡς ἀμείνων ὁ παρ' αὐτῆς λεγμένων,
 νῦν κρημνώδεις ἄνθρωποι νιμο- ἐπεὶ καὶ πῶς σφόδρα εὐανδρῆς. ἢ δὲ
 μύλων· ἐπειδὴ ἐκ ἡδυνάτο αὐτῆς ἀπικέσθαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐκ ἡμε-
 ἐφικέσθαι, χέτω παρήν' αὐτῇ χεῖρα- ὅτ' ἡ νομῶν χελεῖς, αὐτὸς δὲ τσο-
 βῶσαι, μὴ καὶ πέσῃ λαθῶσα, λέγων φῆς ἀπαρτῆς.

102. *Lupus & Capra.*

DUm Capra summo montis in cacumine
 Secura pascebatur, hâc Lupus viâ
 Tranfibat; at prædam assequi nusquam potis,
 Prærupta propter saxa sentelque asperos,
 Descende, dixit, Capra mea dulcissima,
 Invita ab isto fortè nè cadas loco;
 Descende, prati & dulciores herbulas
 Decerpe; namque multus hic floret tibi
 Et cyûsus, & fœcunda viminibus salix;
 Quibus omnibus satiare te gratis potes.
 Cui Capra; quin tu fruires, quæ laudas, bonis
 Securus; at me non movebis subdolis;
 Neque enim meæ, tuæ sed alvo consulis.

ργ'. Περίεργα & Κορώνη.

Περίεργα ἐν τινι περὶεργῶνι βρο- ἀλλ' ὃ αὐτῇ, πέπυσο ὅτ' ἰστέον σεμ-
 μύνη, ὅτ' ἡ πολυτεχνία ἐρρωδέη- νωμομένη. ὅσον γὰρ ἂν πλείονα πῆλῃς,
 το. κορώνῃ δ' αὐτῆς ἀκίσσασα, ἔρη, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγῃς.

103. *Columba & Cornix.*

Columba volucres inter exultans, ait,
 Me larga proles, me genitricem beat
 Plenus frequenti stirpe nidus intumens,
 Matrumque dicor alitum faustissima.
 Hæc fortè dicentem audiens Cornicula;
 Haud invidemus, inquit, ὁ foror, tibi
 Fœcunditatem; nempe quòd plures paris
 Pullos, tibi ipsi plus doloris parturis.

ρδ'. Αἰεὶς.

ρδ'. Αλέκτορες.

Αλέκτορον δὲ μαχρὸν ὄρεϊ ἐφ' ὠφελῆ τοῖς καὶ σῆς, μεγαλοφώ-
 δηλεῶν ὀρνίθων, ὁ εἰς τ' ἔτε-
 ρον κατεσπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠπιδεῖς, καταπλάς, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν
 εἰς τόπον κατὰ σκιον ἀπὼν ἐκρύβη. σκότῃ κεκρυμμένῳ, ἀδελῶς ἐκτόλῃ
 ὁ δὲ νυκτῆς, εἰς ὠφελῆ ἀρδεῖς, καὶ τ' δηλείας ἐπέβαινε.

104. Galli.

Bini pugnaces ineunt certamina Galli
 (Qualia saepe viri) stimulant amor iraque mentem,
 Nam pugnae causa & pretium est formosa Corinna.
 Multus utrinque fluit sanguis, multam undique plumam
 Conspiceres, vultumque superbo è vertice cristam.
 Tandem prorepens humili se claudit in antro
 Victus, & illatum sibi probrum & vulnera plorat.
 Victor tecta petens sublimia concutit alas,
 Argutoque novum latus canit ore triumphum.
 Hunc aquila interea adveniens petit ungue rapaci,
 Et frustra clamantem devorat. Alter acerbo
 Latus fato hostis, foedatas expolit alas;
 Et post collectum robur viresque receptas,
 Pennatas inter securus regnat amicas.

ρε'. Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος.

Δειλὸς πνὸς ἵχνη ἐζητῇ κυνη-
 γὸς, δρυοτόμον δ' ἐρωτήσας σε, καὶ τοὺς ὀδόντας σπικρέων εἰ-
 εἰ εἶδεν ἵχνη λέοντος, καὶ πῶ κοι-
 τάζῃ, ἔφη, καὶ αὐτὸν τ'λέοντα ἦδη τ'λέοντα.

105. Venator meticulosus & Lignator.

Venator efferi insequens vestigia
 Leonis, in sylvā aspicit Lignarium;
 Interrogatque Leonis an latibula
 Vestigiaque cognosceret: cui Rusticus
 Possum, inquit, etiam si velis, feram tibi
 Ipsam indicare. Hic percitus formidine
 Dentesque collidens, ago, inquit, gratias;
 At non Leonem quaero, sed vestigia.

ρς'. Πλέον-

ρς'. Πλέοντις.

ΕΜΕΑΝΤΕΣ πνὲς εἰς σκάρα ε- τοῦ χειμῶντος, καὶ πάλιν θαλάσσης
 πλεον. γενομένην ὅ αὐτῆς πε- γανομένης· εἰς εὐωχίαν τεσσάρων
 λαχίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον ὠρροῦντο τε καὶ ἐσκήρτων. ἄτε δὴ ἐξ
 γινέσθαι, καὶ ὅ ναυὶ μικρῇ καταδύ- ἀπρόσδοκῆτος ἀξιοπεθαγότες κιν-
 δαι. ὅτ' δὲ πλεόντων ἕτερος περ- δυνε. καὶ τεῖχος ὁ κυβερνήτης ἐπαρ-
 ρηξάμενος τοὺς πατρώας θεὸς ἐπι- χων, ἔφη πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ', ὦ φί-
 χελεῖτο μὲν οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, λοι, ὅπως καὶ ἡμᾶς γερηθέναι δεῖ,
 χαιρεῖσθαι ἀποδύσθαι ἐπαγγελλόμε- ὡς πάλιν, ἐὰν τύχοι, χειμῶντος
 νος, ἐὰν περὶ τῶσι. πλουσιμῶς δὲ ἐστώμεν.

106. Gubernator & Nautæ.

QUAM de fortunis quidam quereretur suis,
 Æsopus finxis consolandi gratiā.
 Vexatā fœvis navi tempestatibus,
 Inter vectorum lacrymas & mortis metum,
 Faciem ad serenam subito mutatur dies :
 Ferri secundis tuta cœpit flatibus,
 Nimiâque nautas hilaritate extollere.
 Factus periculo tuum Gubernator sophus :
 Parcè gaudere oportet, & sensim queri :
 Totam quia vitam miscet dolor & gaudium.

ρς'. Κύων καὶ Αλώπηξ.

ΚΥΩΝ θηροπόκος λέοντα ἰδὼν, πρὶν δὲ τὸν θηροπόκος, ἔφη, ὅ
 τῶτον ἐδίδωκεν· ὅτι πρὸς δὲ καὶ κεφαλῇ, σὺ λέοντα ἐδίωκας ;
 ὁ λέων καὶ βρυχηθῶντος, ὁ κύων οὕτως οὐδὲ τὸν βρυχηθῶντος
 φοβηθεὶς ἔφυγεν εἰς τὸ πῶς. ἀλώ- λώγας.

107. Canis & Vulpes.

DUM sequitur Canis oblatum sibi forte leonem,
 Ingentique inhiat prædæ ; leo vertit ocellos,
 Immensoque rugitu frendens ringitur ora.
 Territus inde Canis retrò fugit ; huic pavitanti
 Occurrens Vulpes, cur, inquit, stulte, leonem
 Insequeris, cujus nescis perferre rugitum ?

ρη'. Αλώ-

ρη'. Αλώπηξ καὶ Τεῖχος.

Αλώπηξ καὶ Τεῖχος δὴλόντες εἰς
 φρέαρ κατέβη. μὴ δὲ τὸ πίνειν,
 τὸ τεῖχος σκιπομένην τὸ ἀνοδὺν, ἢ ἀ-
 λώπηξ ἔφη, θάρσος, χρησίμων τι καὶ εἰς
 τὸ ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὁπινεύοντα. εἰ
 γὰρ ὅρτις ταυτεῖς, πὺς ἐμπροσθεν τὸ
 ποδῶν τῶν τοίχῳ προστερεῖσαι, καὶ τὰ
 κέρατα ὁμοίως εἰς τοῦμποροδὺν κλι-
 νεῖς, ἀναδραμεῖσα ἀφ' ἧς ὧν αὐτῇ
 νῶτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τὸ φρέα-

τος ἐκείθεν πιδύσασα, καὶ σὲ μετὰ
 τῷτο ἀνασπύσω ἐντεῦθεν. τὸ δὲ Τεῖχος
 πρὸς τῷτο ἐπίμωρος ὑπερηφαισμένη,
 ἐκείνη τὸ φρέαρ ὅπως ἐκπιδύσασα,
 ἐσκήρτα πρὸς τὸ σῶμα ἡδονή. ὁ δὲ
 Τεῖχος αὐτῷ ἐμέμψετο, ὡς πρὸς
 εἰσίνεσθαι τὰς συνθήκας. ἢ δὲ, ἀλλ' εἰ
 τοσαύτης, εἴπε, φρένας ἐκείνησιν, ὅπο-
 σας ἐν τῷ πῶρῳ γίγχα, ἢ φρόντερον
 ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τὸ ἀνοδὺν σκέψασθαι.

108. *Vulpes et Hircus.*

Homo simul ac venit in magnum periculum,
 Effugium reperire alterius quærit malo.
 Quum decidisset Vulpis in puteum inficia,
 Et altiore clauderetur margine,
 Devenit Hircus sitiens in eundem locum;
 Simul rogavit, esset an dulcis liquor,
 Et copiosus? Illa fraudem moliens;
 Descende, amice, tanta bonitas est aquæ,
 Voluptas ut satiari non possit mea.
 Immisit se barbatus: tum Vulpecula
 Evalit puteo, nixa cellis cornibus:
 Hircumque clauso liquit hærentem vado.

ρθ'. Πῆρα.

Ἄνθρωπος δὲ πῆρας ἔκαστος ὅπιδεν τὸ αὐτὸ τὸ φρέαρ. καὶ ἀφ'
 φρέατος τὸ μὴ ἐμπροσθεν, τὴν δὲ
 τῷτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὴ ἐξ αὐτοῦ
 ὅπιδεν· γὰρ δὲ κακὸν ἑκατέρω. ἀλ-
 λὰ ἢ μὴ ἐμπροσθεν ἀλλοτεῖαν, ἢ δὲ
 ἀκρίβως διεύνηται.

109. *Pera.*

Peras imposuit Jupiter nobis duas:
 Propriis repletam vitiis post tergum dedit,
 Alienis ante pectus suspendit gravem.
 Hac re videre nostra mala non possumus:
 Alii simul delinquimus, censes sumus.

ρθ'. Νόσος.

ρί. Μῦες.

Μῖς ἀρεαῖον ἀστικῶ γίνεται
 φίλον μῦι, καὶ τὴν φιλίαν πει-
 σόμενος, πρῶτος εἰς ἀγρόν τ' ἀσ-
 τικὸν παραλάμβανεν. καὶ ξενίαν αὐ-
 τοῦ παρεπίδει καὶ πρᾶπτερον. ἃ φέρειν
 οἶδε τοῖς ἐνοικῶσιν ἀγρόν. ἀμελε-
 μεν δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικός, εἰς
 ἄστυ τ' ἀρεαῖον ἐκόμισε, καὶ εἰς ἀν-
 δρὸς εὐπέρη παραλάμβανεν οἶκον.
 ὥς δὲ τῶν ὄντων ἦδη περιστάμενοι
 ἦδελον, πρῶτον τις ἀνέκοπτε. καὶ
 τοσαυτάκις τῆς ἐν τοῖς ὄφοις ἀπὸ
 λαίνογοντο πείρας, ὅσάκις ἐπερῶντο
 μεταλαμβάνειν. καὶ τελευτᾶν ὁ ἀρε-
 αῖος, ἀπῆμι, ἔφη, τὴν ἐν ἀγροῖς περ-
 ιμῶν μετεώθηκα, τὴν ἐν ἄστυ στυφίς.

110. *Mures.*

R Usticus urbanum Murem Mus paupere fertur
 Accepisse cavo, veterem vetus hospes amicum,
 Asper, & attentus quætitis, ut tamen arctum
 Solveret hospitii animum: Quid multa? neque illi
 Sepositi ciceris, nec longæ invidit avenæ;
 Aridum & ore ferens acinum, semelque lardi
 Frustra dedit, cupiens variâ fastidia cœnâ
 Vincere tangentis male singula dente superbo;
 Cum pater ipse domus, paleâ porrectus in hornâ,
 Effet ador, loliumque, dapis meliora relinquens;
 Tandem urbanus ad hunc, quid te juvat, inquit, amice,
 Prærupti nemoris patientem vivere dorso?
 Vis tu homines, urbemque feris præponere sylvis?
 Carpe viam, mihi crede, comes: terrestria quando
 Mortaleis animas vivunt sortita, Neque ulla est
 Aut magno, aut parvo lethi fuga: Quo bone circa,
 Dum licet, in rebus jucundis vive beatus;
 Vive memor, quam sis ævi brevis. Hæc ubi dicta
 Agrestem pepulere, domo levis exsilit; inde
 Ainbo propositum peragunt iter, urbis aventes
 Moenia nocturni subrepere: Jamque tenebat
 Nox medium cœli spatium, cum ponit uterque
 In locuplete domo vestigia, rubro ubi cocco
 Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
 Multaque de magna superessent fercula cœnâ,
 Quæ procul exstructis inerant hesternæ canistris:
 Ergo ubi purpureâ porrectum in veste locavit
 Agrestem, veluti succinctus cursitat hospes,
 Continuatque dapes, nec non vernaliter iplis

Fungitur

Fungitur officiis, prælambens omne, quod affert:
 Ille cubans gaudet mutata sorte, bonisque
 Rebus agit lætum convivam: cum subito ingens
 Valvarum strepitus lectis excussit utrumque.
 Currere per totum pavidi conclave, magisque
 Exanimis trepidare: Simul domus alta Molossis
 Personuit canibus: Tum rusticus, haud mihi vita
 Est opus hac, ait, & valeas: Me sylva, cavusque
 Tutus ab infidiis tenui solabitur ervo.

ρια'. Κάλαμος ὃ καὶ ἑλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχύϊ καὶ ἰσχυρίαν κάλαμος καὶ ἑλαία κείζονται. ὁ δὲ κάλαμος ὀνειδιζομένης ὑπὸ τῆς ἑλαίας, ὡς ἀδυνατεῖ καὶ ἑσθίως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ δὲ κάλαμος σιωπῶν ἐκ ἐρδύγεται. καὶ μικρὸν ὑπομένει, ἐπεὶ δὲ ἀνεμὸς ἐπιδόνει ἰσχυρῶς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποστίζει καὶ ὑποκλίνεται τοῖς ἀνέμοις, ἑσθίως διασωθῆναι δὲ ἑλαία ἐπεὶ δὲ ἀντιτίθεται τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάθεται τῇ βίᾳ.

III. Canna & Oliva.

DE honore firmitatis, atque virium
 Canna atque Oliva litigantes, invicem
 Gravissimas dixere contumelias.
 Atque adeò, tunc inepta te præponere
 Audes mihi, aut certare mecum? Oliva ait;
 Ego stipite inconcussa robustissimo,
 Telluris in profundo radices ago:
 Tu caule lento, tanquam Olus, summo in solo
 Hæres; & omni obnoxia auræ fluctuas.
 Hæc illa cum jactaret insolentiùs,
 Tandem immodestis Canna parcens litibus,
 Silentium egit, tempus expectans suum.
 Ecce autem atroci turbine Eurus impotens
 Incubuit arvis: cui cum Oliva improvidè
 Obniteretur, fracta procubuit solo.
 At Canna cedens ultrò, & huc illuc levi
 Inflexa declinatione spiritùs,
 Incolumis & superstes adversariæ,
 Gravem ejus olim risit insolentiam.

ριβ'. Μιννα-

ριβ'. Μηναγύρται.

ΜΗναγύρται ὄνον ἔχοντες, τέττα
 εἰσάγεισαν τὰ σιδῆρ' ὀπιπιδέν-
 τεσ ὁδοιπορεῖν. καὶ δῆποτε σποδανύν-
 τ' αὐτοὺς ἀπὸ κόπης, ἐκδεύραντες
 αὐτὸν, ἐκ τῆ δέρματος τύμπανα
 κατεσκεύασαν, καὶ τέτοις ἐχέωντο. ἑτέρων δ' αὐτοῖς μίναγυρτῶν ἀπαι-
 τησάντων, καὶ παυσιανομῶν αὐτῶν
 πῶς ἂν εἴη ὁ ὄντος, ἔφασαν, τειν-
 κέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δ' ὅσας αὐ-
 τὰς λαμβάνειν, ὅσας ἐξέζων ὑπὲρ
 μείνιν.

112. *Asinus & Galli.*

Qui natus est infelix, non vitam modo
 Tristem decurrit, verum post obitum quoque,
 Persequitur illum dextra fati miseria.

Galli Cybeles circum quaestus ducere
 Asinum solebant bajulantem farcinas.
 Is quum labore & plagis esset mortuus,
 Detractâ pelle sibi fecerunt tympana.
 Rogati mox à quodam, delicio suo
 Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo :
 Putabat se post mortem securum fore,
 Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

ριγ'. Λύκος καὶ Ἴππος.

ΛΥκος κατὰ πηγάδα ἄεσσαν ὁ-
 δέων, εὖρε κειδὰς· μὴ
 δυνάμενος δὲ αὐτοῖς περὶ χεῖ-
 ρεσσιν, καταλιπὼν ἀπῆει. Ἴππος
 δὲ συνιππῶν, τέττα ὅτι πῶς ἀρε-
 ρας ἐκεῖ αὐτὸν ἐχέλει, λέγων, ὥς
 εὖρων κειδὰς, αὐτὸς μὲν ἐκ ἐρα-
 κρινας. καὶ αὐτὸς δὲ ἐφύλαξεν· ἐπεὶ καὶ
 αὐτοὺς τὸν φόβον τὸν ὁδόντων ἀ-
 κοίει· καὶ ἴππος ὑποπυχῶν ἐ-
 φη, ἀλλ' ὃ ἔπος, εἰ λύκοι κει-
 δῶν περὶ χεῖρεσσιν ἠδυνάωντο, οὐ
 ἂν σῶτε τὰ ὦτα τῶν γαστρίων σφύ-
 ρων.

113. *Lupus & Equus.*

LUpus per arvum transiit plenum hordei,
 Quod cum nequibat pabulum depasci, abijt :
 At mox caballo fortè factus obviam,
 Ego delicatum repperi, inquit, hordeum,
 Et tibi reservavi omne. Nempe dentium
 Exaudiens strepitum, te adesse noveram.
 Olli quietâ mente subridens Equus ;
 Sed hordeo, inquit, vefcerentur si Lupi,
 Non ventrem, amice, posthaberes auribus.

fid'. Ks.

ριδ'. Καλαιός.

ΚΟΛΟΝ ΠΙΣ συλλαβών, κ' ὄντας
αὐτῷ τ' πόδα λίνω, πρὶ ἐσσυτῷ
παρέδωκε περὶ. ὁ δὲ μὴ ὑπομεί-
νας τ' μὲν ἀνδράπων δαυται, ὡς
παρὲς ὀλίγον ἀδείας ἐπυχε, φυχῶν ἡ-
καν εἰς τ' ἐσσυτοῦ χαλιδόν. ὡς μείλι-
θεντο δὲ τὰ δεισιὰ τοῖς κλάδοις,
ἀποπλήναι μὴ δυνάμενοι, ἐπειδὴ
ἀποπλήναι ἐμελλε, παρὲς ἐσσυτὸν ἔφη,
δέλαιαι ἐργα, ὅς τ' παρ' ἀνθρώ-
ποις μὴ ὑπομείνας δελείαν, ἔλαδον
ἐμαυτὸν τ' ζωῆς στερήσας.

114. *Monedula.*

PASTOR prehensæ ab se pedem Monedula
Pilo alligavit; atque eam gnato suo
Puerile quicum luderet, munus dedit;
Quæ vitam eam pertæsa, cum primum fugæ
Occasio est oblata, cum vinculo avolans
Se in arborem, suumque nidum contulit.
Circumvoluto verò ramis vinculo,
Sese expedire ad evolandum non valens,
Cum instare mortem jam videret, hei mihi,
Lacrymans, ait, gemensque, quæ sit commodam
Hæc mei gravata consuetudinem,
Me me ipsa libertate, vitæque exui.

ριέ'. Ἡρακλῆς καὶ Πλάτων.

ἩΡΑΚΛΗΣ ὁ θεοδότης καὶ ΠΛΑΤΩΝ
Διὶ ἐσιώμενοι, ἕνα ἔχουσι
ἥντι δῖον μὴ πολλὸς φιλοφροσύνης
ἠσπάζετο. καὶ δὴ τελευτῶντες εἰσελ-
θόντες τ' Πλάτωνα, καὶ τοῦ ἐδά-
φους κύψας ἀπετρέψατο αὐτὸν. ὁ δ'
Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπιτω-
δῆναι αὐτοῦ τιμὴ αἰτίαν δι' ἧς
πάντας τοὺς δαίμονας ἀγνέων
προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλάτωνα
ὑποβλέπεται. ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλ'
ἐργα ἀπὸ τούτου αὐτὸν ὑποβλέπο-
μαι, ὅτι παρ' ὃν χαρὸν ἐν ἀν-
θρώποις ἡμῶν, εἰδῶν αὐτὸν, ὡς ὅτι
τὸ πλείον, τοῖς πονηροῖς συ-
βντα.

115. *Hercules & Plutus.*

OPES invisæ meritis sunt forti viro,
Quia dives arca veram laudem invenit.
Cælo receptus propter virtutem Hercules,
Cum gratulanter perſalutasset Deos,
Veniente Pluto, qui Fortunæ est filius,
Avertit oculos: causam quæſivit Pater:
Odi, inquit, illum, quia malis amicus est,
Siquique obſecto cuncta corrumpit lucro.

E

115'. "Αν-

ρις'. Ἀνθρῶπ' ὁ καὶ αἰθρῶσας ἀγρῶμα.

Ἀνθρῶπός τις ξύλινον ἔχον στήθεα κλαυθίσης, χρυσὸς ἐξέδυσεν
 δεινόν, καὶ δεικνύει τῷ ἀγαθό- ὅτι πάντες. ὅντι δὴ συνάγων ὁ
 ποιεῖσθαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἔ- ἀνθρῶπος ἔβρα, στίβος ἀπάρχει
 παρῆπεν, καὶ ἐδὲν ἦπτον ἐν πενία ὡς γὰρ οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. π-
 διῆγε, θυμῶδεις, ἄρας αὐτὸν τῆς μῶντά σε γὰρ ἡμισὶ με ἀφελήσας,
 σκελῶν, ἐξέψεν εἰς τὸ ἔδαφος. τυπήσασα δὲ σε πολλοῖς χελοῖς
 ἀποσχευάσης οὖν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀμείβῃ.

116. *Homo perfractor statuae.*

EXculptam habebat (nescio cujus Dei)
 Imaginem pauper, nemoris olim incolam:
 Huic offerebat ille quodidie preces,
 Pro more poscens, munera ut frequentia
 Opesque magnas subministraret sibi.
 At nil inanes profuerunt pauperi
 Preces: sed ille pristina indigentia
 Vexatus, ut quondam, inquietè egit dies.
 Furore tandem exardet implacabili;
 Statuamque totis, quæis potuerat, viribus
 Attollit in sublime, humique dejicit.
 Hæc sparsa jacuit, at ruinâ nobili
 Explevit hominis vota: nam fractum caput
 Cerebrum repente ostendit intus aureum;
 Quod lætus ille colligens, stupidissimum
 O Numen, ait, ô ligneum verè Deum,
 Non spontè blandum! nempe tu nihil mihi
 Dederas precanti, at verberanti plurima.

ρις'. Καρκίν' ὁ ἐν Ἀλώπηξ.

Καρκίν' ὁ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἀνα- ὁ δὲ μέλλον καταβιβασκιδῆς, ἐφί-
 βας, ὅτι πνέον ἐνέμετο τόπος. ἀλλ' ἐγὼ γὰρ δίχτυα ἀπέπονδα, ὅς
 ἀλώπηξ δὲ λιμνῆσαι, ὡς ἐδεί- θαλάγησ' ὦν, χρυσῶς ἡλελήστω
 σαιτο, προσελθὺσα ἀνέλασεν αὐτήν. γινέσθαι.

117. *Cancer & Vulpes.*

EGressus undis Cancer, atque in granine
 Pastus virenti, Vulpis in fauces cadit:
 Et jam voracis dente lacerandus feræ,
 Justè, inquit, accidit hoc mihi infortunium,
 Neque enim marinum, habitare terram oportuit.

ρις'. Λέων

ριή. Λέων καὶ Ἀρκίον.

Λέων καὶ Ἀρκίον ὁμῶς βενδύρω βένηεν ἐν τῷ μέσῳ κείμηνον, τῷ
 σφελυγόντες, σφελὲς τότε ἐμά- το Ἀρκίον μέσῳ ἀμφὸν Ἀφιδραμῶσα
 χοῖλα. Δεινὸς ἔν ᾧ ἀλλήλων δια- καὶ ἀρπάσασα, φάγοντα ὄχετο. οἱ
 τεθέντες, ὡς ἐκ τῆ πολλῆς μάχης δὲ βλέποντες μὴ αὐτῶν, μὴ
 καὶ σκοτοδινιάται, ἀπαυδίσσαντες ἐ- δυνάμηνον δὲ ἀναστῆναι, δειλαοὶ
 κενῶν. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ σφελῶσα, ἡμῶν, εἶπον, ὅτι δὲ ἀλώπηξ ἐ-
 πεπλωκότας αὐτὸς ἰδούσα, καὶ τὸ μοχλῶμεν.

118. *Leo & Ursus.*

VEnatum euntes Ursus & Leo simul
 Cepere pinguem in saltibus forte hinnulum;
 Prædaque uterque vendicavit dum sibi,
 Pugnam feroces protinus inibant gravem:
 Hinc aspero dente, inde validis unguibus
 Certare, vires viribus repellere,
 Tellusque purpureo madere flumine:
 Mox ambo miserè fauciati, in humum simul
 Strati, jacebant vix trahentes halitum;
 Prædaque, & ira penitus immemores suæ:
 Hæc interim vulpecula viâ tranfiens,
 Ferasque spectans vulneratas, hinnulum
 Corripuit in medio jacentem, & cum suo
 Læta onere fugiebat: videntes hoc fera,
 Diuque nixi fracta membra tollere,
 Frustra, inquit, certavimus; miseris modis
 Laceravit alter alterum; at vulpecula
 Quæ nil laboris tædiive pertulit,
 Nostri reportat præmium certaminis.

ριή. Αλώπηξ λιμώτισται.

Αλώπηξ λιμώτισται ἐν στείνῃ ἐ- ἐλθεῖν τῇ χαλῶντι, ἔσενε καὶ ὠλοφύρι-
 θιάσατο βοσκῆς κρέα καὶ ἄρτον το. ἑτέρα δὲ ἀλώπηξ διηρχομένη ἡκυ-
 ὅτι πνα χαλῶντι ἔσεν αὐτῷ κατα- σεν αὐτῆς τὴ σεναγμῶν, καὶ προσελθῶ-
 ληφθέντα. καὶ εἰσελθῶσα Ἀρκίον σεν ἐπωδάνετο τὴ αἰτίαν, καὶ μαδῶ-
 τῆς ὅπως, ἔφαγεν αὐτῇ ἡδύως. σα ἔφη, μένε τῶς ἐνταῦθα, ἔως ἂν
 ἐξογκωδέσται δὲ καὶ μὴ δυνάμην ἐξ- τοιαυτῇ γένῃ, ὅποια οὐσα εἰσῆλθας.

119. *Vulpes esuriens.*

FOrtè per angustam tenuis Vulpecula rimam
 Replerat in cumeram frumenti, pastaque rursus
 Ire foras pleno tendebat corpore frustra:
 Cui mustela procul, si vis, ait, effugere istinc,
 Macra cavum repetes arctum, quem macra subisti.

E 2

ριή. Ἀ-

ρκ'. Ἀλιεύς καὶ Σμαρίς.

Ἀλιδὸς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀνώνυγε σμα-
ρίδα. σμικρὰ ὅσσα, ἐκέλευεν αὐτὸν
νῦν μὴ λαθεῖν αὐτῷ, ἀλλ' εἰ-
σαι ὧς τὸ σμικρὸν πύλαν. ἀλλ'
ὅταν αὐξυμβῶ καὶ μεγάλη, φησί, γένω-
μαι, συλλαβεῖν με δύνησιν, ἐπεὶ καὶ
εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσμαι.
καὶ ὁ Ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄνως
ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χειρὶ παρὰ κέρ-
δος, καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ φροσδεκό-
μενον, καὶ μέγα ὑπάρχης, ἐλπίζω.

120. *Piscator & Cerrus.*

Piscator solitus prædam suspendere scâ
Exiguâ piscis vile trahebat onus;
Sed postquam supèras captum perduxit ad auras,
Atque avido fixum vulnus ab ore tulit;
Parce, precor, supplex lacrymis ita dixit obortis,
Quantilla ex nostro corpore damna feres?
Nunc me saxolis genitrix fecunda sub antris
Fudit, & in propriis ludere iussit aquis:
Tolle minas, tenerumque tuis sine crescere mensis,
Hæc tibi me rursum litoris unda dabit:
Protinus imminenti depastus cæcula ponti,
Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.
Ille nefas captum referens absolvere piscem,
Difficiles queritur casibus esse vices:
Nam miserum est, inquit, præsentem amittere prædam,
Stultius & rursum vota futura sequi.

ρκα'. Δρυτόμοι καὶ Πεύκη.

Δρυτόμοι ἐρχόντο πνευμάτων οὐ τοσούτον τὸν κόποντα πάλαιον
σφίνας δὲ ἐξ αὐτῆς ποιοῦ-
κότες, εὐκόλως ἐρχόντο. ἢ ὅτι εἶπεν, δέντας σφίνας.
μέτρομαι, ὅσον τὰς ἐξ ἐμοῦ ὄντι.

121. *Lignarii & Abies.*

IN sylvâ acutis Rustici bipennibus
Findunt abietem frondeam Lignarii;
Cuneosque, scissis dedolantes ramulis,
Minore nisu fissile peragunt opus:
Nam cunei adacti media per foramina
Nodos repente dividunt asperitimos:
Lacerata tum sic arbor; ego neque cuspidem,
Bipennis, inquit, culpo, nec Lignarium;
Sed hoc dolet, quod germine meo saucier.

ρκβ'. Ἀβί-

ρκβ'. Αλώπηξ ἔρχινθ.

Αλώπηξ ἀφαινούσα ποταμῶν ἀφελοὶ αὐτῆς τὸς κυωραϊσάς· ἢ ὅ ἐκ ἀποδῆν εἰς φάραγγα· ἔδυνα- ἐξ. ἐρρυμῆς ὅ ἀλὲ π, ἐρη, ὅ π ἔτοι μὲν ὅ ἐκβλύει, πολὺν χρόνον κα- ρὶ πλήρεις μεσῆς εἰς, καὶ ὀλίγον κοπᾶται, καὶ κυωραϊσά πολλοὶ ἔχον- ἔλκυσιν αἷμα· ἐὰν δὲ τῆτοις ἀφελῇ, ται αὐτῆς· ἐρρυμῆς ὅ πλανώμενος, ὡς ἔπερι ἐλδόντες περὶνῶντες, ἐκπεύ- εἶδεν αὐτῶν, κατὰ κείρας ἐρωτᾷ, εἰ τὰ μετὰ τὸ λυγρὸν αἷμα.

122. *Vulpes* & *Erinaceus*.

TRanârat alti fluminis Vulpes vadum :

Sed ripâ in ipsâ, & udo aquarum margine,

Voraginoso crura defigens luto,

Muscarum acuto obnoxia hæsit morfui :

Quam desitutæ Vulpis æruinam, dolens

Qui fortè cò devenerat Erinaceus,

Amanter atque sedulo officium suum,

Si quâ in re eam juvare posset, obtulit :

Atque adeo, quando eripere te istinc non queo,

Vis, inquit, istas ut abigam muscas tibi

Quæ te exedunt ? Minimè, ait illa, gentium :

Nam si hæ recedant, quæ repletæ ac turgidæ

Non admodum nocere jam nobis queunt,

Aliæ illicò successerint famelicæ,

Quæ reliquum omnem sanguinem exfugant mihi.

ρκγ'. ὄνθ καὶ Αλώπηξ.

ὄνθ ἐνδυτάμενος λιοντίῳ, ἢ δὲ (ἐν τῇ γυνὴ) ὅ αὐτὸ φθονοῦσιν περὶ, τὰλλα τ' (ὡς ἐκρο- περακκοῦσα) περὶ αὐτὸν ἐρη, ἀλλ' ὦν. καὶ δὴ διατάμενος ἀλώπηκα, εὖ ἴδω, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφίβηται, ἐπεράτο καὶ τῶντιν δειδείηται. εἰ μὴ ὀγκωμένους κίεσα.

123. *Asinus* & *Vulpes*.

LEonis olim pelle Asellus indutus

Reliquas quadrupedes territans vagabatur :

Vulpi quoque obviæ insolenter insultans,

Terrere & hanc tentavit : illa quæ ignavum

Rudentis ejus fortè murmur audisset,

Tua, inquit, ista horrenda torvitas oris

Gravi profectò me pavore complèset,

Nisi, qui leo esses, te rudente cognòssem.

ρκδ'. Τοξότης καὶ Λέων.

Ἀλλὰ τίς τις εἰς ὅσον τοξικὸς ἔμ- σοι καὶ γὰρ. ὁ δὲ λέων βληθεὶς ὤρ-
πειρος κυνηγεῖται. πάντα ὅ τὰ μιστὸν φέρειν. ἀλάττει δὲ τὸν
ζῶα ἐφυγον· λέων δὲ μόνον ὥστε διαρρεῖν καὶ μὴ φεύγειν λεγέσθης, ἔφη
καλεῖτο αὐτὸν ὥστε μάχην. ὁ δὲ ὁ λέων, ἔδαμῶς με πλανήσεις· ὁ-
βέλῃ πύμας, καὶ τὸ λέοντα βα- που γὰρ τοιούτον πικρὸν ἀγγεῖον
λὼν εἶπεν, ἴδε τὸν ἐμὸν ἀγγεῖον ἔχει, εἰ αὐτὸς ἐπέλδοι μοι, τί ἐν
οἷός ὄσιν καὶ δὴ τότε ἐπέρχομαι ποίησω;

124. *Faculator* ὁ Leo.

Venator arcus & sagittas comparans,
Egreditur alta in montium cacumina;
Dirumque cunctis praelium indicit feris:
Illæ antra terræ atque speluncas petunt,
Leone solum excepto; at hic stat effusus,
Hominemque, præsens in duellum provocat:
Arcum ille tendens, bestiamque culpic
Figens volanti; missilem accipe nuncium
Imprimis, ait; atque ipse non tardus sequar:
Leo ulceratus protinus sese in fugam
Convertit, atque antra petit: Illum conspicit
Vulpecula; & siste, inquit, o fortissime,
Gradum; atque honorem bestiarum vindica:
Cui vulneratus Leo, sed haud me subdola
Suadebis, inquit, rursùm ut occurram viro;
Namque ita tremendus si sit ejus nuncius,
De me quid oro fiet, ipse si adforet?

ρκε'. Τύχη.

Εἰ γὰρ φρέατός τις κοιμᾶτο. ἢ ὅπως ἐν τῷ φρέατί σου πρὸς τὸν
τύχη ὅπως αὐτὸς εἶπεν, ἐ- ἐμὲ τίς τύχῃ πάντας καταμέμ-
γειραι, καὶ ἀλλαχῇ κοιμήθητι, μὴ ψανταί.

125. *Fortuna*.

Somno gravatus ad profundi marginem
Putei jacebat vir pericli nescius:
Fortuna juxta stetit, & hominem fuscitans,
Exurge, dixit, & hinc remotius jace;
Nam fortè putei si in voraginem cadas,
Culpabor infons ob tuam imprudentiam.

ρκς'. Ὅρις

ρκς'. Ὅφης ὁ Γεωργός.

Ὅφης ἐν γεωργοῦ παρθέροις φου-
 λειών, ἀνείλεν αὐτὲ τὸ γή-
 ρον παιδίον. πένθητο ἢ τοῖς γονεῦ-
 σιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆ
 λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἐμείλεν τὸν
 ὄφιν ἐξηλθόντα φονεύσκειν. ὡς δὲ ἐ-
 κωψε μικρὸν, ἀπεύσας ὁ γεωργὸς τῷ
 πατάξαι αὐτόν, ἡσυχῆσε, μόνον κρά-
 σαι τὴν τῆς πώγλης ὀπλῇ. ἀπειλ-
 δόντων δὲ τῷ ὄφει, ὁ γεωργὸς νο-
 μίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μηχανηκῆν,
 λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἐθήκεν ἐν τῇ
 πώγλῃ. ὁ δὲ ὄφης λεπτὸν σελίξας,
 εἶπεν, ἔκ ἔστα ἡμῶν ἀπάρτι πῖσις ἢ
 φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τῷ πέτῃαν ὄρω, σὺ
 δὲ τῷ πύμῳ τῷ τέχνῃ.

126. *Serpens* & *Agricola*.

Serpens latere solitus infra Rustici
 Vestibula, sustulit hominis puerulum
 Ingratus, & neci venenosus dedit:
 Hinc gemitus ingens, hinc parentibus dolor
 Exorsus est immensus, & vindex furor:
 Nam genitor armatus securi dexteram,
 Parabat irā accensus exitium feræ;
 Manensque donec Anguis exereret caput,
 Nimisque fervido acer impetu ruens
 Percussit imprudens foraminis ostium,
 Hostique facilem præbuit fugæ locum:
 Mox mutæ discordiæ oblitum ratus
 Anguem, brevique tempore reducem fore;
 Panem saleinque posuit in foramine,
 Serpentem ut isto traheret incautum cibo:
 Hoc conspicatus ille, tenui libilo
 At non tibi iterum credam, ait, nec tu mihi;
 Quin hæc manebit ira; dum videbimus
 Notam ego bipennis, tu sepulchrum filii.

ρκς'. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτὲ ἄρας πρὸς αὐτόν ἐκ
 ποιμνίου, ἐκόμιζεν αὐτὸ εἰς
 κοίτην. λέων δὲ αὐτῷ σωματῇ-
 σας ἀρτίλῃ τὸ πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ ἐδίδου.
 πρὸς αὐτόν εἶπεν, ἀδίκως ἀ-
 φῆκε τὸ ἐμὸν. ὁ δὲ λέων γελάσας
 ἔφη· σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλῃ

127. *Lupus* & *Leo*.

Raptum è grege agnum dum tulit in antrum Lupus;
 Huic factus obviam Leo, prædam abstulit:
 Orbatus agno constitit procul Lupus,
 Curque, inquit, injuste meum rapis? huic Leo,
 Rapui (fateor) ego, quod tibi ab amico datum est.

E 4

ρκς'. Αἰ-

ρκη. Αετός κ' Κάνταρος.

Ἀγῶες ὧς αἰτῶ διὰ κόμην
 πρὸς κοίτῃν χανδάρη κατέ-
 φηκε, δέχμεν ὧς αὐτὸν σπιδίωαι.
 ὁ δ' ὅτι χανδάρης ἦεν τ' αἰτῶν μὴ ἀνε-
 λείν τ' ἐκείτῳ, ὀρκίζων αὐτὸν χ' τ' ὅτι
 μεγίστος Διὸς, ἢ μὲν μὴ χανταρε-
 νῆσαι τ' μικρότητον αὐτῶ. ὁ δ' ὅτι μέ-
 ὄργῃς τῇ πύργῳ ἔαπται τ' χανδα-
 ρον, τ' λαγῶν ἀρπάσαι κατέφαρ-
 ὁ δ' ὅτι χανταρὸς πρὸς τὴν αἰτῶν συνα-
 πτόν, ὡς τ' χελιδὼν τοῦτε κατα-
 μαθεῖν· κ' δὴ περὶ σελιδῶν, τὰ ὧς
 τῶτον κατακυλίσας διέφθειρε· τ' δὴ
 δεινὸν πειναιμῶν, εἰ τις τῶτο πολ-
 μήσει, καὶ μετὰ ἑτέρῃς τοῖς τὸ
 δ' ὅτι περὶ νεοποποιουμένων, καὶ κεῖ-
 πάλιν ὁ χανδάρης τὰ ἴσα τῶτον διέ-
 θηκεν. ὁ δ' αἰτῶς ἀμνηστῆρας τοῖς
 ὕλοις, ἀναλῶς ὅτι τ' Δία (τότε γὰρ
 ἔερος ἦν) λέγεται τοῖς αὐτῶ γόνασι
 πῶς τείτῳ γονῶν ὅτι ὧν ἔθηκε,

πρὸς αὐτῶ ταῦτα φέρεται, καὶ
 ἰκατέρωστας φυλάττει. ὁ χανδάρης δ'
 κόπῃς σπαῖραν ποιήσας, κ' ἀναλῶς
 ὅτι τ' κόλπῳ τ' Διὸς ταῦτῳ χαν-
 καν. ὁ δ' ὅτι Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ὃν ὄν-
 τον ὑποπνέσας, κ' τὰ ὧς διέ-
 φθειρεν ἐκλαδόμενῳ, αὐτὸν καὶ συνετε-
 πόντα. μαδῶν δ' πρὸς τ' χαντά-
 ρη, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰτῶν ἀ-
 μνηστῆρας· ὁ γὰρ μὴ τ' χανταρεν
 ἐκείνῳ μόνον ὑδίκησεν, ἀλλὰ κ' εἰς
 τ' Δία αὐτὸν ἡσέκωσεν· πρὸς τ' αἰ-
 τῶν ἔειπεν ἐλθόντα, χανταρον ἔει-
 λυπῶντα, κ' δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν.
 μὴ βυλόμενῳ οὐκ τὸ γένος τὸ ὅτι
 αὐτῶ σπιδίωαι, συνετέλεσε πρὸς
 χαντάρη διὰ τὴν ἀλλοτρίαν πρὸς τὸν αἰ-
 τῶν ἔειπαι. τοῦ δ' ὅτι μὴ σπιδίωαι,
 ἐκείνος εἰς χαντάρη ἔτερον τ' τῶν αἰ-
 τῶν μετέθηκε τοκατὸν, ἵνα αὐτὸν μὴ
 φάνῃ χανταρῶ.

128. *Aquila & Scarabeus.*

Aquilā insequente, supplicem lepusculum
 In abdito Scarabeus excepit cavo;
 Metumque iussit ponere; hostemque alitem
 Sic alloquens, per hospitales te Deos
 Obtestor, ait, altumque præcipue Jovem,
 Serva innocentem, parce miserando hospiti;
 Nec sperne parvi animalis haud vacuas minas:
 Subtilit Aquila, alapamque Scarabæo intulit;
 Prædæque correptâ avolavit; hanc simul
 Tenellus hostis sequitur usque ad arborem,
 Ubi illa nidum posuit; atque hostilia
 Terram ova in imam devoluta conerit:
 Sic nascituros perdidit pullos avis,
 Et maximam spem evertit aquilinæ domus:

Orbata

Orbata volucris altiori in arbore
 Nidum locavit, sed pari dispendio;
 Nempe hunc quoque Scarabæus ascendit locum,
 Similique, quo prius modo, ova dejicit:
 Tunc destituta, omnisque consilii impotens
 Suum Jovem adiit, (Aquila nempe ales Jovis)
 Illique tradens tertiam propaginem,
 In proprio oravit sinu reponere:
 Hoc sentiens, novumque vindictæ modum
 Meditatus hostis, stercoris olidi globum
 Volvens posuit ipso Tonantis in sinu:
 Surgens repente Deus ut hunc abstergeret,
 Aquilina pariter ova nescius excutit;
 Spemque aliis sui supremam projicit:
 Voto potitus hostis ad Divum venit,
 Aquilam orsus incusare, quod violaverat
 Jura hospitantum, & spreverat Dominum Jovem:
 Tunc Jupiter sublimis in solio sedens,
 Et Judicis vultum induens, sententiam
 Venerandus ita pronunciat; merito, ô avis,
 Puniris; &, Scarabæe, merito tu doles;
 Ulterius autem nè odia tendatis, velim;
 Quapropter ite hinc atque amici vivite:
 Renuente Scarabæo quiescere se Dei
 Sententiâ, incepit timere Jupiter
 Hujusce odia nè Aquilas penitus extingueret,
 Suique perderet hic ministrum fulminis:
 Aquilam ergo jussit ova in illo tempore
 Excludere, Scarabæus antro cum latet
 Conclusus; ut sic hostium implacabilis
 Maneret ira, sed maneret innocens.

ρκθ'. Καρύα.

Καρύα τις ἐν ὁδῷ ἱερῇ, κα- καρύα. ἡ δὲ ἀκλήρων ἐστὶν, ὃ ἀλλοία ἐξ ὧν,
 πρὶν ἔρρε πολὺν οἱ δὲ παρ' ὁδοῦ, ἐπ' ὅς τῃ καρπῷ μὴ εὐφρανῶν, ὑπὸ
 λίθου καὶ βάλεως κατέκτανεν. τὰ τέτων δεινὰς ἀνπλαμάνως χάριτας.

129. Nux.

Nux esculentos arbor in trivio sita
 Fructus ferebat; quos ut inde excerpere
 Possent viatores, lapidibus undique
 Tortisque baculis verberabant arborem:
 Nudata tandem illa, & lacera miseris modis;
 Si fertilis ita rependor, (inquit) quam velim,
 Minore cum dispendio ut sterilis forem!

E 5

ρκθ'. Νύξ.

ρλ'. Λέων κ' Λαγῶς.

Λέων πετυχὼν λαγῶν κοίμω-
μῶν, πτόν ἐμελλε καταπα-
ρεῖν· μετὰ δ' ὃ διαπαύμενος ἔλαρον
παρεῖσαν, ἀρεῖς τ' λαγῶν, ἐκείνῳ
ἐδίωκεν, ὃ ᾧ ἔν ἀπὸ λόφου ἔξασ-
αῖς ἔφυγεν. ὃ δ' λέων ἐπιπολὺ διώ-

ξας τ' ἔλαρον ἐπειδὴ καταπαύσειν ἐκ
ἐδωκέν, ἐπαυλάνθη, ὅτι τ' λαγῶν
εὐρών ὃ κινεῖνον περιδύεται, ἐρη,
ἀλλ' ἔρωτα δίχμα πέπονθα· ὅτι
πρὸς ἀρεῖς τ' ἐν χειρὶ βόραν, μείζονα
ἐλπίδα περιέκρινε.

130. *Leo & Lepus.*

Sopitum viridi Leporem dum vidit in herbâ
Jejunus Leo, rictuque inhumani ora resolvit
Illum arrepturus; prægrandi corpore cervam
Istâ fortè viâ aspiciebat prætereuntem:
Tum spernens Leporem, ingentemque per arva secutus
Cervam, magno iter instituit conamine; sed mox
Cum sese multum curâ lassarat inani,
Nec poterat prædam speratam attingere; cœpit
Ad Leporem, quem despexit prius, inde reverti:
Ille sed interea aufugit; vacuumque reliquit
Hosti sedem; qui sic prædâ orbatus utrâque,
Et frustra plorans; meritò hoc, inquit, patior, quî
Pro incertis certa amisi: at præstantius esset
Captâsse exiguum Leporem, quàm amittere cervam.

ρλα'. Λύκος καὶ Αλώπηξ.

Εἰς λύκον αλώπηξ ἐνέπιπεν· ἐδυ-
σάπη δὲ ὥς χρυῶ αὐτῷ οὖ-
σαν μὴ διαλεῖναι. ὃ δ' λύκος ἔφη,
εἰ τέεις λύκος ἀληθεὺς εἶπαις μοι,

διαλεῖσθαι. ἢ δ' εἶπεν, εἴθε μὴ σοι
συμῆνθαι, εἰ δὲ συνώλησθαι, τυχόν
σε ἐπώλησθαι, καὶ μηδαμῶς τῇ ᾧ
ταύτῃ ζήσης καὶ πάλιν συναλήσης με.

131. *Lupus & Vulpes.*

Vulpes in avidas incidens fauces Lupi,
Implorat hostem, mitis illi ut parceret
Laboribus confectæ & annis oblitæ:
Si terna, Lupus inquit, statim vocabula
Profferre poteris fraudis experts; sospitem
Dimittam & intactam. Orsa tum Vulpes loqui;
Utinam (inquit) in te haud incidissem, five te
Cacum prehendissem; tremendum scilicet
Ultrò intulissem, quod timeo lethum, tibi.

ρλβ'. Ὄφις

ρλβ'. "ΟΙΘ' Ἐ Λέων.

"Οὐ ποτὲ ἀλεξϋὼν συνίστατο. λέοντι δ' ἐπελάοντο. πρὸ ὄνρ, ὁ ἀλεξϋὼν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τῦτον τὸν ἀλεξϋόντι φωνῶν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν περὶ γέναι, ἐπιδραμὼν εὐδύς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πρὸς τῦτον εἰδὼξεν, ἔνθα μικρὴν ἢ τὴν ἀλεξϋόντι ἐφίκατο φωνή, στραφείς ὁ λέων κλιθεὶς ἀνέστη. ὁ δ' ἐνέσκατον ἐβόα, ἀθλιότης ἐγὼ καὶ ἀνότης. πολέμιον γὰρ μὴ ὦν γόνεον, πίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξορμήσω;

132. *Asinus* ☿ *Leo*.

HErbofa carpebat dum Afellus gramina,
Fame incitatus hunc adortus est Leo:
Gallus, qui eodem fortè pastus est loco,
Clamare coepit; tum Leo (neque enim potest
Perferre galli cantum) agro se proripit:
Inani Afellus hinc tumens superbiâ,
Et se Leonem terruisse judicans,
Gradu citato persecutus est feram:
Mox alterum cùm in locum pervenerant,
Ubi nulla galli vox Leonem terruit;
Facile hic Afellum dente laniavit truci:
Sed ille propriam intelligens dementia,
O me stolidum, ait! nempe Afelli filius
Cur me Leoni credidi parem fore?

ρλγ'. Κῶνωψ καὶ Βῆς.

Κῶνωψ ὅππ' κέρατο βοὸς ἐκαστα, ἀναχωρήσω. ὁ δὲ ἔφη, ἔτε ὅτε δέσθι καὶ πύλει. εἶπε δ' ὁ πρὸς ἡλθες ἔγνω, ἔτε εἰ μὲν μέγας μελὸν βουῶν, εἰ βαρὺ σου τὸν τένονται μοι.

133. *Culex* ☿ *Taurus*.

INane liquidi pondus aeris Culex,
Illuc & illuc dum vagatur bombilans,
Laboriosi sedit in cornu Bovis:
Vix ille lentos moverat gressus pedum,
Culex repente petiit, num tibi grave
Onus ambulanti videor? Taure, si voles,
Ut hæc te nostri mole corporis levem,
Citò avolare possum; quid vis impera;
Ad hæc, juvenens; isthic dum libet manere,
Nam te sedentem in cornu non sensi, Culex,
Nec si avolaris, avolasse sensero.

ρλδ'. "Ελα-

ρλδ'. "Ελαφ.".

Ελαφ' ὃ' ἔτερον πεπειρωμένον πλέοντες δὲ πνιες, καὶ τὰτα σοχατά-
 ῃς ὀρθαλμῶς, ἐπ' ἠϊόνος
 ἐνέμετο, τὸν μὲν ὑγῖα τ' ὀρθαλμῶς
 ὥς ἔξῃ, καὶ τοὺς κυνηγετώ-
 ντας ἔχουσα, ὃ δὲ λοιπὸν ὥς ἔ-
 λαπῶν, ὅθεν ἐδὲν ὑπὸ πῦρ. ὥς.

πλέοντες δὲ πνιες, καὶ τὰτα σοχατά-
 μενοι, αὐτῆς κατετόξοντο. ἢ δ' ἐμ-
 πύω ὠλοφύρετο, ὥς ὑφ' ἧς μὲν ἐδε-
 δόκη, μὴδὲν παύσασθαι. μὴ δ' οὐκ
 ὤρετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης
 περιεβλεβήθη.

134. *Cerva.*

Vitare cupiens timida venantūm dolos
 Orbata oculo Cerva; metuensque vulnera
 De parte cacā; cæculi ad littus maris
 Se fūsit, oculum dirigens superstitiem
 In terram; & herbas læta surgentes vorat:
 Florentia at dum saltitat per gramina
 Expers timoris: ecce! de ponto volat
 Stridens sagitta, & transfadigit improvidam.
 Hæc pectore ex imo trahens suspiria
 Exclamat; ὦ me animalium miserimam!
 Nil patior unde suspicabar omnia; &
 Quā nil timebam, heu! ingruit periculum.

ρλε'. Ταῦρος καὶ Τράγος.

Λέοντα φάγων ταῦρος, εἰσῆλθεν ἔσθ', ἀλλὰ τ' λέοντα φάσκει. ἐπεὶ
 εἰς ἀνῆλαιον τράγος δὲ τῷ
 τὸν τοῖς κέρασιν ἐξώδει. ὃ δ' εἶπεν, διώκεις ταῦρος καὶ τράγος.

καὶ τὸν λέοντα φάγει. ἐπεὶ
 εἰς ἀνῆλαιον τράγος δὲ τῷ
 τὸν τοῖς κέρασιν ἐξώδει. ὃ δ' εἶπεν, διώκεις ταῦρος καὶ τράγος.

135. *Taurus & Hircus.*

Immensum Taurus fugeret quum fortē leonem,
 Tutaque desertis quæteret antra viis;
 Speluncam reperit, quam tunc hirsutus habebat
 Cinyphii ductor qui gregis esse solet:
 Post ubi summissâ meditantem irrumpere fronte
 Obvius obliquo terruit ore Caper;
 Tristis abit, longaue fugax de valle loquutus,
 (Nam timor expulsum iurgia fere vetat.)
 Non te demissis fetosum putide barbis,
 Illum qui superest, consequiturque, tremo:
 Nam si discedas, nosces stultissime, quantum
 Discrepet à Tauri viribus, Hircus olens.

ρλε'. Κύνες.

ρλς'. Κυνες.

Εχων τις δύο κυνας, τῇ μὲν ἑτερον
 θηρῶν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν
 ἀποφαιλεῖν. καὶ οὖν εἶπετε ὁ θηρῶ-
 πκος ἡγευδὲ τι, καὶ ὁ αἰκνρὸς συμμα-
 τείχεν αὐτῷ τὸ θύνηκς. ὁ θανακίωτος
 δὲ τὸ θηρῶπκος, κακῶν ὀνειδίζον-
 τος, εἰ γε αὐτὸς μὴ καὶ ἐχέτω
 μοχθεῖ, ἐκείνος δὲ μηδὲν ποτὶν τοῖς
 αὐτῷ σέβει· πόνους· ὑπολαβὼν αὐ-
 τὸς εἶπε, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸ δεαυτίω
 μέμφε, ὃς δὲ πυνεῖν με ἐδίδαξε,
 ἀλλὰ πόνους ἀπολαύεις ἐσθίην.

136. Canes.

Duos alebat rusticus Canes; domum
 Servabat unus, alter agitabat feras;
 Quodcunque verò ceperat venaticus,
 Id omne herus divisit æquis partibus;
 Suumque dedit utrique dimidium Cani:
 Venaticus id ægrè ferens, conviciis
 Agitare socium cœpit; & cur non, ait,
 Cum dapibus etiam dividis pericula?
 Ego nempe venatūs fero omne tædium,
 Tuque interim labore pinguefcis meo:
 Non me, inquit alter, hilce sed herum jurgiis
 Proscindere decet, qui otiantem vivere
 Me docuit, & tuis frui laboribus.

ρλς'. Αλώπηξ & Πάρδαλις.

Αλώπηξ καὶ πάρδαλις πρὸς χάλ-
 λος ἤειπον· τῆς δὲ παρδα-
 λιος παρ' ἑκάστῳ τῷ τοῦ σώμα-
 τος ποικιλίαν περὶ αἰσθημένης, ἢ
 αλώπηξ πετυχούσα, εἶπε, πόσον
 ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἢ τις οὐ
 τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πετυ-
 χέτω;

137. Vulpes & Pardus.

Distinctus maculis, & pulchro pectore Pardus
 Inter consumiles ibat in arva, feras:
 Sed quia nulla graves variarent terga Leones,
 Protinus hos miserum credidit esse genus.
 Despectat reliqua indignanti animalia vultu,
 Et pictâ exultans nobilitate tumet:
 Corripit hunc Vulpes cute versicolore superbum;
 Et variis ridet terga decora notis:
 Vade, ait, & nitidæ frustra confide juventæ,
 At formâ Vulpes interiore nitet.
 Miramur potius quos munera pectoris ornant,
 Displicet egregiæ pellis inane decus.

ρλς'. Ὀνος.

ρλθ'. ΟΥΘ.

ΟΝος ἄλας γέμων ποταμὸν διέ-
βαινεν, ὀλιδῶν ὃ ὥς κατέπε-
σεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκλακέντο τ' ἄλα-
τος καρότερος ἐξαέσθη. ἠδεις ὃ δὴ
τότῳ, ἐπειδὴ ὕστερ' ἔν ποτε ἀσπγγες
ἰὼ παρορπισμένῳ, κατέ πνα πο-
ταμὸν ἐγένετο, ὥδῃ δὲ ὅπ' ἐάν πεί-
λιν πύση, ἐλαφρότερο διεγερσίσι.
ται· καὶ δὴ ἐκὼν ὀλίδῃσι. σωέσῃ ὃ
αὐτῇ τ' ἀσπγγων ἀνασπασάντων τὸ
ὑδωρ, μὴ δυνάμενος ἐξαγίσταδ' ἐν-
ταῦθα ἀσπγγίλῃσι.

138. *Asinus.*

A Sini duo unâ fortè faciebant iter,
Onustus alter spongiis, alter sale:
Cumque hic vadoso in profluentis transitu
Sub pręgravante lapsus esset sarcinâ;
Contacto aquâ sale, inque tabem liquidam
Soluto, ab omni liber onere & gestiens
Evalit undis: spongiarum alter ferens,
Hoc viso, & ipse sarcinâ fese ut suâ
Levaret, alto sponte procubuit vado:
Sed spongiis aquam usque combibentibus
Depressus imo mersus hæsit flumine.

ρλθ'. Τέτλιζ καὶ Αλώπηξ.

Τέτλιζ δὴ πινῶ ὑψηλῷ δένδρε
ἦδεν. αλώπηξ δὲ βουλομένη
αὐτὴν καταφθεῖν, τοῦτον ἐπινόη-
σεν, ἀντικρυς εἶσα ἐθαύμασεν αὐ-
τοῦ πῶς εὐφρονίαν. καὶ παρεκάλει
καταβῆναι, λέγουσα, ὅπ' ἐπιθύμει
διασάδαι πλίκον ζῶον πλίκου-
τα φθέγγεται. κακείνῳ ὑπονοή-
σας αὐτῆς, ἔφη, ἀλλὰ πεπλάκησαι,
ὦ αὐτῇ, εἰ ὑπέλαδες με καταβί-
σεσθαι. ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνης αλώπε-
κας φυλάττομαι, ἀπ' οὗ ἐν φωνῇ
πνι αλώπηκος πλερὰ τέτλιγος εἰσα-
σάμην.

139. *Cicada & Vulpes.*

A Rbore in excelsâ refidet dum arguta Cicada
Dulce canens; Vulpes, auditâ voce, resistit;
Atque admiranti similis; quàm suavis amœnæ
Gratia vocis, ait! quali modulamine nostras
Demulsisti aures! huc, ô dulcissima rerum,
Descende, atque amplexu nè te subtrahere vellem
Illa dolum agnoscens; equidem descendere vellem
Et tecum versari, inquit; sed penna Cicadæ
Me vel adhuc terret visâ plim Vulpis in antro.

ρλθ'. Λέων

ρμ'. λέων καὶ Ἀνθρωπῶ.

Εἰς ἔειν ἀλλήλοις ἀνὴρ τε καὶ
λέων ἀνθρώπων καὶ ὁ ἄνθρωπος
τὸ πρὸ ἀνθρώπων κρείττον ἀπέφηνε
λέων. ὁ δὲ τοῖς λέουσιν ἐδίδε το
πλέον. ἀμυλωμένων δὲ περὶ τοῦ
κρείττονος, ὥσιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκό-

ντος ἐλάμβανε, ἐν ᾧ λέων ἐγγλυπτο
ἐξ ἀνδρὸς ἀνισχύου. καὶ ὥσιν
ἐκείνον ὁ λέων, εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν
ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλείους αὖν εἶδες
ἐκλωκώτας ἐκ λεόντων ἀνθρώπους, ἢ
ἀνθρώπους λέοντας.

140. *Leo & Homo.*

Homo Leoque carpentes viam simul,
Cœpere varia inter se dicta cadere;
Ut iter levaret fabulæ jucunditas:
Multis peractis quæ referre haud attinet,
Rixantur unâ de virtute & robore;
Alterque & alter extollunt genus suum;
Neque hic neque ille concedunt: tunc sic homo:
Neges, licebit; hic paries tamen, Leo.
Certam, ecce, dictis auferit fidem meis:
Viden' Leonem quàm facile homo strangulet:
Fateor, magister, inquit iridens Leo,
Pictura vestra vobis scilicet favet.

ρμα'. ὄντος καὶ Λύκου.

ὄντος πατήσας σκύλοπα χολῶς
εἰσῆκε. λύκον δ' ἰδὼν, ἔφη αὐ-
τῷ, ὦ λύκε, ἰδὲ ἐκ πόνου ἀποθνή-
σκω. καὶ δεῖ μέ σε θνέσθαι δεῖπνον,
ἢ γυπῶν, ἢ κοράκων. χάριν δ' ἰμῶν
αὐτῷ σε, ἐξέλεν πρῶτον σκύλοπα
ἐκ πόνου μου, ὥπως μὴ μετὰ πόνου
πεθνήσκωμαι. ὁ δὲ λύκος ἀπερὶς
ἰδὼς δακνὼν τὸν σκύλοπα, ἐξέλεν.
ὁ ὄντος δ' ἀνδρὶς τοῦ πόνου, ὅτι τὸν
λύκον χάσκοντα λαχίσιας φάγῃ, εἰ-
νας, μίστωπον, καὶ δόνοντας συνθλά-
σας. ὁ δὲ λύκος ἔφη, οἱμοὶ δίχτυα
πάγω, ὅτι μάγειρος εἶναι μάθων
τὸ πρῶτον, νῦν ἰσπατρεῖς ἡδέλιστα
θνέσθαι.

141. *Asinus & Lupus.*

Calcatus Asino clavus in pede hæserat:
Quam Lupus acutâ fretus acie dentium,
Medicum professus, atque pactus præmium,
Extraxit: itaque exigere mercedem instituit,
Oberfus Alinus, graviter os improvidi
Lupi, atque mediam calce frontem perculit:
Ibi Lupus, Jure, inquit, hoc mihi accidit:
Neque enim, coquus qui sum, agere medicum debui.

μβ'. Βά.

ρμβ'. Βάτϙ καὶ Ελάτῃ.

Ελάτῃ κρυχωμένη τῇ βάτῳ ἐλά- νῃ, εἰ μνηθεῖσα ὅτ' ἀπείδων καὶ
γαν, ἐν ὕδρϊ ὕδρην χρησιμῶς, πείδων τῶν κοπιόντων σε, βέ-
ῳτε ἐγὼ ἐν στήθεσι σου χρησιμεύω καὶ τῳ ἂν εἴχες θέλησιν θύεσθαι, ὡς
οἰκοῖς. ἡ δὲ βάτϙ ἔρη, ὃ ἐλεει- ἐλάτῃ.

142. *Dumus* ϙ *Abies*.

HOrrentes Dumos Abies pulcherrima risit,
Dum jactant formæ splendida dona suæ:
Cedat honos (inquit) meritis, neve ambiat arbor
Quod natura parens non dedit alma, decus:
Nam mihi protensum surgens in nubila corpus
Verticis erectas tollit in altra comas:
Puppbibus in patulis mediâ nos sede locamur,
Quâ tumidis ventis carbasa plena fluunt.
Neglectum interea vix respicit advena Dumum,
Nempe tuis ramis horrida spina riget:
Ille refert, nunc exultas, nunc tuta superbis;
Et frueris nostris imperiosa malis.
Sed quum pulchra minax succidet membra secutis,
Quam velles spinas tunc habuisse meas!

ρμγ'. "ΟΝϙ καὶ Βάτραχοι.

"ΟΝϙ ξύλα βασίζων, δέξανέ ποῦτε ἀκούσαυτε, ὃ ἔτϙ, ἐρα-
πια λίμνῳ. ὀλιγώτα; ὃ ὥς σαρ, καὶ τί ἀγ' ἐποίησας, εἰ τοῦτον
κατέπεσε, ἐξαναβῶμαι μὴ διωά- ἐνταῦθα χερσὶν δέστεες, ὅσον ἡ-
μεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ τε καὶ ἔστιν. οἱ δὲ μέεις, ὅτε πρὸς ὀλίγον πρὸν, ὅπως
ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τ' ἐναβῶν ὁδῶν;

143. *Afinus* ϙ *Rana*.

ONere gravatus stagna per liquentia
Dum tranfit Afinus, in paludem decedit:
Ibique frustra dum gemit, nec se luto
Valet expedire, penè demersus jacet:
Hunc interim querulæ paludis incolæ
Ranæ audientes, inquit; ita si ingemis,
Plorasque damna unius horæ; heu! qualia
Lamenta, qualia ederes suspiria,
Si semper in palude nobiscum fores:

ρμδ'. Δρῖς

ρμδ'. Δρύς καὶ Κάλαμοι.

Δρὺν ἀνεμῶς ἐκείζουσας ἐν ποταμῷ ἐξέριψεν· ἢ ὅτι πρεσβυτέρα τὸν χαλᾶμιν ἦν ὡς, πῶς ὑμεῖς ἀδινεῖς ὄντες καὶ λεπτοὶ ὑπὸ τῶν βλαίων ἀνέμων οὐκ ἐκείζετε; οἱ μὲνομεν.

δὲ εἶπον, ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μάχεσθε καὶ ἀντίπαλε, καὶ αἱ τοῦτο ἐκείζετε· ἡμεῖς δὲ παντὶ ἀνέμῳ ὑποσπίνοντες, ἀβλαβεῖς αἱ.

144. *Quercus* & *Calami*.

AGitante venti spiritu radicitus
 Evulsa Quercus; fluminisque per alveum
 Delapsa, Calamos allocuta est stridulos:
 Vos unde tenui caule vix bene penduli
 Sic sustinetis horridos venti impetus,
 Nec flatus iste vos simul loco amovet?
 Sic Quercus: atque illi Calamus hæc reddidit;
 Suffulta tu radice nunquam flexili,
 Validisque trunci fissa nimium viribus,
 Infanienti audes noto resistere:
 Nos interim omni flatui ultro cedimus;
 Nobisque præsidium obsequela comparat,
 Quod ferre nescit vestra contumacia.

ρμέ'. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

Ὀδοιπόροι θέρους ὥρα πρὶν μεσημβρίαν ὑπὸ χαλμάδων συνήμφοι, ὡς ἐξέσαστο πλάτανον, ὑπὸ δένδρον. ἢ ὅτι ὑποσπίνουσι ἐν πρὶν αὐτὸν, ὡς ἀρχαῖοι, ὅτι τὸ ἐξ ἐμοῦ ἐνεργείας ἀπολαύοντες, ἀρχαῖαν μὲ ἀνέλεσαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον καὶ ἀκαρπον ἀποκαλεῖται.

145. *Viatore* & *Platanus*.

PEr folis æstum dum Viatore iter
 Fecere, radiis penè adusti fervidis,
 Videre Platanum; cujus umbrosâ simul
 Sub fronde prostrati quiescebant: at hinc
 Dum sursum ocellos sustulere in arborem;
 Quàm sterilis, aiunt, quàm penitus inutilis
 Infructuosas arbor attollit comas!
 Queis platanus; ingrati estis, inquit, me arborem
 Inutilem dicere, simul & umbrâ frui.

F

ρμς'. Κύων

ρμς'. Κύων ἔξ Δεσπότης.

Εχον τις κυῖα μελιτῶν καὶ ὄνον, δραπετὶς πρὸ κυλὶ περιπατῶν, καὶ εἴποτε ἔξω δειπνῶ εἶχεν, ἐκὼ μῖζεν π' αὐτῷ, καὶ περιπόντι παρὲς αἰλιν, ὃ δὲ ὄντ' ἐκλάσας, παρὲς δραπετὶς αὐτὸς, καὶ σκιρτῶν ἐκλάσας τὸν δεσπότην. καὶ ἔτ' ἀγανακτῶν ἐκέλευσε παῖοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν παρὲς τὸν πυλῶνα, καὶ τῶτον δῆσαι.

146. *Canis & Dominus.*

A Sellus & Canis in domo unâ vixerant,
Hic lufibus, sed alter operi idoneus:
Hinc inde saltitat catellus, atque hero
Petulcus adblanditur, & collo infilit:
Hunc ille manibus tractat, hunc finu fovet,
Et blandus offas delicatas porrigit:
Id conspiciatur asinus, & Cani invidens,
Similes parabat ipse blanditias viro;
Huic igitur occurrens, & impetu ruens,
Turpi salutat more, herumque vulnerat.
Exemplò asellus ducitur malam in crucem,
Duroque fuste mox dolatus, audiit;
Non eadem asellum, stulte, quæ Canem decent.

ρμς'. Λέων καὶ Κόπρ'.

Θερος ἐν ὄρῳ ὅτε τὸ κυῖμα δι- ἄρην δὲ διασπαρέντες παρὲς τὸ ἀνα-
ψει λυπεῖ· εἰς μικρὰν πηλὴν πνέουσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχούσας ὡς
λέων καὶ κόπρ' ἦλθον πίνειν. ἡεῖζον αὐτῶν πύτη, τῶτον καταφαγεῖν. λύσαν.
δὲ τις παρὸς αὐτῶν πῖν. ἐκ τῶτε τις ἄ' ἐχθρὰν εἶπον· κρείσσον ὅτι ἡμῶς
ὃ παρὲς φόνον ἀλλήλων διακέρδησαν. φίλος· ἡμεῖς δὲ βρωμα γυφὶ καὶ κάρῳ.

147. *Leo & Aper.*

AD rivum eundem Aper & Leo convenerant,
Ut æstuantem extinguerent lymphâ litim:
Primumque uterque vendicavit dum sibi
Haustum; aspera contentione exarserant,
Pugnamque inierant fervidam: sed mox gravi
Labore defessi petebant invicem
Moram, ut fugaces recrearent spiritus:
Oculoque dum alta sustulère ad sydera,
Vidère desuper imminentes vultures
Prædam opperiri: deinde conversi, inquirunt,
Satiùs erit nostra hæc odia deponere,
Quàm vulturum sic gratiâ contendere.

ρμς'. Αἰνῶν.

ρμη'. Αδιώματα ἐπαγ' ἑλλόμην.

ΑΝῆς πένης νοσῶν καὶ κακῶς ἀλ- σεν ὑποκείμενον εἰς θυσίαν. ἡ δὲ
κρίμεν, ἐπειδὴ παρὲς τῆ ἰα- γυναικὸς αὐτοῦ πυθομένης, καὶ πα-
ρῶν ἀπειγνῶσθαι, τῶν δεινῶν εἰδὶτο, ὥς σοι ταῦτα ἡ ὑμῶν; ἐκείνος ἔφη,
εἰ τὸ ὕμνησεν αὐτῶν πάλιν ἐπακλθεῖν οἶε γὰρ ἀναστῶνταί με ἐντεῦθεν, ἢ οἱ
ποιήσαν, ἐκείνους βόας αὐτοῖς προσέ- δεοὶ ταῦτά με ἀπατήσωσιν;

148. *Impossibilia promittens.*

PAuper supremo mortis in discrimine,
Dum febre languescit fameque percitus;
Medicique dubiā de salute penduli,
Quaslo capite vultuque demisso, jubent
Sperare Divūm auxilia (triste omen necis)
Hic voce tremulus supplice implorat Deos,
Spondetque grande sanitatis prēmium
Centum boves mactare: id uxor audiens;
Quodnam, inquit, istos suppetet peculium?
Centum unde promittis boves, cum nec tibi
Superfit unus? conjugem hic ridens, ait,
Putasne lecto, stulta, me resurgere,
Ut Dii reposcant dedicatas victimas?

ρμη'. Χελώνη καὶ Αετὶς.

ΧΕΛΩΝΗ αὐτῶν εἰδὶτο ἱππῶδες ταῦ- παρσέκετο. λαβὼν οὖν ταύτην τοῖς
τῶν διδάξαι. τοῦ δὲ παρα- ὄνου, καὶ εἰς ὑψὺ ἀνενέκων, εἰτ'
νοῦντ' ὑπὲρ τοῦτο τὸ φύσεως αὐ- ἀρῆκαν. ἡ δὲ κατὰ πετῶν πετῶσα,
τῆς εἶναι, ἐκείνη μάλιστα τῇ δεήσει συνετελέθη.

149. *Testudo & Aquila.*

TESTUDO corneā exerens caput domo,
Aquilam allocuta est; cupio per cæli vias
Agilis volare, cupio tractus ætheris
Tranare, & artem hanc, te magistrā, discere:
Hanc admonebat Aquila proposito ut suo
Defilteret, contenta terrestri domo;
Nec iret obviam sibi datis legibus:
Hæc obstinata magis rogare perstitit;
Lassata donec Aquila continuā prece,
Hanc ungue adunco sustulit per æthera,
Atque inde demittens super scopulos, ait,
I nunc volare docta, cæteras doce.

F 2

ρ'. Γιωρ-

ρν'. Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπων χερσὶν ἀεὶ
 πύχην καὶ ἐκείνῳ αὐτῷ τὴν
 ὥς ἡ αὐτῆς ἐνεργητικὴν ἔσται.
 τῷ δὲ ἡ πύχην ὀπισθεῖα, φησὶν, ὃ οὐ-
 ρός, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανα-
 τίσῃς, ἀλλ' ἐγὼ σοὶ δέδωκα, παντί-
 σαι σε βολομένη; εἰ γὰρ ὁ καὶ
 μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας
 τῶτο σὺν τῷ χερσὶν ἐλθοί, οἷδ' ὅτι
 τῷ καὶ τὰ μετὰ πύχην μίμνη.

150. Agricola.

Dum pauper arctos Rusticus jungit boves,
 Curvoque findit terram aratro; protinus
 Fœcunda messis exsilit; nam vomere
 Divisa tellus detegit reconditi
 Lectissimum auri pondus. Hic spectaculo
 Lætatus infueto, boves jumenta que
 Curare desinit; novamque aram extruit
 Terræ faventi; thureoque munere
 Divam coronat, unde opes acceperat.
 Fortuna juxta stabat, & graviter ferens
 Nullos honores numini suo dari;
 Cur alteri, inquit, tribuis, ipsa quod dedi?
 Nostroque dives & superbus munere,
 Non templa nobis sacra, non aram dicas?
 Sin versa in alium fata transferant opes;
 Tunc voce forsan me invocabis supplicii;
 Seroque, quam nunc spernis, agnosces Deam.

ρνα'. Λέων καὶ Ταῦροι.

Ταῦροι τρεῖς τῷ αὐτῷ διαί-
 ταν ἐπιπόλυντο. λέων δὲ τις
 αὐτοῖς παρακολούθει θηρόντι βαλόν-
 τιν. καὶ συνόντας αὐτῷ ἐλεῖν ἐκ-
 ἠδυνάτο, ἀφελάντας δὲ περιγρῆντο
 χερσασάμεναι. καὶ συγκρέσας, ἀλλή-
 λους ἐν μέρει ἀφελήσας ἀπέκρινεν, καὶ
 κατ' ἐκαστον ἀποχρηστέον ἐφει-
 ρεν, οὗς κοινῇ συνόντας ἡμέρᾳ χερ-
 σάσασθαι.

151. Leo & Tauri.

Vesana quondam cūm fatigaret fames
 Leonem, in agro tres juvencoſ conspicit;
 Certamque fœcis faucibus prædam putans,
 Repente torti fulminis modo evolat:
 Sensere Tauri, vimque viribus parant
 Arcere; seseque alter alteri applicant,
 Junctisque tumidas frontibus eludunt minas.
 Donec recedit jam fatigatus Leo,

Falsoque

Falloque tales ore protulit sonos;
Fortes juvenici, præliorum jam sat ost;
Quare ferire si voletis fœdera,
Juro per unguis, juro per dentes meos,
Posthac ab omni me abstinere injuriâ.
Vix hæc tyrannus dixerat, Tauri fidem
• Habent loquenti; sed citò pœnas graves
Rerum imperita ac stulta credulitas luit:
Nam quos Leo unâ non valebat lædere,
Facili subegit dissitos victoriâ.

ρβ'. Λέων καὶ Μῦς.

Λέων κοιμῶν μὲν πρὸ σά- λαμβροῦς ἀπὸ πινῶν καυνηγῶν, καμύ-
ματι ἐπέδραμον. ὁ δ' ἐξανα- λη ἐβέβη δὴ πινὶ δένδρῳ. τινικαὶ-
σας καὶ συλλαβῶν αὐτὸν, ἐβέβη αὐτῷ- τα καὶ ὁ μὲν αὐτῷ ἀκρόσας γένοιτο.
μὴ θυῶν αὐτὸν, λέγων ὅτι σὺ δὲ ἐλθὼν ὃ καμίαν ἀπέστειλε, καὶ λυ-
πολλὰς χάριτας αὐτῷ δῶκεν. γε- σας αὐτὸν, ἔφη· σὺ δ' ἔγωγε καλε-
λάτας δ' ἀπέλασεν αὐτόν. συνέβη δὲ γέλασας, ὥς μὴ προσδοκῶν ἀμείνω
αὐτὸν μετ' ἑποτρὶ τῇ σὺ μὲν χά- παρ' ἐμῇ κοίτῃ. νῦν δ' ἐγὼ ἵδαι
ριτι ἀπεσπῶμαι. ἐπειδὴ γὰρ συ- ὅτι καὶ ἔσθ' ἐμῇ χάρις.

152. Leo & Mus.

SOpitum in antro Mus Leonem conspicit,
Vagoque motu terga percurrit feri:
Ille excitatus concutit comas jubar,
Vastoque hiatu intentat animali necem:
At Mus tremens supplexque dimitti rogat,
Illique sese pollicetur gratiam
Multam referre. Tu Leoni gratiam?
Respondet indignans: tibi ego parcam tamen;
Abi igitur incolumis. Abit lætissimus
Ille, beneficii haud immemor. Sed post dies
Paucos, prehensus in abditis Leo dolis,
Seque expedire non potens, misera edidit
Sulpiria, atque implevit omnia questibus:
Mus, murmure audito, Leonem visere
Accedit; & vinclis ligatum conspicans,
Laqueos acuto dente rodit textiles,
Solvitque amicum: deinde sic cœpit loqui;
Nè sperne Muris parvuli posthac opem:
Quam pollicebar, reddidi tibi gratiam;
Tu vincla mea solvisti; ego solvi tua.

ργῷ. Κολοῖος καὶ Ποιμὼν.

ΑΕΤΟΣ καταπῖας ἐπὶ πηρὶ ὕψι-
λῃς πέτραις ἤρπασε. κο-
λοῖος δὲ τὸν θρασυμένον, ἀπὸ ζῆ-
λον τῶτον μιμήσασθαι ἠθέλησε. καὶ
δὴ καθέως ἐαυτὸν μὲν πολλὰ εὖοίζε,
ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη. ἐμπαρέντων δὲ αὐ-
τὸ τῶν δούκων τοῖς ἐκείνους μέλλοις,
ἐξαρτῶμαι μὴ δυνάμενον, ἐπιτε-
ρίαστο ἕως ἃ οὗ ποιμὼν τὸ γερονὺς
αἰδανόμενον, προσδραμὼν συνέ-
λαβεν αὐτόν. καὶ περικόλας αὐτὸν τὰ
ὀξύπτερα, ὡς ἑσπέρα καταλῆβιν, τοῖς
ἐσπετοῖς παισὶν ἐκόμισε. τῷ δὲ παυ-
δαυομένῳ τί ἢ τὸ ὀρνέον, ἔφη, ὡς
μὲ ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοῖος· ὡς δὲ
αὐτὸς βέλεται, αἰτός.

153. *Graculus & Pastor.*

CORRIPIT aduncis aquila jejuna unguibus
Agnum, atque in altum deferens interficit:
Illam superbus conspicatur Graculus,
Oviumque simile intentat exitium gregi:
Magno igitur impetu ruens, improvidus
Arietis hæret implicatus vellere:
Unde expedire se haud potens alas movet,
Vanoque nisu solvere aggreditur pedes.
At Pastor id quod factum erat lætus videt,
Captæque volucris grandiores vellicat
Pennas; eamque, jam ingruente vespere,
Domum reportans filiiis tradit suis:
Lætantur illi, atque inciscii patrem rogant,
Quisnam ales esset? ille subridens, ait,
Graculus apud me est, sed aquila videtur sibi.

ργῷ. Μελιττάρχος.

ΕΙΣ μελιττάρχῳν τις εἰσελθὼν, καὶ
καὶ καλὴν μὲν ἀνέλθον, τὸ κη-
ρίον ἀρείετο. ὃ δὲ ἐπαυλῶν, ἐπει-
δὴ ταῖς κυνέαις εἶδεν ἐρήμους, εἰ-
σήκει τὸ κατ' αὐτὰς διαρρύνοντα.
αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆ νομῆς ἐπαυ-
κασαι, ὡς κατέλαβον αὐτόν, τοῖς
κέντοισ ἐπαυον, καὶ τὰ χεῖερα δι-
πύουσι. ὃ δὲ πρὸς αὐτάς, καλίστα
ζῶα, καὶ μὴ κλέψαντα ὑμῶν τὰ κη-
ρία ἀδῶον ἀρήκατε, ἐμὰ δὲ τῶν ἐπι-
μελῶντων ὑμῶν πλήττετε;

154. *Apiarius.*

MELLARII hortum vaser ingreditur latro,
Spoliatque plenos melle nectaro favos:
Redux ab agris dominus alveolos videt
Penitus inanes divite supellectile;
Cratesque dum scrutatur intimos favi,
Damnoque providus remedium excogitat;

Redeunt

Redeunt onusti ab opere mellifici greges,
 Novique acervos congere rethymi parant :
 Sed conspiciantur dum labores irritos,
 Favosque succi penitus orbos mellei ;
 Irata aculeis laceffunt asperis,
 Ipsumque multo vulnere extimulant herum :
 Vexatus hic ingratitudinis arguit
 Apes ; & ô vos, inquit, invium genus !
 Furi pepercistis, & amicum lædus.

ρνέ. Λέων & Ταῦρος.

Λέων ταῦρον παμμεγέθει ἐπεί- ὁδερίστας μεγάλας, πρὸς αὐτὸν ὃ οὐ-
 λώων, ἡελένη αὐτοῦ πει- σαμῶς. ταῦτα ἰδὼν μετὰ πινυ-
 γνέδαι & πρὸς καλεσάμενον αὐτὸν ἐξῆλθε. ἦ ὃ λέοντες αἰπαμένους αὐ-
 ῖον, & πῶ αἰπὰν μαρτυρῶν Σέλονος,
 βάλῃ, σήμερον συνεσταδόμενον ὁμοῦ δι' αὐτὸν ἐξέλθοι, ἔρη ὁ ταῦρος, ἢ μά-
 βολόμενος ὁ λέων μὲν τὸ κατακλι- τῶν ὁ λέων ἐκφύγων ὁρῶ γὰρ χαλ-
 σῶσαι τὸν καταφύγειν. ὃ ὃ ταῦ- σιδίω οὐκ ὥς εἰς πρὸς αὐτὸν, ἀλλ'
 ρος ἐλθὼν ἐδέξατο λέοντας καὶ εἰς ταῦρον ὑπομασμένον.

155. *Leo & Taurus.*

LAniare fortem Taurum cùm vellet Leo,
 Nec ille apertè facinus auderet tamen,
 Tandem latentes se convertit ad dolos,
 Fictisque verbis blandus hunc aggressus est.
 Si tibi benè esse nocte proxima voles,
 Est unde fiat splendidum convivium,
 Mactato agnello, quem modo intuli in specum :
 Grates agens Taurus, promittit adfore :
 Vix se tenebris prima nox intenderat,
 Venit conviva Taurus, & stupens videt
 Imâ in cavernâ lignorum aggestas strues,
 Et doliares ollas affitas foco :
 Videt, resistit, mox abit : tum sic Leo ;
 An ideo, amice, veneras, ut tam citò
 Sic à me abires ? sed Taurus, nugas agis,
 Iste apparatus, inquit, atque ollæ tuæ
 Mentem hanc dedere : video quid struas, Leo ;
 Istis in ollis scilicet facili coqui
 Bis ter juveni possint, non agnus modo :
 Cenato tecum, si potes, cœno domi.

ρνς'. Πύθηκ' καὶ Δελφίς.

"Εὖς ὅλησ' τοῖς πλείοσι Μελί-
ταια κωμῖδα καὶ πύθηκας ἐπά-
γειται περὶ παραμυθίας τῷ πλοῦ,
πλέον τις εἶχε σὺν αὐτῷ καὶ πύθη-
κον. γονομένην δ' αὐτῷ καὶ τὸ Σέ-
νιον τὸ τ' Ἀθήκας ἀκρωθιέων, χε-
μῶνα σφοδρὸν σωλέειν γυμνάζει. τ' ὅ
ντως περὶ παλαιοῦ, καὶ πάντων ἀλ-
κοιμωμένων, ἐνέχετο καὶ ὁ πύθη-
κ'ος. Δελφίς δέ τις αὐτὸν διατά-
μνος, καὶ ἀνδραπον εἶναι ἀπολαβὸν,
ἐπαλθὼν ἀνέχε ἀλκομύζων ὅτι τ'

χέρσιν. ὅς τ' ἀπὸ τ' Περκαῖα ἐγί-
νετο τὸ τ' Ἀθωμῶν ὀπίνον, ἐπον-
δάνηο τοῦ πύθηκας, εἰ τὸ γένος ὄντι
Ἀθωμῶν; τὸ τ' εἰπόλιν, καὶ λαμ-
πρόν ἐνταῦθα τετυγῆναι γονέων,
ἐπαυήρετο, εἰ καὶ τ' Περκαῖα ὀπῖσα-
ται; ὑπολαβὼν δὲ ὁ πύθηκ'ος πρὸς
ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔσθι, καὶ μέ-
λα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ σωλήν.
καὶ ὁ Δελφίς ὅτι τοσούτῳ ἡδύσει
ἀγανακτῆσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπὸ
κλινέν.

156. *Simius & Delphus.*

MOs navigantium est, prisco ab usque tempore,
Ut navigationis in solatium
Secum catellos, Simioſve deferant :
Quidam igitur oram fortè præter Atticam
Cum morione navigabat Simio :
Ecce autem atroci concitata turbine
Maris procella, Sunium circa, Atticæ
Insigne promontorium, evertit ratem :
Ibi inter alios naufragos & Simio
Natante quidam Delphus accurrens, eum
Hominem ratus manu ex propinquo præbitâ
Undis levatum, an civis esset Atticus,
Rogavit? ille se esse verò, & nobili
Sanè, atque claro genere dixit editum :
Cum deinde & in Piræum unâ iſſent ſimul,
Notiſſimum navale Athenienſium,
Ibi ſciſcitatus Delphus eſt ab Simio,
Noſſetne Piræum? arbitratus Simius
Eum rogare de homine claro quopiam,
Et noſſe dixit, & ſodalem eſſe hunc ſuum :
Quam ob vanitatem Delphus, irâ percitus,
Tum denique illam beſtiam agnoſcens, truci
Sato hauriendum fluctibusque reddidit.

ρνζ'. 'ονϞ ϣ Δεονη̃.

Ὁ δὲ θὼρὰν λέοντος ἐπενο-
 ρεῖς, λέων ὀνομάζεται πᾶσι
 καὶ θυγὴ μὲν ὡς ἀνδράπων, θυγὴ δὲ
 ποιμένων. ὥς δὲ ἀνέμω πνέουσας

157. *Asinus & Leonina pellis.*

EXuvias Alinus defuncti fortè Leonis
Repperit, & spoliis induit ora novis,
Aptavitque suis incongrua tegmina membris,
Et miserum tanto preffit honore caput.
Mitibus ille feris communia pabula calans,
Turbabat pavidas per sua rura boves.
Rusticus hunc magnâ post quam deprehendit ab aure,
Corruptum vinculis verberibusque domat;
Et simul abstracto denudans corpora tergo,
Increpat his miserum vocibus ille pecus:
Fortitan ignotos mutato tegmine fallas,
At mihi qui quondam, semper Acellus eris.

• ρνή. Λέεινα © Αλώπηξ.

Λεωνα ὀνειδίζομένη ὑπὸ ἀλώ- πτερος, ὅτι τὸ ἀφ' παι- λένοντα.

158. *Leana & Vulpes.*

OLim ad Leenam Vulpes sic coepit loqui:
 Me larga proles annis singulis beat,
 Crescitque crebris partibus felix domus:
 At tu, Leonis quæ marita diceris,
 Multos per annos unum aut alterum paris.
 Refert Leæna; verè istuc, Vulpulca,
 Multos per annos pario nempe filium
 Unum, sed unus iste dicitur Leo.

גן עידונים

א תרנגול ומרגלית

אחודה נא לכם חידה דעו כי תרנגול אחד הלך באשפה לבקש אוכל לנפשו ובהיותו מחפש ברגליו מצא מרגלית יפה ומאירה בראותו אותה מזהירה נרתע ושב לאחוריו ותמה ואמר לה את האבן יקרה איך עמדת בזה המקום הנכזה הכעור והנה זוהרך גרור ואת מושלכת במקום משונף ושום תועלת אינך ניתנת לי ושום כבוד איני יכול לעשות לך ואם היית ביד מי שיכירך היה מסיר ממך לכלוך האשפה ונותן אותך במקום נכבד כראוי לך שזה הרומן מכסה יופיך וזוהרך את אינך ראויה לי ולא אני ראוי לך את אינך מועלת לי ואין אני מועיל לך ויותר אני חפץ ברבך אחר ואם יהיה פחות הערך ממך ומחפצי כך:

159. *Margarita in sterquilinio.*

IN sterquilinio pullus gallinaceus
Dum quærit escam, Margaritam repperit :
Jaces indigno quanta res (inquit) loco ?
O si quis pretii cupidus vidisset tui !
Olim redisses ad splendorem maximum :
Ego qui te inveni, potior cui multo est cibus,
Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.
Hoc illis narro, qui me non intelligunt.

ב כלבא עם כלבא יולדת

אחודה

נא לכם הירה מכלבא שנחאכסנא
בבית כלבא אחרת ובכוא עת לירדתה ובאן עליה
חבלי יולדה באה בבית הכלבא להתאכסן אצלה
וללדת בביתה ובלשון רכה ובדברי תחנונים בקשה
ממנה מקום שתוכל ללדת שם הכלבא בעלת הבית
נכמרו רחמיה עליה וקבלה ההרה בסכר פנים יפות
בביתה עוד בעלת הבית היתה מבקשת טרף להרה
שלא היתה יכולה ללכת. אנה ואנה והיא היתה עומדת
במנוחה. ויהי בעת לדתה והנה תאומים כבשנה ויגדלו
הנערים ויהי היום באה בעלת הבית והדלת סגור
ותאמר לה פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי
נמלא טל ואין קור ואין עונה התחילה בעלת הבית
לפייסה בדברי פיוסים וריצוי ולא שוה לה ובראותה
זה בערה כאש חמתה והתחיל להתרעם ולא שוה לה
שהנכריה לא היתה נותנת לב לדבריה שהיתה כושחת
על כחה ועל כח בניה העלובה בעלת הבית הניחרה
ביתה וכל אשר לה והלכה לדרכה וכן ראוי כאמרם
לרשע תן לו משלך והניחחו לילך:

160. *Canis parturiens.*

Habent insidias hominis blanditiæ mali,
Quas ut vitemus, versus subiecti monent.
Canis parturiens, quum rogasset alteram,
Ut foetum in ejus tugurio deponeret,
Facile impetravit; dein reposcenti locum,
Preces admovit; tempus exorans breve,
Dum firmiores catulos posset ducere:
Hoc quoque consumto, flagitare validius
Cubile cœpit: Si mihi & turbæ meæ
Par (inquit) esse potueris, cedam loco.

ג אריה חזיר יערי ושור וחמור

אחודרה נא לכם חירה מהאריה וחזיר יערי
ושור וחמור הארי בבחרותו ובעת תקפו וגבורתו היה
מוזק לחזיר ולאנשיו לשור ולבני משפחתו לחמור ולכל
קרוביו בער זקנתו תשש כחו בא אליו השור והיה
מנחתו החזיר נושכו החמור נותן לו בפרסותיו וכולם
הכוהו פצעהו ולקחו נקמתם ממנו והארי היה נוהם
וכואב על כל צרותיו ;

161. *Leo senio confectus.*

*Quicumque amisit dignitatem pristinam
Ignavis etiam jocus est in casu gravi.
Defectus annis & defertus viribus
Leo quum jaceret spiritum extremum trahens,
Aper fulmineis ad eum venit dentibus,
Et vindicavit ictu veterem injuriam ;
Infestis taurus mox confodit cornibus
Hostile corpus : Alinus ut vidit ferum
Impunè lædi, calcibus frontem exterit :
At ille expirans : Fortes indignè tuli
Mihi insultare ; te naturæ dedecus
Quod ferre cogor, certè bis videor mori.*

ד חמור וחזיר יערי

אחודרה נא לכם חירה מחמור וחזיר יערי
החמור פגע החזיר ובפנים שמחים ובשחוק גדול התחיל
לדבר עמו ואמר לו שלום עליך אחי והתחיל להתקרב
ויבו החזיר בעינו דברי החמור וניע ראשו ויחרוק
שניו וילטוש עיניו וכמעט לנשכו התחיל החזיר לדבר
ואמר האמרת ששני הנכבדים מבזים בדרך הפחיתות
והגרוע ולזה אתה עומד בטוח ושלי :

162. *Asp.*

162. *Asinus iridens Aprum.*

Plerumque stulti risum dum captant levem,
Gravi distinguunt alios contumelia,
Et sibi nocivum concitant periculum.
 Asellus Apro cum fuisset obviu:
 Salve, inquit, Frater. Ille indignans repudiat
 Officium, & quatit, cur sic mentiri velit:
 Et mox cum vellet facere generosum impetum,
 Repressit iram: & facilis vindicta est mihi,
 Sed inquinari nolo ignavo sanguine.

ה נשר וקפור

אחודה

נא לכם חידה מהנשר והקפור הנקרא
 טרשונא בלעז הנשר בהיותו רעב הלך ולקח קפור אחד
 גדול והביאו לאויר והיה מוליך ומביא מעלה ומוריד
 ולא היה יכול לאכלה מפני קושי מזונה פנעה בו
 קורנא אחר אמר לו ארוני המלך לך לך אל אחד
 ההדים או סלעים ובהיותך למעלה תשליכנה על
 הסלע ותשבר ואחר תאכלנה וכן עשה:

163. *Aquila, Cornix & Testudo.*

Contra potentes nemo est minus satis:
Si verò accessit consiliator maleficus,
Vis & nequitia quidquid oppugnant, ruit.
 Aquila in sublime sustulit Testudinem;
 Quæ quum abdidisset corneâ corpus domo,
 Nec ullo pacto lædi posset condita,
 Venit per auras Cornix, & propter volans;
 Opimam sanè prædam rapuisti unguibus,
 Sed nisi monstrâro quid sit faciendum tibi,
 Gravi nequicquam te lassabis pondere:
 Promissâ parte, suadet ut scopulum super
 Altis ab astris duram inlidat corticem,
 Quâ comminutâ facili vescatur cibo:
 Inducta verbis Aquila, monitis paruit,
 Simul & magistræ largè divisit dapem.
 Sic tuta quæ naturæ fuerat munero;
 Impar duabus occidit tristi nece.

ו נישואי השמש

אהודה נא לכם חירה במדינה אחת היתה
אלמנה לימים בא לשם בחור אחד יפה תואר וידבר
על לכה שתהיה לו לאשה ותאבה האשה וקיימו
חננין ויאספו כל אנשי המקום ויעשו משתה ושמחה
והיה במדינה ההיא איש זקן ונשוא פנים וישמע את
קול העם ברעו וישאל להם למה קול הקריה הזמה
אמרו לו פלונית נשאת לבחור אחד שבא פה אמר
להם מה טיבו הוא יפה תואר ובריא אבל הוא גנב
אמר הזקן רעו כי השמש ראה לינשא והארץ בקשה
מהשם יתברך שלא יתן לו רשות כי הוא לברו מחמס
ומיבש ומחריב הארץ ומבקיעה כל שכן אם יהיו לא
בנים ובנות:

164. *Ranæ ad Solem.*

*V*icini suis celebres vidit nuptias
Æsopus, & cominud narrare incipit.
Uxorem quondam Sol quum vellet ducere,
Clamorem Ranæ sustulere ad fidera :
Convicio pernotus quatit Jupiter
Causam querelæ : quædam tum stagni incola ;
Nunc, inquit, omnes unus exurit lacus,
Cogitque miseras aridâ sede emori :
Quidnam futurum est, si crearit liberos ?

ז שועל ונשר

אהודה נא לכם חירה מהנשר והשועל הנשר
לקח השועלים הקטנים מאמם והביאם לאילן אחד באה
האם לבקש מהנשר בניה ולא רצה לשמעה הלכה
האם לקושש עצים וקוצים והביאה אור של אש וכערה
האש בעצים ובקוצים עד שהנשר השיב הבנים לשועל:

165. *Vul.*

165. *Vulpes & Aquila.*

Quamvis sublimes debent humiles metuere :
Vindicta docili quia patet solertia.
 Vulpinos catulos Aquila quondam sustulit ;
 Nidoque posuit pullis, escam ut carperent :
 Hanc persecuta mater, orare incipit,
 Ne tantum miseræ luctum importaret sibi :
 Contemplit illa, tuta quippe ipso loco :
 Vulpes ab arâ rapuit ardentem facem,
 Totamque flammis arborem circumdedit,
 Hosti dolorem damno miscens sanguinis :
 Aquila ut periculo mortis eriperet suos,
 Incolumes natos supplex Vulpi tradidit.

ח כבשה וכלב

אהודה נא לכם חידה הכלב תבע לרחלה
 לפני הרין ואמר הרני הלויתי לחם לרחלה השיבה
 הרחלה אינו אמת אמר הכלב יש לי עליך ערים אמר
 הרין הביאם והביא הכלב חביריו הגנבים והם הפרס
 והעוניה לפני הואב והעירו והרשיעו הרחלה הואב
 פסק הרין שתשיב הלחם לכלב הכבשה העלוכה
 לא ידעה מה לעשות גווה צמרה ומכרה הצמר וקנתה
 הלחם והשיבה לכלב וסבלה גווה קור הסתיו בערים
 ובחוסר כל ואין כסות בקרה :

166. *Ovis, Canis & Lupus.*

Solent mendaces luere pœnas malefici.
 Calumniator ab Ove quum peteret Canis
 Quem commodasse panem se contenderet ;
 Lupus citatus testis, non unum modo,
 Deberi dixit, verum affirmavit decem :
 Ovis damnata falso testimonio,
 Quod non debebat, solvit. Post paucos dies
 Ovis jacentem in fovea conspexit Lupum :
 Hæc (inquit) merces fraudis à superis datur.

ט אריה הואב

אחודה נא לכם חידה מהאריה והואב האריה
 הוא מלך החיות והיה לו ללכת בדרך רחוקה לשלם
 נדו וקבץ החיות כלם ואמר יש לי ללכת מהלך ארוך
 ואני רוצה להניח במקומי להנהיגכם ושהם יבחרו
 אחד אשר ייטב בעיניהם נתיעצו כלם ובחרו את הואב
 בתנאי שיעשה משפט ולא ישרוף שום בעל חי ולא
 ימיתנו כי אם ברין ויושר בא הואב לפני הארי ונשבע
 להיותו מנהיג ושיעשה רין צדק וישר ונסע הארי והלך
 לדרך עמר הואב למלאות מקום הארי והיה הולך
 במקום אחד היום ובמקום אחד מחר להנהיג הבעלי
 חיים ולא היה מוצא אוכל לנפשו ועמר שם שמנה
 ימים עד שחלה והיה הולך ברוח נכארה ושפלה פגע
 בו הצבי אמר לו אדוני מר ליך נדרם השיבו מרוב
 הטורח המוטל עלי מואת ההנהגה חליתי בחסרך ראה
 ריח פי בא הצבי להריח ואמר אדוני ריח רע יוצא מפך
 והואב העיר בו שרכר רע כמלך שהיה במקומו והרגו
 ברין ואכלו ועמר בכח האכילה ההיא שמנה ימים
 אחרים ושב לו חולה מהרעב פגע בו הכבש ואמר לו
 מה ליך אדוני מדוע פניך זועפים אמר חליתי מרוב
 הטורח בחסרך הריח פי פחד הכבש ממה שעשה לצבי
 ואמר אז וכריח פיך כריח שדה אשר ברכו השם אמר
 הואב שקר דברת שאינו אמת והביא עדים שרכר שקר
 לפני המלך והאומר שקר לפני המלך חייב מיתה והמיתו
 ואכלו והלך בכח האכילה ההיא שמנה ימים
 אחרים ושב לחלייו כבראשונה בא לפניו השועל ואמר
 לו

לו מה לך אדוני והשיבו כפעם בפעם ואמר הואב ביא
והריח ריח פי אמר השועל גם אני הלית מחוש הדית
שאבר ממני בככת הקור בין כך ובין כך הלך לו:

167. *Lupus & Vulpes.*

FActurus iter ut vota gratus solveret,
Plebem ferarum in atria coegit, Leo;
Et iussit aliquam eligere sapientem feram,
Quæ bestias, se absente, reliquas temperet:
Iussa exequuntur subditi, eligitur Lupus;
Hæc lege, ut æquâ gereret imperium manu;
Injuriolæ neminem morti daret,
Nec innocentem raperet arbitrio suo.
Fidem dat igitur Lupus, & ubi cessit leo,
Solio potitur hilaris, & præstat vices:
Et jam per arva aperta, per juga montium
Spatiat hinc inde, & pecora sceptro regit;
Nullum sed avidus venter accepit cibum:
Quater ille biduum vacuus, & miserâ fame
Confectus errat; Dama cui tandem obvia,
Quid quæris, inquit, magne Rex, aut quo cares?
Cui deinde Lupus, ô Dama, ninium me imperi
Lassavit onus, animumque penitus abstulit;
Miserere, bona; paulisper hûc nasum admove,
Et dic quis halitus ore de nostro exeat:
Olfecit illa, & grave quid exhalas, ait:
Continuò Damam ad iudices cogit Lupus,
Reamque dicti accusat in regem mali;
Perimitque damnatam & vorat: Deinde alteros
Octo removit corpore esuriam dies;
Tandem esurire ut cœpit; obvia huic ovis;
O Rex, quis æger adeo te affligit dolor?
Labore lassor, inquit, & pariter petit
Captaret oris halitum: captat bidens,
Sed trepida, Damæ & nupere cladis memor;
O suavis odor, & floribus, ait, gratior,
Viridique prato! pariter hanc rapit in forum
Falsè loquentem, damnat, & comedit Lupus.
Quater inde biduum rursus hic avidam cibis
Satiavit alvum; rursus & rediit fames:
Cum fortè Vulpes obvia sit: illi Lupus
Eadem roganti, queritur eadem quæ priùs;
Deque halitu iterum interrogat. Cui subdola
Vulpecula, Tibi siquid acciderit mali,
O Rex, profecto doleo: sed mihi narium
Abripuit usum moribus, olfacere haud queo.

י העז והענל והאריה והכבש

אחורה נא לכם חידה העז והענל והאריה
והכבש עשו כלם יחד שותפות וחבורה בהסכמה ורצון
טוב כל מה שיריחו כלם יחדיו יחלוקו. אחר כן מצאו
צבי ולקחו אותו והדגירו ופשטו עורו וחלקוהו לארבעה
חלקים אחר כך קם הארי ואמר אני רוצה רביע אחד
שאני יותר הגון כי אני מלך בחיות ואני רוצה הרביע
השני שאני יותר חזק מכם ואני רוצה הרביע השלישי
לפי שטדחתי יותר מכלכם והרביע הרביעי אני רוצה
לחלק גופי ומי שאמר ההפך יכעיסני ויקנישני וזה הארי
שחזא יותר חזק לקח מהאנשים בחזקה חלקם הראוי
להם :

168. *Vacca, Capella, Ovis & Leo.*

NUnquam est fidelis cum potente societas.
Testatur hæc fabella propositum meum.

Vacca & Capella, & patiens Ovis injuriæ,
Socii fuere cum Leone in saltibus.

Hi quum cepissent Cervum vasti corporis,
Sic est locutus, partibus factis, Leo :

Ego primam tollo, nominor quia Leo :

Secundam, quia sum fortis, tribuetis mihi :

Tum quia plus valeo, me sequetur tertia :

Malo adficietur si quis quartam tetigerit.

Sic totam prædam sola improbitas abtulit.

امثال لقمائل الحكيم،

، غزال ،

غزال مرقة مرض فكان اصحابه من
الوحوش ياتقي اليه ويونعه ويرعي ما حوله
من الحشيش والعشب فلما فاق من
مرضة الشمس شيئا ليأكله فلم يجد
فهلك جوعا،

169. *Cervus.*

Cervus jacebat morbo decumbens gravi;
Exemplò ad illum totius viciniae
Cohors fidelis, quadrupedes pium genus,
Venère, dictis si dolorem averterent;
Et cuncta Cervi consumpsere gramina:
Sed ipse paucos cum cepisset post dies,
Revocare notas fessi vires corporis,
Circaque nudum latè conspiceret solum;
Verbis dolorem sic testatus est suum:
Valete, amici, vestrum officium nil moror;
Solatiorum abundè est, pabuli nihil.

١٠ كلب وارنب ١٠

كلب ١٠ مرة طرن ارنبا فلما ادركة قبض
عليه واقبل يعضه بانينا فادا الدم قد جري
لحسة بلساده فقال الارنب اراكي تعضني
كاذبي عدوكي ثم تيموسني كاذبك
صديقي ١٠

170. *Canis & Lepus.*

Leporem per agros infecutus est Canis,
Captumque mordens, profluentem è vulnere
Lambit cruorem; basiusque mollibus
Demulcet hostem: tum Lepus cœpit loqui;
Unde hæc amica nascitur crudelitas?
Asperimus nunc me laceffis moribus,
Quasi hostis essem; deinde jungis oscula,
Mihi tanquam amicos inter apprimus fores:
Aut mihi nocere, aut me osculari definas.

١١ بستاني ١١

بستاني ١١ يوما كان ينقي البقل فقبل له
لماذا البقل البري بهي المنظر وهو غير مجذوم
قال البستاني تربيه امة وهذا تربيه
امراة ابيه ١١

171. *Hor-*

171. *Hortulanus.*

Purgabat herbas olim custos hortuli,
 Inutiles recidens farculo levi:
 Quidam rogavit, cur sylvestres crescerent,
 Et latiores sic attollerent comas;
 Neque adeo cultum vel levem requirerent:
 Respondet ille; nempe quòd sylvestribus
 Est terra mater; his noverca, haud mater est.

عم خنفة وحلة،

خنفة خنفة
 مرة قالت للحلة العسل لو اخذتني
 معك لعلت عسلًا مثلك واكثر فاجابتها الحلة
 الي ذلك فلما لم يقدر علي مثل ذلك ضربتها
 الحلة بحمالها فيما هي تموت قالت في نفسها
 لقد استوجيت ما ذالني من السوا ولا يمكن لي
 عمل الزفت لماذا التمس عمل العسل،

172. *Aranea & Apes.*

Thymis onustam crura conspiciens Apem
 Aranea, hanc ita allocuta est; si mihi
 Copia daretur, ut favos videam tuos;
 Mel ipsa facerem, quale conficiunt Apes,
 Cratesque succo plure turgerent meæ:
 Apes id audiens, Araneam domum
 Ducebat, & monstravit artifices favos,
 Ipsique similes æmulandi copiam
 Præbuit: at illam nil valentem ejusmodi
 Conficere, aculeo statim irritabili
 Percussit indignans, necique tradidit:
 Moribunda tandem Aranea, inquit; cur ego
 Mel facere volui, facere nec ceram valens?

٥ صبي

مرو رمي نفسه في دهر ما ولم يكن
يعرف يسبح فاشرف علي الغرق فاستعان برجل
عابر في الطريق فاقبل اليه وجعل يلمومه
علي ذنوبه الي النهر فقال له الصبي
يا هذا خلصني اولا من الموت وبعد ذلك
لوسني

173. Puer.

Se se profundum misit in fluvium Puer,
Nandi imperitus; cumque aquæ voragine
Jamjam hauriendus esset, amnisque in alveo
Mergendus; hominis transeuntis opem petit:
Hic coepit importuna Puero dicere
Convicia; & rogare cur se crederet
Undis, natandi ignarus? ad quem sic Puer;
Prius eripe hinc me obsecro; dein coargue.

٥ كلاب وتعلب

مرة اصادوا جلد سبع فاقبلوا عليه
كلاب
فبينما مشوا فنظرهم التعلب فقال لهم اما لو انه كان
حييا لرايتم مخالبيه كاحد من انبياءكم
واطول

174. Can-

174. *Canes & Vulpes.*

PELLEM leonis conspicantur dum Canes,
 Hanc dente rodunt, pabulo læti suo;
 Mox vasta transiens viam hanc Vulpecula;
 Impunè nunc sævit in pellem feri;
 At li ipse vivus jam foret; qualis tremor
 Repentè corda invaderet? leo scilicet
 Monstraret unguis, dentibus vestris pares.

٧ انسان و فرس

انسان کان؛ روکې فرسا وکانت حامله
 و فیما هو فی بعض الطرق انتجت ابنا فتبع
 امه غیر بعید ثم وقف وقال لصاحبه یا سیدی
 ترانی صغیرا ولا استطیع المشی ومضیت ودرختی
 هاهنا فهلکت وان انت اخذتني معک ودرختی
 الی ان اقوی فحملتک علی ظهري واوصلتک
 سرعاً الی حیث تشاء

175. *Homo & Hinnulus.*

DESERTA transit dum viator per loca,
 Gravida hinnientem parturit equa filium;
 Qui matris haud longè sequens vestigia,
 Lassus relistit, atque ita alloquitur virum;
 Cernis misellum, domine, cernis parvulum,
 Et non valentem progredi ulterius viam:
 Si me relinquo, his peribo in montibus,
 Nullumque moriens afferam tibi commodum:
 Sin me educabis in virenti pascuo,
 Robustus olim atque utilis fiam tibi;
 Tunc, matris instar, te feram in dorso lubens,
 Opisque præstitæ rependam gratias.

١ العوسج

قال مرة للبستاني لو ان لي من
 يوم بي ونصبني في وسط البستان ويسقيني
 وخدمني لكانوا الملوكي يشتهوني وينظرون
 زهري وثمرتي فاخذته ونصبته في وسط البستان في
 اجود الارض وكان يسقيه في كل يوم دفعتين
 فغشي وقوي شوكه وافرغته واغصانه علي جميع
 اشجار التي حوله فاملت عروقه في الارض وامتلا
 البستان منه ومن كثرة شوكه ولم يكن احد ان
 يستطيع ان يتقدم اليه

176. *Rubus.*

O Lim hortulanum ita allocutus est Rubus,
 O si me in horti fertili quisquam loco
 Plantaret; undæque irrigaret me aspergine;
 Coleretque, cæteras uti arbores colit!
 Quàm suavè olentes explicarem flosculos!
 Quàm delicatos annuatim redderem
 Fructus, vel ipsis expetendos regibus!
 Hunc hortulanus cepit, & pingui in solo
 Locavit, assiduè colens: mox asperæ
 Spinæ rigeabant; & supra altas arbores
 Caput efferebat rhamnus; & spatia omnia
 Implevit horti: hinc arbores sibi proximas
 Detrulsit, unusque imperavit omnibus;
 Regnumque partum fraude, tenuit viribus.

Sequuntur FABULÆ, quas in *Latinis* Editionibus reperimus, nondum in *Græcis*.

177. *Mons parturiens.*

Mons parturibat, gemitus immanes ciens,
Eratque in terris maxima expectatio:
At ille murem peperit. *Hoc scriptum est tibi*
Qui magna quum minaris, extricas nihil.

178. *Lupus & Vulpes iudice Simio.*

Quicunque turpi fraude semel innotuit,
Etiam si verum dicit, amittit fidem.
Hoc adtestatur brevis Æsopi fabula.
Lupus arguebat Vulpem furti crimine;
Negabat illa se esse culpæ proximam:
Tunc iudex inter illos sedit Simius.
Uterque causam cum perorassent suam,
Dixisse fertur Simius sententiam:
Tu non videris perdidisse quod petis:
Te credo subripuisse quod pulchrè negas.

179. *Milvius & Columbæ.*

Qui se committit homini tuandum improbo,
Auxilia dum requirit, exitum invenit.
Columbæ sæpè quum fugissent Milvium,
Et celeritate pennæ vitassent necem;
Consilium raptor vertit ad fallaciam:
Et genus inerme tali decepit dolo:
Quare sollicitum potius ævum ducitis,
Quàm regem me creatis isto fœdere,
Qui vos ab omni tutas præstem injuriâ?
Illæ credentes, tradunt sese Milvio
Qui regnum adeptus cœpit velsi singulas,
Et exercere imperium sævis unguibus.
De reliquis tunc una: Merito plectimur.

180. *Capellæ & Hirci.*

BARBAM Capellæ quum impetrassent ab Jove,
Hirci moerentes indignari coeperant,
Quod dignitatem feminæ æquassent suam.
Sinite, inquit, illas gloriâ vana frui,
Et usurpare vestri ornatum muneris :
Pares dum non sint vestræ fortitudinis.

*Hoc argumentum monet ut sustineas tibi
Habitu esse similes, qui sint viriute impares.*

181. *Asinus egregie cordatus.*

IN principatu commutando, sepius
Nil præter domini nomen mutavi pauperes.
Id esse verum parva hæc fabella indicat.
Asellum in prato timidus pascebat senex ;
Is hostium clamore subito territus,
Suadebat Alino fugere, ne possent capi.
At ille lentus : Quæso num binas mihi
Clitellas impositurum victorem putas ?
Senex negavit : Ergo, quid refert meâ
Cui serviam, clitellas dum portem meas ?

182. *Ovis & Cervus.*

FRAUDATOR nomen quam locat sponso improbo,
Non rem expedire, sed mala videre expetit.
Ovem rogabat Cervus modium tritici
Lupo sponfore, at illa præmetuens dolum ;
Rapere atque abire semper adfuevit Lupus :
Tu de conspectu fugere veloci impetu :
Ubi vos requiram quum dies advenerit ?

183. *Simii caput.*

PENDERE ad Lanium quidam vidit Simium
Inter reliquas merces atque opsonia.
Quæsit quidnam saperet : tum Lanius jocans ;
Quale (inquit) caput est, talis præstatur sapor.
*Ridiculè magis hoc dictum quam verè æstimo,
Quando & formosos sæpe inveni pessimos,
Et turpi facie multos cognovi optimos.*

184. *Canis fidelis.*

Repente liberalis stultis gratus est,
 Verum peritis irritos tendis dolos.
 Nocturnus quum fur panem misisset Cani,
 Objecto tentans an cibo posset capi:
 Heus (inquit) linguam vis meam præcludere,
 Ne latrem pro re domini? multum falleris.
 Namque ista subita me jubet benignitas
 Vigilare, facias ne meâ culpâ lucrum.

185. *Rana rupta.*

Inops potentem dum vult imitari, perit.
 In prato quodam Rana conspexit Bovem,
 Et tacta invidiâ tantæ magnitudinis,
 Rugosam inflavit pellem: tum natos suos
 Interrogavit, an Bove esset latior?
 Illi negarunt. Rursus intendit cutem
 Majore nisu, & simili quæsit modo,
 Quis major esset? illi dixerunt; Bovem.
 Novissimè indignata, dum vult validius
 Inflare sese, rupto jacuit corpore.

186. *Canis & Crocodilus.*

Consilia qui dant prava canis hominibus,
 Et perdunt operam, & deridentur turpiter.
 Canes currentes bibere in Nilo flumine,
 A Crocodilis ne rapiantur, traditum est.
 Igitur quum currens bibere cœpisset Canis,
 Sic Crocodilus: Quamlibet lambe otio,
 Noli vereri; at ille; Facerem mehercule,
 Nisi esse scirem carnis te cupidum meæ.

187. *Anus ad Amphoram.*

ANus jacere vidit epotam Amphoram,
 Adhuc Falernâ fæce & testâ nobili,
 Odorem quæ jucundum latè spargeret.
 Hunc postquam totis avida traxit naribus:
 O suavis anima! qualem te dicam bonam
 Antehac fuisse, tales cum sint reliquæ?
 Hoc quò pertineat dicet qui me noverit.

188. *Aqui-*

188. *Aquila, Felis & Aper.*

Aquila in sublimi quercu nidum fecerat :
 Felis cavernam nacta, in mediâ pepererat ;
 Sus nemoris cultrix foetum ad inam posuerat :
 Tum fortuitum Felis contubernium
 Fraude & scelestâ sic evertit malitiâ.
 Ad nidum scandit volucris : Pernicies, ait,
 Tibi paratur, forsan & miseræ mihi :
 Nam fodere terram quod vides quotidie
 Aprum insidiosum, quercum vult evertere,
 Ut nostram in plano facilè progeniem opprimat.
 Terrore effuso, & perturbatis sensibus,
 Direpit ad cubile setosæ suis ;
 Magno (inquit) in periculo sunt nati tui.
 Nam simul exieris pastum, cum tenero grege,
 Aquila est parata rapere porcellos tibi.
 Hunc quoque timore postquam complexit locum,
 Dolosa tuto condidit sese cavo.
 Inde evagata noctu suspensæ pede,
 Ubi escâ se replevit & prolem suam,
 Pavorem simulans prospicit toto die.
 Ruinam metuens Aquila ramis desidet ;
 Aper rapinam vitans non prodit foras.
 Quid multa ? inediâ sunt consumti cum suis,
 Felisque catulis largam præbuerunt dapem.
*Quantum homo bilinguis sæpè concinnat mali,
 Documentum habere stulta credulitas potest.*

189. *Canis, Thesaurus & Vultur.*

Hæc res avaris esse conveniens potest,
Et qui humiles nati, dici locupletes student.
 Humana effodiens ossa, thesaurum Canis
 Invenit : & violavit quia Manes Deos,
 Injecta est illi divitiarum cupiditas,
 Pœnas ut sanctæ religioni penderet.
 Itaque aurum dum custodit, oblitus cibi
 Fame est consumptus : quem stans Vulturius super
 Fertur locutus : O Canis, meritò jaces,
 Qui concupisti subito regales opes,
 Trivio conceptus, & educatus stercore,

190. *Cervus & Boves.*

Cervus nemorosis excitatus latibulis,
 Ut venatorum fugeret instantem necem,
 Cæco timore proximam villam petit,
 Et opportuno se Bovili condidit.
 Hic bos latenti: Quidnam voluisti tibi,
 Infelix ultro qui ad necem concurreris,
 Hominumque testis spiritum commiseris?
 At ille supplex: Vos modò, inquit, parcite,
 Occasione rursus erumpam data,
 Spatium diei, noctis excipiunt vices;
 Frondem bubulcus adfert, nec ideo videt.
 Eunt subinde & redeunt omnes rustici,
 Nemo animadvertit: transit etiã villicus;
 Nec ille quicquam sentit: tum gaudens ferus
 Bobus quietis agere cœpit gratias,
 Hospitium adverso quoddam præstiterint tempore.
 Respondit unus: Salvum te cupimus quidem,
 Sed ille qui oculos centum habet, si venerit,
 Magno in periculo vita versatur tua.
 Hæc inter, ipse dominus à cœna redit:
 Et quia corruptos viderat nuper Boves,
 Accedit ad præsepe: Cur frondis parum est?
 Stramenta desunt. Tollere hæc aranea
 Quantum est laboris? Dum scrutatur singula,
 Cervi quoque alta est conspicatus cornua.
 Quem convocatâ jubet occidi familiã,
 Prædamque tollit. *Hæc significat fabula,*
Dominum videre plurimum in rebus suis.

191. *Ranae metuentes Taurorum prælia.*

Humiles laborant, ubi potentes disident.
 Rana in palude pugnam Taurorum intuens;
 Heu quanta nobis instat perniciēs! ait.
 Interrogata ab alia, cur hoc diceret,
 De principatu quum illi certarent gregis,
 Longeque ab illis degerent vitam boves:
 Natio (ait) separata, ac diversum est genus;
 Sed pulsus regno nemoris qui profugerit,
 Paludis in secreta veniet latibula,
 Et proculcatas obteret duro pede:
 Caput ita ad nostrum furor illorum pertinet.

192. *Læo*

192. *Leo sapiens.*

Super Juvenum stabat dejectum Leo :
 Prædator intervenit partem postulans :
 Darem (inquit) nisi soleres per te sumere :
 Et improbum eiecit. Fortè innoxius
 Viator est deductus in eundem locum,
 Feroque viso rettulit retrò pedem.
 Cui placidus ille : Non est quod timeas, ait :
 Et quæ debetur pars tuæ modestiæ
 Audacter tolle. Tunc diviso tergore,
 Sylvas petivit, homini ut accessum daret.
*Exemplum egregium prorsus & laudabile,
 Verum est aviditas dives, & pauper pudor.*

193. *Musca & Mula.*

Musca in temone sedit, & Mulam increpans,
 Quàm tarda es, inquit : non vis citiùs progredi ?
 Vide, ne dolone collum compungam tibi.
 Respondit illa : Verbis non moveor tuis,
 Sed istum timeo, sellâ qui primâ sedens
 Jugum flagello temperat lento meum,
 Et lora frænis continet spumantibus.
 Quapropter aufer frivolum insolentiam :
 Namque ubi tricandum est, & ubi currendum, scio.
*Hæc derideri fabulâ merito potest,
 Qui sine virtutis vanas exercet minas.*

194. *Muli & Latrones.*

Muli gravati færcinis ibant duo,
 Unus ferebat fîlcos cum pecunia,
 Alter tumentes multo fâccos hordeo.
 Ille onere dives celsâ cervice emens,
 Clarumque collo jactans tintinnabulum :
 Comes quieto sequitur & placido gradu.
 Subito Latrones ex insidiis advolant,
 Interque cædem ferro Mulum trusitant.
 Diripiunt nummos, negligunt vile hordeum.
 Spoliatus igitur casus quum fleret suos,
 Equidem (inquit alter) me contemptum gaudeo,
 Nam nil amili, nec sum læsus vulnere.
 Hoc argumento tuta est hominum tenuitas,
 Magno periculo sunt opes obnoxia.

195. *Vulpes & Ciconia.*

Nulli nocendum : si quis verò læserit,
Multandum simili pure fabella admonet.
 Vulpes ad cœnam dicitur Ciconiam
 Prior invitasse, & illi in patina liquidam
 Posuisse sorbitionem, quam nullo modo
 Gustare esuriens potuerit Ciconia :
 Quæ Vulpem quum revocasset, intrito cibo
 Plenam lagenam posuit : huic rostrum inferens
 Satiatur ipsa, & torquet convivam fame :
 Quæ quum lagenæ frustra collum lamberet,
 Peregrinam sic locutam volucrem accepimus :
 Sua quisque exempla debet æquo animo pati.

196. *Mustela & Homo.*

Mustela ab homine prensa quum instantem necem
 Effugere vellet : Quæso (inquit) parcas mihi,
 Quæ tibi molestis muribus purgo domum.
 Respondit ille : Faceres si causâ meâ,
 Gratum esset, & dedissem veniam supplici :
 Nunc quia laboras, ut fruaris reliquiis,
 Quæ sunt rosuri, simul & ipsos devores,
 Noli imputare vanum beneficium mihi ;
 Atque ita locutus improbam letho dedit.
 Hoc, in se dictum debent illi agnoscere,
 Quorum privata servit utilitas sibi,
 Et meritum inane jactat imprudentibus.

197. *Equus & Aper.*

Equus sedare solitus quo fuerat sitim,
 Dum sese Aper volutat, turbavit vadum.
 Hinc orta lis est. Sonipes iratus fero,
 Auxilium petiit hominis, quem dorso levans
 Rediit ad hostem lætus. Hunc telis eques
 Postquam interfecit, sic locutus traditur,
 Lætor tulisse auxilium me precibus tuis ;
 Nam prædam cepi, & didici quàm sis utilis :
 Atque ita coegit frænos invitum pati.
 Tum mœstus ille : Parvæ vindictam rei
 Dum quæro demens, servitutem repperi.

*Hæc iracundos admonebit fabula,
 Impune potius lædi, quàm dedi alteri.*

198. *Pan-*

198. *Panthera & Pastores.*

SOlet à despectis par referri gratia.

Panthera imprudens olim in foveam, decedit,
 Videre agrestes : alii fustes congerunt,
 Alii onerant saxis : quidam contra miseriti,
 Peritura quippe, quamvis nemo læderet,
 Misere panem, ut sustineret spiritum.
 Nox infecuta est, abeunt securi domum,
 Quasi inventuri mortuam postridie.
 At illa vires ut refecit languidas,
 Veloci saltu foveâ sese liberat,
 Et in cubile concito properat gradu.
 Paucis diebus interpositis, provolat,
 Pecus trucidat, ipsos pastores necat,
 Et cuncta vastans sævit irato impetu.
 Tum sibi timentes, qui feræ pepercerant,
 Damnum haud reculant, tantum pro vitâ rogant.
 Et illa ; Memini qui me saxo petierint,
 Qui panem dederint : vos timere ablitite ;
 Illis revertor hostis, qui me læserant.

199. *Agnus à Capella nutritus.*

INter capellas Agno balanti Canis,
 Stultè (inquit) erras : non est hæc mater tua :
 Ovesque segregatas ostendit procul.
 Non illam quæro, quæ quum libitum est, concipit,
 Dein portat onus ignotum certis mensibus ;
 Novissimè prolapsam effundit farcinam :
 Verùm illam quæ me nutrit admoto ubere,
 Fraudatque natos lacte, ne desit mihi.
 Tamen illa est potior quæ te peperit. Non ita est.
 Unde illa scivit niger an albus nasceret ?
 Age porro scisset : quum crearer masculus,
 Beneficium magnum sanè natali dedit,
 Ut expectarem lanium in horas singulas.
 Cujus potestas nulla in gignendo fuit,
 Cur hac sit potior, quæ jacentis miserita est,
 Dulcemque sponte præstat benevolentiam :
 Facit parentes bonitas, non necessitas.

*His demonstrare voluit auctor versibus
 Obistere homines legibus, meritis capi.*

200. *Cicada & Noctua.*

Humanitati qui se non accommodat,
Plerumque panas appetit superbis.
 Cicada acerbum noctuæ convicium
 Faciebar, solitæ victum in tenebris querere;
 Cavoque ramo capere somnum interdium:
 Rogata est ut taceret: multò validiùs
 Clamare cœpit. Rursus adnotâ prece,
 Accensa magis est. Noctua ut vidit sibi
 Nullum esse auxilium, & verba contemni sua,
 Hâc est aggressâ garrulam fallaciâ:
 Dormire quia me non sinunt cantus tui,
 Sonare Citharâ quos putes Apollinis;
 Potare est animus nectar, quod Pallas mihi
 Nuper donavit: si non fastidis, veni;
 Unâ bibamus. Illa quæ ardebat siti,
 Simul cognovit vocem laudari suam,
 Cupide advolavit. Noctua egressa cavo
 Trepidantem confectata est, & letho dedit.
 Sic viva quod negârat, tribuit mortua.

201. *Viatores & Latro.*

Viam expediâ pariter carpebant duo;
Imbellis alter, alter at promptus manu:
 Occurrit illis Latro, & intentans necem
Aurum poposcit: Audax confestim irruens
Vim vi repellit, ac ferro incautum occupat,
 Et vindicavit sese forti dexterâ.
 Latrone occiso timidus accurrit comes,
 Stringitque gladium, dein rejectâ penulâ;
 Cedo, inquit, illum; jam curabo sentiat
 Quos adtentarit. Tunc qui depugnaverat:
 Vellem istis verbis saltem adjuvisse modo,
 Constantior fuisset vera existimans:
 Nunc conde ferrum, & linguam pariter futilem,
 Ut possis alios ignorantes fallere;
 Ego qui sum expertus quantis fugias viribus,
 Scio quod virtuti non sit credendum tuæ,
Illi assignari debet hæc narratio
Qui re secundâ fortis est, dubiâ fugax.

202. *Vulpes & Draco.*

Vulpes cubile fodiens, dum terram eruit,
 Agitque plures altius cuniculos,
 Provenit ad Draconis speluncam ultimam,
 Custodiebat qui thesauros abditos.
 Hunc simul aspexit; Oro ut imprudentiæ
 Des primùm veniam, deinde si pulchrè vides
 Quàm non conveniens aurum sit vitæ meæ,
 Respondeas clementer, quem fructum capis.
 Hoc ex labore, quodve tantùm est pramium,
 Ut careas somno & avum in tenebris exigas?
 Nullum, inquit ille: verùm hoc à summo mihi
 Jove adtributum est. Ergo nec fumis tibi,
 Nec ulli donas quicquam? Sic fatis placet.
 Nolo irascaris, liberè si dixerò:
 Diis est iratis natus qui est similis tibi.
 Abiturus illuc quò priores abierunt,
 Quid mente cæcâ miserum torques spiritum?
 Tibi dico, avare, gaudium hæredis tui,
 Qui thure superos, ipsum te fraudas cibo;
 Qui tristis audis mulicum citharæ sonum;
 Quem tibiærum macerat jucunditas;
 Obsoniorum pretia cui gemitum exprimunt;
 Qui dum quadrantes aggeras patrimonio,
 Cælum fatigas sordido perjurio;
 Qui circumcidis omnem impensam funeris,
 Libitina ne quid de tuo faciat lucrum.

203. *Homo & Asinus.*

Quidam immolasset verrem quum sancto Herculi,
 Cui pro salute votum debebat sua,
 Asello jussit reliquias poni hordei:
 Quas aspernatus ille, sic locutus est:
 Tuum libenter prorsus adpeterem cibum
 Nisi qui nutritus illo est, jugulatus foret.

*Hujus respectu fabule deterius
 Periculosum semper vitævi lucrum.
 Sed dicis: Qui rapuere divitias, habent.
 Numeremus, agedum, qui deprensi perierint;
 Majorem urbem pauciorum reperies.
 Paucis temeritas est bono, multis malo.*

204. *Formica & Musca.*

Formica & Musca contendebant acriter,
 Quæ pluris esset: Musca sic cœpit prior;
 Conferre nostris tu potes te laudibus?
 Ubi immolatur, exta prægusto Deum,
 Moror inter aras, templa perlustro omnia,
 In capite regis sedeo, quum visum est mihi,
 Et matronarum casta delibo oscula;
 Laboro nihil, atque optimis rebus fruor:
 Quid horum simile tibi contingit, rustica?
 Est gloriosus sanè convictus Deum,
 Sed illi qui invitatur, non qui invisus est.
 Reges commemoras & matronarum oscula:
 Ego granum in hyemem quum studiosè congero:
 Te circa murum video pasci stercore:
 Aras frequentas, nempe abigeris quò venis:
 Nihil laboras, ideo quum opus est, nil habes:
 Superba jactas tegere quod debet pudor:
 Æstate me laceassis; quum bruma est, files:
 Mori contractam quum te cogunt frigora,
 Me copiosa recipit incolumem domus.
 Satis profectò rettudi superbiam.

*Fabellæ talis hominum discernit notas
 Eorum qui se falsis ornant laudibus,
 Et quorum virtus exhibet solidum decus.*

205. *Calvus & Musca.*

Calvi momordit Musca nudatum caput;
 Quam opprimere captans, alapam sibi duxit gravem:
 Tunc illa irridens: Punctum volucris parvulæ
 Voluisti morte ulcisci: quid facies tibi,
 Injuriam qui addideris contumeliam?
 Respondit: Mecum facile redeo in gratiam,
 Quia non fuisse mentem lædendi scio:
 Sed te contempti generis animal improbum,
 Quæ delectaris bibere humanum sanguinem,
 Optem necare, vel majore incommodo.

*Hoc argumentum veniam magè dari docet,
 Qui casu peccat, quàm qui consilio est nocens:
 Illum esse quævis panâ dignum judico.*

206. *Passer & Lepus.*

Sibi non cavere & aliis consilium dare
 Stultum esse paucis ostendamus versibus.
 Oppressum ab Aquila fletus edentem graves
 Leporem objurgabat Passer; Ubi pernicitas
 Nota, inquit, illa est? quid ita celsârunt pedes?
 Dum loquitur, ipsum accipiter nec opinum rapit,
 Questuque vano clamitantem interficit:
 Lepus semianimus mortis in solatium:
 Qui modo securus nostra irridebas mala,
 Simili querelâ fata deploras tua.

207. *Duo Calvi.*

INvenit Calvus fortè in trivio pectinem:
 Accessit alter aquè defectus pilis:
 Heia, inquit, est commune quodcumque est lucri.
 Ostendit ille prædam, & adjecit simul:
 Superùm voluntas favit, sed fato invido
 Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus.
Quem spes delusit, huic querela convenit.

208. *Taurus & Vitulus.*

Angusto in aditu Taurus luctans cornibus,
 Quum vix intrare posset ad præsepia,
 Monstrabat Vitulus quo se pacto plecteret:
 Tace, inquit, antè hoc novi quàm tu natus es.
Qui doctiorem emendas, sibi dici puer.

209. *Pavo ad Junonem.*

PAVO ad Junonem venit, indignè ferens
 Cantus luscini quod sibi non tribuerit:
 Illum esse cunctis avibus admirabilem,
 Se derideri simul ac vocem miserit.
 Tunc consolandi gratiâ, dixit Dea:
 Sed formâ vincis, vincis magnitudine,
 Nitor sinaragdi collo præfulget tuo,
 Pictisque plumis genimeam caudam explicas.
 Quo mi, inquit, mutuam speciem si vincor sono?
 Fatorum arbitrio partes sunt vobis datæ:
 Tibi forma, vires aquilæ, luscini melos,
 Augurium corvo, læva cornici omina,
 Omnesque propriis sunt contentæ vocibus.
*Noli affectare quod tibi non est datum,
 Delusa ne spes ad querelam recidat.*

210. *Venator & Canis.*

ADversus omnes fortis veloces feras
 Canis quum domino semper fecisset satis,
 Languere cepit annis ingravantibus :
 Aliquando objectus hispidi pugnae suis,
 Arripuit aurem : sed cariosis dentibus
 Prædam dimisit. Hic tum Venator dolens,
 Canem objurgabat : cui senex contra latrans :
 Non me destituit animus, sed vires meæ :
 Quod fuimus laudas, jam damnas quod non sumus.
Hoc cur, Philete, scripserim pulchrè vides.

211. *Mustela & Mures.*

Mustela quum annis & senectâ debilis,
 Mures veloces non valeret assequi,
 Involvit se farinâ, & obscuro loco
 Abiecit negligenter ; Mus escam putans,
 Affiluit, & compressus occubuit neci :
 Alter similiter ; deinde periit tertius :
 Aliquot secutis, venit & retorridus,
 Qui sæpe laqueos & muscipulam effugerat,
 Proculque insidias cernens hostis callidi ;
 Sic valeas, inquit, ut farina es quæ jaces.

212. *Apes & Fuci Vespâ judice.*

APes in alta quercu fecerant favos ;
 Hos Fuci inertes esse dicebant suos :
 Lis ad forum deducta est, Vespâ judice ;
 Quæ genus utrumque nosset cum pulcherrimè,
 Legem duabus hanc proposuit partibus :
 Non inconveniens corpus, & par est color,
 In dubium planè res ut meritò venerit :
 Sed ne relligio peccet imprudens mea,
 Alveos accipite & ceris opus infundite,
 Ut ex sapore mellis, & formâ favi,
 De quæis nunc agitur, auctor horum appareat.
 Fuci recusant, Apibus conditio placet.
 Tunc illa talem sustulit sententiam :
 Apertum est quis non possit, aut quis fecerit,
 Quapropter apibus fructum restituo suum.

*Hanc præterissem fabulam silentio,
 Si pactam Fuci non recusasset fidem.*

213. *Canis & Lupus.*

Quam dulcis sit libertas breviter proloquar.
 Cani perpaſto, macie conſectus Lupus
 Fortè occurrit : ſalutantes dein invicem
 Ut reſtitèrunt ; unde ſic quaſo nites,
 Aut quo cibo feciſti tantum corporis ?
 Ego qui ſum longè fortior, pereo fame.
 Canis ſimpliciter : Eadem eſt conditio tibi,
 Præſtare domino ſi par officium potes.
 Quod ? inquit ille. Cuſtos ut ſis liminis,
 A furibus tuearis & noctu domum.
 Ego verò ſum paratus : nunc patior nives,
 Imbresque, in ſylvis aſperam vitam trahens,
 Quanto eſt faciliùs mihi ſub teſto vivere,
 Et otioſum largo ſatiari cibo ?
 Veni ergo mecum. Dum procedunt, aſpicit
 Lupus à catena collum detritum Canis.
 Unde hoc, amice ? Nihil eſt. Dic quaſo tamen :
 Quia videor acer, alligant me interdiu,
 Luce ut quieſcam, & vigilem nox quum venerit :
 Crepuſculo ſolutus, quà viſum eſt, vago :
 Affertur ultro panis, de menſa ſua
 Dat oſſa dominus, fruſta jaſtat familia,
 Et quod ſatidit quiſque pulmentarium.
 Sic ſine labore venter impletur meus.
 Age, ſi quò eſt abire animus, eſt licentia ?
 Non planè eſt, inquit. Fruere quæ laudas Canis :
 Regnare nolo, liber ut non ſim mihi.

214. *Arbores in Deorum tutela.*

Olim quas vellent eſſe in tutela ſua
 Divi legèrunt Arbores. Quercus Jovi,
 Et myrtus Veneri placuit, Phœbo laurea,
 Pinus Cybelæ, populus celfa Herculi.
 Minerva admirans, quare ſteriles ſumerent,
 Interrogavit. Cauſam dixit Jupiter :
 Honore fructum nè videamur vendere.
 At me hercule narrabit quod quis voluerit :
 Oliva nobis propter fructum eſt gratior.
 Tunc ſic Deorum genitor atque hominum ſator :
 O nata, meritò ſapiens dicere omnibus :
 Niſi utile eſt quod facimus, ſtulta eſt gloria.
Nihil agere quod non proſit, ſabella admonet.

215. *Ca-*

215. *Canum legati ad Jovem.*

Canes, legatos olim misere ad Jovem,
 Melioris vitæ tempus oratum suæ,
 Ut se abriperent hominum contumeliis,
 Furfuribus libi consparsum quod panem darent;
 Fimoque turpi maximam explerent famem.
 Profecti sunt legati non celeri pede,
 Dum naribus scrutantur escam in stercore.
 Citati non respondent: vix tandem invenit
 Eos Mercurius, & turbatos attrahit.
 Tum verò vultum magni ut viderent Jovis,
 Totam timentes concacârunt regiam.
 Propulsi verò sustibus, vadunt foras:
 Vetat dimitti magnus illos Jupiter.
 Mirati sibi legatos non revertier,
 Turpe æstimantes aliquid commissum à suis,
 Post aliquod tempus alios adscribi jubent.
 Rumor legatos superiores prodidit:
 Timentes rursus aliquid nè simile accidat,
 Odore canibus animum, sed multo replent;
 Mandata dant; legati mittuntur: statim
 Adeunt: rogantes aditum, continuo impetrant.
 Confedit genitor tum Deorum maximus,
 Quassatque fulmen: tremere cepit omnia:
 Canes, confusus subito quod fuerat fragor,
 Repente odorem mixtum cum merdis cacant.
 Reclamant omnes vindicandam injuriam.
 Sic est locutus ante poenam Jupiter:
 Non est legatos regis non dimittere,
 Nec est difficile poenas culpæ imponere:
 Non veto dimitti, verum cruciari fame,
 Ne ventrem continere non possint suum:
 Sed hoc feretis pro judicio premium:
 Illi autem, qui miserunt vos tam futiles,
 Nunquam carebunt hominis contumeliâ.
 Ita nunc legatos expectant & posterî;
 Novumque venire qui videt, culum olfacit.

216. *Occasio depicta.*

Cursu volucris pendens, in novaculâ,
 Calvus, comosâ fronte, nudo corpore,
 Quem si occupâris, teneas; elapsum semel
 Non ipse possit Jupiter reprehendere:
 Occasionem rerum significat brevem.

*Effectus impediret ne segnis mora,
 Finxere antiqui talem effigiem temporis.*

H 4

217. *Musca*

217. *Musca & Quadrigæ.*

STarent Quadrigæ cùm paratæ cursui,
 Musca advolans temonî earum infederat;
 Misso ergo signo, illisque procurentibus,
 Pulsu Rotarum & Quadrupedantis ungulæ
 Pulverea Nubes mota opacavit diem:
 Tum in se ipsa Musca, gestiens, Dii magni, ait,
 Quantam profundi vim excitavi pulveris!

218. *Ex Sutore Medicus.*

MAlus quum Sutor inopiâ deperditus
 Medicinam ignoto facere cœpisset loco,
 Et venditaret falso antidotum nomine,
 Verbosis acquisivit sibi famam strophis.
 Hic quum jaceret morbo confectus gravi,
 Rex urbis, ejus experiendi gratiâ,
 Scyphum poposcit; fusâ dein simulans aquâ
 Antidoto miscere illius se toxicum,
 Hoc bibere jussit ipsum, posito præmio.
 Timore mortis ille tum confessus est,
 Non artis ullâ medicum se prudentiâ,
 Verum stupore vulgi factum nobilem.
 Rex advocatâ concione hæc addidit:
 Quantæ putatis esse vos dementiæ,
 Qui capita vestra non dubitatis credere
 Cui calceandos nemo commisit pedes?
*Hoc pertinere verè ad illos dixerim,
 Quorum stultitia questus impudentiæ est.*

219. *Vulpes vota mutans.*

INitura Vulpes cortem optimam divitis,
 Pingui refertam genere Gallinaceo,
 Foramen id, quâ transeundum erat sibi,
 Cupiebat in penetrando dilatarier:
 Rursum inde subreptam ore Gallinam efferens
 Cùm jam imminensem horreret à tergo Canem;
 Ne se ille posset insequi, orabat Deos,
 Ut foramen redderent quàm artissimum.

220. *Leo Mente captus, & Caprea.*

Percitum attâ bile Caprea cùm Leonem cerneret,
 Pervagantem lata campî spatia vesanis modis,
 O ferarum triste fatum, dixit, ac miserrimum!
 Nam Leo si compos animi, non erat ferri potis:
 Nunc ubi insanire cœpit, quàm erit atrox & impotens!

221. *Pul.*

221. *Pullus Asini & Lupus.*

Morbo Asinus olim cùm laboraret gravi,
 Ut adesse mortem rumor increbesceret,
 Lupus ore ficto accessit illum visere :
 Quem Pullus Asini, qui assidens erat patri,
 Per obserata januæ rimam agnitum
 Admittere intrò noluit : sed enim Lupus,
 Quonam modo se haberet æger, institit
 Rogare. Melius, ille ait ; quàm tu velis.

222. *Herus & Canis.*

Canem habuit olim quidam : is illum pascere
 Cùm vellet, id manu ipse faciebat suâ :
 Cùm verò verberare eum decreverat,
 Servo suo mandebat illud muneris.
 Pertæsus ejus vitæ, ad extremum Canis
 Aufugit. Herus postea casu obviis
 Convicium ingens fecit, oneravit probris,
 Et bestiam appellavit ingratissimam :
 Quod semper ab se pastus, habitus bene,
 Nec verberatus unquam, herum tam amabilem
 Relinquere induxisset in animum suum :
 Tu tu ipse, tu me verberasti, inquit Canis :
 Tibi depilatum tergus hoc miserum, tibi
 Accepta referro facta flagris ulcera :
 Etenim quod, imperante te, servus tuus
 Faciebat, abs te id esse factum existimo.

223. *Jupiter & Cochlea.*

Recens creatis bestiis Divum pater,
 Quod quæque primum postulavisset, dabat.
 Tum Cochlea impetravit, ut suam sibi
 Domum liceret ferre junctam corpori :
 Interrogata cur onus tam incommodum
 Pro munere expetisset, Hoc incommodi
 Perferre, dixit, malo, quàm arbitrii mei
 Non esse, devitare vicinos malos.

224. *Canes duo.*

Canis fuit, qui tempore pluvio domi
 Se continebat, ne pedem unquam è limine.
 Interrogatus hic ab æquali suo,
 Cur id faceret, Ego inquit, aliàs fervidâ
 Perfusus undâ, timeo nunc & frigidam.

225. *Ju.*

225. *Jupiter & Rusticus.*

Fundum colendum Rusticus quondam ab Jove
 Conduxit æquâ parte cum illo fructuum,
 Hac lege, ut omnem ad ipsius nutum Deus,
 Ad Rustici, inquam, jussa summus Jupiter
 Plueret, serena faceret, auras mitteret.
 Ita deinde fundus sedulò est cœptus coli:
 Sata provenire, & aucta culmis surgere,
 Præstante pactas temporum vices Deo:
 Et ad imperata, nunc citum Favoniis,
 Nunc uvidum exhibente, nunc sudum aera.
 Fit ecce messis: quâ spem hiantis Rustici
 Vanis aristis sterilis elusit seges.
 Subrisit, & jacturam eam haud ægrè tulit
 Qui templâ cœli torquet, & terræ sola:
 Sed specimen ut prudentiæ suæ daret,
 Vides bone, ait, agricola, quid profecerint
 Abs te institutus annus, & cultum solum:
 Parente semper me tibi, & semper tua
 Obnoxii ad vota tempestatibus:
 Nunc, si placet, videamus annum hunc proximum:
 Tu arato, tu sarrito, tu occato ut soles:
 Me sine supernè regere, & arbitrio meo
 Ventos ciere, nubilum & sudum dare:
 Mea faxo videas ratio quàm præstet tuæ:
 Hæc Jupiter: cui cum annuisset Rusticus,
 Anno insequenti versus ordo temporum
 Læto replevit vacua proventu horrea.
 Ex illo omisit homo Deo præscribere:
 Bonique cuncta, quæ illæ præstat, consulit.

226. *Vulpes & Simius.*

Animalium potitus imperio Leo,
 Ea exulare è finibus regni sui,
 Honore caudæ quæ carerent, jusserrat.
 Pavefacta Vulpes, ire in exilium parans,
 Jam colligebat vasa: cui cum Simius,
 Ad regis imperata jam vertens solum,
 Non pertinere edictum ad illam, diceret,
 Quæ tantum haberet caudæ, ut & superforet:
 Verum, inquit illa, dicis; & rectè admones;
 Sed quî scio, inter illa quæ caudâ carent,
 An me Leo numerare vel primam velit?

227. *Arbores & Rhamnus.*

Regnum olim Olivæ detulērunt Arbores,

Et valida latē sceptrā gentis Frondeæ :

Quibus illa, quæ contenta sorte esset suā,

O amica, ait, meamne pinguetudinem,

Dīs atque hominibus expetitā, deferam,

Ut imperem regnique curis macerer ?

Ite, oro, & alii sarcinā hanc imponite.

Rejectæ eunt ad Ficū : uti regnet, rogant :

Quæ & ipsa, per se lātā nativis bonis,

Egone ut meam dulcedinem, & suavissimos

Fructus, saporis mellis Hyblæi pares,

Angore mutem, quo hic honos exuberat ?

Re rursus infectā hæsītābundæ arbores

Vitem quoque statuere tentandam sibi.

Ea tum nigranti concolores purpuræ

Uvas onustos explicans per palmites,

Videtis, inquit, has opes, hanc copiam,

Hoc delicatū tot racemorum decus,

Deo unde hominibusq; humor acceptus fuit ?

Hæc dona opima, hæc tanta naturæ bona

Ut deferam, vos estis auctores mihi ?

Tum verò me omnes omnium stultissimam

Existimārint Arborum, si id fecero,

Quo me ipsa perdam, cæteris ut consulam.

Hæc illa : at hæc, jam supplicandi tædio

Fessæ, ac labore, Rhamno honorem deferunt.

Elatus ille regio fastu, ac tumens,

Si rex, ait, sum vester, ad me accedite

Omnes, & umbrā sub meā confidite.

Ni id feceritis, rapidus ignis, nemini

Parfurus ex me erumpat, atque ipsas quoque

Exelliores hauriat Libani Cedros.

228. *Anguilla & Serpens.*

Unanimem quondam Serpentem Anguilla rogavit ;

Cur Anguillarum generi omnia plena periclis,

Plena dolis hominum atque inimicis fraudibus essent ?

At tu, inquit, mihi cum similis, cum pene gemellus

Cetera sis, nullis obnoxius insidiis es ;

Securosque dies pacati transigis ævi.

Cui Serpens, Nimirum, inquit, quia qui mea turbat

Otia, & infestam mihi vim temerarius affert,

Non impunè refert, nec inulta injuria restat.

229. *Mu-*

229. *Mures.*

COactus olim cū senatus Murium
 Deliberaret, savor quo possent modo
 Cavere Felis furta, & infidias graves;
 Decrevit unus, collo ut adversarii
 Suspenderent ex ære tintinnabulum,
 Cujus sono illum adesse persentiscerent.
 Probare pro se quisque consilium; & statim
 Cœpere pedibus ire in hanc sententiam.
 Tum ab sede surgens unus ex primoribus;
 Cui cana vetulas barba velabat genas,
 Manu silentium imperans. Mihi quoque
 Probatur; ut cui maxime, hæc sententia:
 Sed oro vos, quis, inquit, ex nobis, patres,
 Feli ausit alligare tintinnabulum?

230. *Dies Festus & Profestus.*

Festum in diem profestus insurrexerat,
 Odiosa magno probra clamore ingerens:
 Quid te, inquit, ignave, esse tandem existimas,
 Qui tam otiose, delicatam, ac splendidam,
 Sine opere, sine labore, vitam ductites,
 Sudore parta prodigens meo bona?
 Olli renidens leniter festus dies,
 Et merito alis, ait, fortis auctorem tuæ:
 Etenim quid esses, stulte, sine me? nam, nisi
 Ego Festus essem, tu Profestus non fores.

231. *Vulpes & Lupus.*

IN puteum ab alto lapsa Vulpes margine,
 Jamjam profundis haurienda aquis erat:
 Misera ergo ab adventante fortè illuc Lupo
 Supplex petivit, fune demisso extrahi:
 Ille otiosi more, quærere institit,
 Quo lapsa pacto, quo fuisset tempore?
 Prius eripe hinc me, dum licet, Vulpes ait,
 Deinde audies omne, ordine ut factum fiet.

232. *Bubulcus & Hercules.*

Vla in lutosâ prægrave hæserat planstrum,
 Merlis ad ulque axem rotis.
 Nihil hic Bubulcus providere, nec sese
 Opi ferendæ accingere:
 Tantum sedens, suamque conquerens sortem,
 Magnum invocabat Herculem:
 Cui nube subtus candidâ Deus, præstò
 Fuit, & monere hæc instituit:
 Age, inquit, & tu enitere ipse per tete,
 Atque id, quod in te est, expedi:
 Stimula boves, humerisque promove planstrum
 Tum demum agentem gnaviter
 Vocatus adjuvabo, vique coelesti
 Humana vota prosequar.

233. *Asinus, Simius & Talpa.*

ASinum querentem quòd careret cornibus,
 Et Simium quòd caudæ honore, hoc arguit
 Sermone Talpa: Quì potestis, hanc meam
 Miseram intuentes cæcitatem, hæc conqueri?

234. *Turdi.*

EX maximo cum fortè Turdorum globo,
 Ad præcoces vindemias qui Gallia
 Togatæ Etruscis devolârunt montibus,
 Exigua sanè pars revertissent domum,
 Sed hi faginâ crassi, obesi, prægraves;
 Hos conspicati qui domi remanserant,
 Livore tacti, se suamque pessimam
 Cæpere sortem conqueri, quòd cum iis simul
 Ad tam beatas non profecti essent dapes.
 Quibus unus ex iis, qui reversi erant, ait,
 O inscientes, atque rerum improvidi!
 Annon videtis, ex quot ante millibus,
 Qui exiveramus spe faginæ & crapulæ,
 Ad quam redacti paucitatem nunc sumus?
 Fœdo exitu desideratis cæteris
 Captis, necatis, sub corona venditis:
 Quod si miseria, si pericula, si metus,
 Si cuncta quæ nos, qui supersumus, mala
 Pertulimus, æstimetis, & casus graves:
 Næ hæc stulta vobis jam libido fugerit,
 Externa conquisitum eundi pabula.

235. *Pa.*

235. *Pater, Filius & Asinus.*

PATER senex, & gnatus Adolescentulus
 Venalem Asellum ad proximæ urbis nundinas
 Nullâ gravatum præ se agebant sarcinâ.
 Hos intuens qui fortè proximè viam
 Arabat, irridere cœpit Rusticus:
 Quòd, ut tenellos pædagogi heros solent,
 Ita ipsi Asellum feriatum ducerent,
 Alter Senex planè, alter Adolescentulus,
 Ætate uterque cui vehiculo opus foret.
 Hæc perpulere obnoxium dictis Patrem,
 Uti juberet Filium conscendere:
 Ecce alius illis obviis reprehendere
 Senem institit, quòd obsequens nimis Pater
 Juvenem atque validum Filium fineret vehi,
 Iter ipse pedibus faceret infirmus Senex.
 Hæc vera visa: hic Filio jussu Pater
 Descendere, ipse insedit usque ad transitum
 Vici ad viam jacentis: ejus incolæ
 Notare pro se quisque cœperunt Senem,
 Quòd adhuc virenti ætate vir, alacer, vicens
 Veheretur ipse; at Filium tenellulum,
 Per tantum itineris cogeret pedibus sequi.
 Hanc ille tantam sustinere non valens
 Invidiam, Aselli clunibus gnatum jubet
 Post se infilire, atque onere duplicato vehi.
 Ibi tum viator, fortè misericordiâ
 Commotus Asini, valdè, ait, vile hoc tibi est
 Animal, Pater, qui id tam sinistrè perdere
 Vastâ duorum mole tendis corporum.
 His ille tot pugnantibus sententiis
 Distractus animum, incertus hæsit consili:
 Cùm, non inani, non onusto tot modis
 Asino per omnes reprehendentum vices,
 Sine lite posset aut querela progredi.
 Tandem experiri & hanc quoque placuit viam:
 Inter supini ut colligatos indito
 Pedes Aselli palo, eum ipsi pendulum
 Ferrent; ita humeris prægrave attollunt onus.
 Tum verò ad illud tam insolens spectaculum
 Affusa multitudo commeantium
 Rîsu emoriri, infanum utrumque dicere,
 Vexare salibus, sed magis multò Senem.
 Tum denique ille irâ impotenti percitus,
 Præcipitem Asellum in maximam malam crucem
 Ab aggere alto in proximum flumen dedit.

236. *Cassita.*

Ales est Cassita, summum pileata verticem,
 In segetibus nidulari sueta, & ova excludere
 Ferme in anni tempus illud, filios ut puberes,
 Appetente messe, primis instruat volatibus.
 Fortè tempestiviora legit hæc quondam fata:
 Itaque flavescente segete pulli adhuc implumibus
 Egredi materna tecta non valebant artibus:
 Igitur ad cibum parandum facta proficiscens foras
 Monuit hos, si qui viderent, si quid audirent novi,
 Sedulo ut renunciare cuncta meminissent sibi.
 Ecce dominus segetis illuc venit; & gnatum vocans;
 Cernis hæc maturuisse, & postulare jam manus;
 Proinde cras, ubi diurnum fulserit crepusculum,
 Ito, ait, rogato amicos mutuam, in messem hanc, opem:
 Anxii pulli reversæ matri id ipsum nunciant:
 Illa eos esse otiosos, atque securos jubet:
 Non enim messem futuram, dum ille amicis fideret.
 Postero die profectâ rursus ad pastum alite,
 Dominus opperitur illos, quos vocari jussit:
 Sol inardescit: nihil sit: præstò amicus nullus est.
 Tum ille gnato, isti amici nostri, ait, sunt desides:
 Quin ad affines rogandos, & propinquos pergimus,
 Tempori cras ad metiendum præstò uti nobis lient?
 Rursus hoc pulli parenti territi renunciant:
 Mater illos tum quoque esse sine metu & cura imperat,
 Vos modo, inquit, adnotate diligenter omnia,
 Quæque dicentur per illum, quæque fient denuò.
 Alia lux exoritur: ales pabulatum provolat:
 Ille vir bonus propinquos frustra, & affines manet;
 Quos jubens tandem valere, filio edixit suo,
 Ut duas deferret illuc luce falces postera:
 Tu tibi unam sumito, inquit, alteram ipse sumpsero:
 Rem geremus Marte nostro, & copiis domesticis.
 Hoc ubi rescivit ales illicet pullis ait:
 Nunc profectò providendum est, vos ut aliò transferam;
 Nam seges cras demetetur ista certo certius:
 Quando is ipse, cuja res rest, illam agendam suscipit.

237. *Canis in præsepi.*

BOs post laboris tædia reversus domum,
Pro more stabulum ingreditur, ut famem levet;
Præsepe sed prius occupaverat Canis,
Ringensque frendensque arcet à fæno bovem:
Hunc ille morosum atque inhospitum vocat,
Et fastuosum mentis ingenium exprobrat:
Canis hisce graviter percitus conviciis,
Túne, inquit, audes me vocare inhospitum?
Me nempe summis quem ferunt præconiis
Gentes tibi ignotæ? Exteri si quid sciant,
Humanitate supero quemlibet Canem.
Hunc intumentem rursus ita bos excipit;
Hæc Singularis an tua est Humanitas,
Mihi id roganti denegare pabulum,
Gustare tu quod ipse nec vis, nec potes?

INDEX FABULARUM ALPHABETICUS.

FABULÆ GRÆCÆ.

A

A Διῶα ἐπαγγελλόμενος	μῦθ.	Ἀνδραποῦ καὶ Σάτυρος	κδ'.
Λεῖος	ρμῦ.	Ἀνδραποῦ καὶ Κύνων	με'.
Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ	μα'.	Ἀνδραποῦ καὶ Ἀλάντης	ζε'.
Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος	κ'.	Ἀρίστου καὶ Ἀλάντης	ζε'.
Ἀιδῶν καὶ Ἰέραξ	ρην'.	Ἀρνός καὶ Λύκοι	ε'.
Αἰθίοψ	κη'.	Ἀσπάλξ	πς'.
Ἀϊνυρὸς καὶ Ἀλεκτρυνών	ζγ'.		
Ἀϊνυρος καὶ Ὀρνείας	ι'.	Βάτου καὶ Ελάτης	ρμδ'.
Ἀϊνυρὸς καὶ Μύς	ξθ'.	Βάτταχοι	ς'.
Ἀλέκτορες	ος'.	Βάτταχοι	ρμδ'.
Ἀλεκτρυνόνες καὶ Πέρδιξ	ρδ'.	Βάτταχοι	οδ'.
Ἀλκίος καὶ Σμαεῖς	ρδ'.	Βυκόλοι	λδ'.
Ἀλκυών	ρκ'.	Βέταλις	πθ'.
Ἀλώπεκες	μς'.	Γέρων καὶ Θάνατος	η'.
Ἀλώπηξ	λ'.	Γεωργός	ρν'.
Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς	ια'.	Γεωργός καὶ Ορίς	ξε'.
Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος	γ'.	Γεωργός καὶ Πιλαργός	ζη'.
Ἀλώπηξ καὶ Βάτου.	λς'.		
Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος	ν'.	Δάμαλις καὶ Βοῦς	μγ'.
Ἀλώπηξ καὶ Λέων	νε'.	Δεῖλος κυνηγός καὶ Δρυοτόμος	ρε'.
Ἀλώπηξ καὶ Κόραξ	ξα'.	Δέλφας καὶ Ἀλάντης	ζε'.
Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος	ξη'.	Δεσπότης καὶ Κύνες	νδ'.
Ἀλώπηξ καὶ Τράχης	πα'.	Δρυοτόμοι καὶ Πεύκη	ρκα'.
Ἀλώπηξ λιμνῶσις	ρη'.	Δρύς καὶ Κάλαμοι	ρμδ'.
Ἀλώπηξ καὶ Εοχίνος	ριθ'.		
Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις	ρκδ'.	Ε	
Ἀνὴρ καὶ Ἐταιεῖδες	ρλς'.	Ελαφός	δ'.
	οι'.	Ελαφός	ρλδ'.
		Ελαφός καὶ Ἀμπίλος	λη'.
			Εἰρηφός

I

I N D E X

Εξισϑ' ἡ Δύκεϑ
 Ἑρμῆς ἡ Αγαλμαλοποιὸς
 Ἑχίς ἡ Ῥίνη

Z

Zeús

H

Ἡμῶν
Ἡρακλῆς καὶ Πλῆτος

I

"Iṭṭaṇṇaṇṇa" Eḷaṇṇa

“ଆମେ ଏହିପରି କି କରୁଛୁ ?

Ἰωάννου καὶ Ἰωαννοῦ

K

Κακοπαρέμυν

Κάλαμος ἢ Ελαία

Καρκίνου καὶ Αλώπηξ

Καρύα

Κολοίς

Κολοίς

Κολοῖος καὶ Ποιμὴν

Κομπιανής

Κόραξ

Κόραξ καὶ Οὐίς

Κορυθαλός

Κρεάτων καὶ Κύων

Κουλίαι

Κύριε

Κύριος

Κύνες λιμώτησαν

Κυρόδικ[ε]

Κύων καὶ Αλεξανδρινῶν

Κύων καὶ Λύκος

Κύων χρέας φέρων

Κύων καὶ Αλώπηξ

Κύων καὶ Δεσπότης

Κόνω† καὶ Λέων

Κώνω† x̄ B̄

ζς'.	Λαγωῖ	ρα'
ξβ'.	Λαγωῖ καὶ Βάτραχοι	μα'
πζ'.	Λέαινα καὶ Αλώπηξ	ρν'
ζδ'.	Λέων καὶ Αλώπηξ	α'
	Λέων καὶ Λύκος, καὶ Αλώπηξ	ιθ'
λα'.	Λέων καὶ ὄνος καὶ Αλώπηξ.	κα'
ριε'.	Λέων καὶ Βάτραχος	αζ'
	Λέων καὶ Οὐς	μ'
ιδ'.	Λέων καὶ Ἀρκίος	ρμ'
νη'.	Λέων καὶ Λαγῶδες	ρλ'
οζ'.	Λέων καὶ Ἀνδραπος	ρμ'
	Λέων καὶ Κάπερος	ρμζ'
ζ'.	Λέων καὶ Ταῦρος	ρνα'
ρια'.	Λέων καὶ Μῦς	ρνε'
οιζ'.	Λέων καὶ Ταῦρος	ρνε'
κθ'.	Λύκος καὶ Γεῦς	ε'
ρ'.	Λύκος καὶ Γέρας	ζ'
ιδ'.	Λύκος καὶ Ἀρς	αδ'
νγ'.	Λύκος καὶ Φερίδατον	αθ'
νε'.	Λύκος καὶ Ἀρνίον	πθ'
κγ'.	Λύκος καὶ Ποιμήνες	ζζ'
νθ'.	Λύκος καὶ Αἶξ	ρ'
μβ'.	Λύκος καὶ Ἴαπος	ργ'
οε'.	Λύκος καὶ Λέων	ρμζ'
αζ'.	Λύκος καὶ Αλώπηξ	ρλα'

M

φλς.	Μελιπέργος	
κζ'	Μιναζύρται	
ισ'	Μιμῶ	
ιβ'	Μονός κ' Αλώπηξ	
ξζ'	Μδεις κ' Γαλαῖ	
σα	Μῦα	
ρζ'	Μῦαι	
ρμς.	Μδεις	N
π'	Νεξερ's	
ρλγ.	Νυκτεῖς κ' Γαλῆ	

N

NuxZeis

FABULARUM.

Νυκτιεὶς καὶ Βάτωρ, καὶ Αἴθια	ο'.	Πειριστερά καὶ Κορώνη	εγ'.
Ξ		Πήρα	ρθ'.
Ξυλαδόμυθος καὶ Ἑρμῆς	ξς'.	Πίθηκος καὶ Διελρίς	ρς'.
Ο		Πλέοντες	ρς'.
Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος	ρμς'.		Ρ
Ογοί	πδ'.	Ροῖα καὶ Μιλέα	ξγ'.
Ονθ	ρλθ'.		Σ
Ονθ καὶ Κήπωρος	ις'.	Σκώληξ καὶ Αλώπηξ	λγ'.
Ονθ καὶ Ἰωπθ	κς'.	Σός καὶ Κύων	κς'.
Ονθ Αγεῖθ	μ'.		Τ
Ονθ καὶ Κρόξ	νγ'.	Ταῦρος καὶ Τράϊθ	ρλς'.
Ονθ Βασάζων εἰδωλον	ζα'.	Ταῶς καὶ Κολιός	ογ'.
Ονθ καὶ Αλώπηξ	ρκγ'.	Τέπιξ καὶ Μύρμηκας	ις'.
Ονθ καὶ Λέων	ρλς'.	Τέπιξ καὶ Αλώπηξ	ρλθ'.
Ονθ καὶ Λυκος	ρμα'.	Τοξότης καὶ Λέων	ρκδ'.
Ονθ καὶ Βάτταχοι	ρμγ'.	Τύχη	ρκε'.
Ονος καὶ Λεοντή	ρλς'.		Τ
Ορνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός	θ'.	Τς καὶ Κύων	πγ'.
Ορνις καὶ Χελιδών	οθ'.		Χ
Ορις	λς'.	Χελιδών καὶ Κορώνη	ιγ'.
Ορις καὶ Γεωργός	ρκς'.	Χελώνη καὶ Αἶτος	ρμθ'.
Π		Χήρα καὶ Πρέβατον	πς'.
Παῖς καὶ Σκόρπιος	πέ'.	Χύτσα	ις'.

I N D E X

FABULÆ HEBRAICÆ.

- א חרנגול ומרגלית
 ב כלבא עם כלבא יולדת
 ג אריה חזיר יערי ושור וחמור
 ד חמור וחזיר יערי
 ה נשר וקפור
 ו נישואי השמש
 ז שועל ונשר
 ח כבשה וכלב
 ט אריה וזאב
 י העז והענר והאריה והכבש
-

FABULÆ ARABICÆ.

- ١ غزال
 ٢ כלב وارنب
 ٣ بستانى
 ٤ خنفة وحنلة
 ٥ صبي
 ٦ كلاب وعلب
 ٧ انسان وفرس
 ٨ العوسج

FABU-

FABULARUM.

FABULÆ LATINÆ.

A		B.		
Æ	Thiops.	93.	Bubulcus & Hercules. <i>F.</i>	233.
	Agnus & Lupus. <i>Faermus. f.</i>		Butalis.	88.
	Agnus à Capella nutritus. <i>Phædrus.</i>	199.	C.	
Agricola.	150.	Calvus & Musca. <i>Ph.</i>	205.	
Agricola & Ciconia.	98.	Cancer & Vulpes.	117.	
Alcedo.	46.	Canes.	136.	
Anguilla & Serpens. <i>F.</i>	229.	Canes famelici. <i>Ph.</i>	27.	
Anus ad Amphoram. <i>Ph.</i>	187.	Canes duo. <i>F.</i>	224.	
Aper & Vulpes. <i>F.</i>	17.	Canis in Præsepi, à Camerario.	237.	
Apes & Fuci Vespa judice. <i>Ph.</i>	212.	Canis & Gallus. <i>F.</i>	19.	
Apiarius	154.	Canis & Lupus. <i>F.</i>	67.	
Aquila.	41.	Canis natans. <i>Ph.</i>	71.	
Aquila & Vulpes. <i>F.</i>	20.	Canis & Vulpes.	107.	
Aquila & Scarabæus.	128.	Canis & Dominus.	146.	
Aquila, Cornix & Testudo. <i>Ph.</i>	163.	Canis parturiens. <i>Ph.</i>	160.	
Aquila, Felis & Aper. <i>Ph.</i>	188.	Canis fidelis. <i>Ph.</i>	184.	
Aranea & Apes.	172.	Canis & Crocodilus. <i>Ph.</i>	186.	
Arbores in Deorum tutela. <i>Ph.</i>	214.	Canis, Thefaurus & Vulturus. <i>Ph.</i>	189.	
Arbores & Rhamnus. <i>F.</i>	228.	Canis & Lepus.	170.	
Armentarius. <i>F.</i>	32.	Capellæ & Hirci. <i>Ph.</i>	180.	
Asini. <i>F.</i>	84.	Canis & Lupus. <i>Ph.</i>	213.	
Asinus. <i>F.</i>	138.	Canna & Oliva. <i>F.</i>	111.	
Asinus & Hortulanus. <i>F.</i>	12.	Canum legati ad Jovem. <i>Ph.</i>	215.	
Asinus & Equus. <i>F.</i>	26.	Cassita.	49.	
Asinus Sylvestris.	40.	Cassita. <i>F.</i>	236.	
Asinus & Leo venantes. <i>Ph.</i>	48.	Cerva.	134.	
Asinus, Corvus & Lupus. <i>F.</i>	53.	Cervus. <i>T. F.</i>	169.	
Asinus Simulachrum gestans. <i>F.</i>	91.	Cervus & Boves. <i>Ph.</i>	190.	
Asinus & Galli. <i>Ph.</i>	112.	Cervus Cornibus impeditus. <i>Ph.</i>	4.	
Asinus & Vulpes. <i>F.</i>	123.	Cervus & Vitis. <i>F.</i>	38.	
Asinus & Leo.	132.	Cicada & Noctua. <i>Ph.</i>	200.	
Asinus & Lupus. <i>F.</i>	141.	Cicada & Formicæ. <i>F.</i>	15.	
Asinus & Ranæ.	143.	Cicada & Vulpes.	139.	
Asinus & leonina pellis. <i>Avien.</i>	157.	Cochlæ. <i>F.</i>	47.	
Asinus irridens Aprum. <i>Ph.</i>	162.	Columba & Cornix.	103.	
Asinus egregie cordatus. <i>Ph.</i>	181.	Cornix & Canis. <i>F.</i>	72.	
Asinus, Simius & Talpa. <i>F.</i>	234.	Corvus & Mater. <i>F.</i>	23.	
Auceps & Cassita. <i>F.</i>	9.	Corvus & Serpens. <i>F.</i>	59.	

Culex

Culex

INDEX

Culex & Leo.	80.	L.	
Culex & Taurus. <i>T. Faber.</i>	133.	Leæna & Vulpes. <i>T. F.</i>	158.
Cygnus. <i>F.</i>	60.	Leo & Vulpes. <i>F.</i>	1.
	D.	Leo, Lupus & Vulpes. <i>F.</i>	18.
Dies Festus & Profeſtus. <i>F.</i>	231.	Leo, Afinus & Vulpes. <i>F.</i>	21.
Dumus & Abies. <i>Av.</i>	142.	Leo & Rana.	37.
Duo Calvi. <i>Ph.</i>	207.	Leo & Urfus.	118.
	E.	Leo & Lepus.	130.
Equus & Cervus. <i>Hor.</i>	14.	Leo & Homo. <i>T. F.</i>	140.
Equus & Afinus. <i>F.</i>	58.	Leo & Aper.	147.
Equus & Equiſo.	77.	Leo & Tauri. <i>T. F.</i>	151.
Equus & Aper. <i>Ph.</i>	127.	Leo & Mus.	152.
Ex Sutore Medicus. <i>Ph.</i>	218.	Leo & Taurus. <i>T. F.</i>	155.
	F.	Leo ſenio conſectus. <i>Ph.</i>	161.
Felis & Gallus. <i>F.</i>	10.	Leo Sapiens. <i>Ph.</i>	192.
Felis & Gallinæ.	69.	Leo mente captus & Caprea. <i>F.</i>	220.
Felis & Mures. <i>F.</i>	76.	Lepores. <i>T. F.</i>	101.
Formica & Muſca. <i>Ph.</i>	204.	Lepores & Ranæ.	44.
Fortuna.	125.	Lignarii & Abies.	121.
Galli.	104.	Lignator & Mercurius. <i>F.</i>	66.
Galli & Perdix	54.	Lupus & Mulier. <i>F.</i>	2.
Gallina & Hirundo. <i>F.</i>	79.	Lupus & Grus. <i>Ph.</i>	7.
Graculus Superbus. <i>Ph.</i>	100.	Lupus & Agnus. <i>Ph.</i>	34.
Graculus & Paſtor.	153.	Lupus & Ovis.	39.
Gubernator & Nautæ. <i>Ph.</i>	106.	Lupus & Agnus.	89.
	H.	Lupus & Paſtores.	99.
Hercules & Plutus. <i>Ph.</i>	115.	Lupus & Capra.	102.
Herus & Canes. <i>F.</i>	52.	Lupus & Equus.	113.
Herus & Canis. <i>F.</i>	222.	Lupus & Leo.	127.
Hinnulus. <i>F.</i>	57.	Lupus & Vulpes.	131.
Hirundo & Cornix. <i>F.</i>	13.	Lupus & Vulpes.	167.
Hoëdus & Lupus	96.	Lupus & Vulpes jüdice Simio. <i>Ph.</i>	
Homo & Canis. <i>Ph.</i>	16.		178.
Homo & Satyrus. <i>F.</i>	24.	Lufcinia & Accipiter.	28.
Homo & Canis. <i>F.</i>	45.		M.
Homo & Colubra. <i>Ph.</i>	65.	Malignus. <i>F.</i>	90.
Homo perfractor Statuæ.	116.	Margarita in Sterquilinio. <i>Ph.</i>	159.
Homo & Afinus. <i>Ph.</i>	203.	Mercurius & Statuarius. <i>F.</i>	62.
Hortulanus. <i>T. F.</i>	171.	Milvius & Columbæ. <i>Ph.</i>	179.
	I.	Muſca & Mula. <i>Ph.</i>	193.
Iaſtator. <i>F.</i>	56.	Monedula. <i>F.</i>	114.
Iaculator & Leo.	124.	Muli & Latrones. <i>Ph.</i>	194.
Impoſſibilia promittens.	148.	Mulus. <i>F.</i>	31.
Jupiter.	94.	Mures. <i>Hor.</i>	110.
Jupiter & Cochlea. <i>F.</i>	223.	Mures. <i>F.</i>	230.
Jupiter & Ruſticus. <i>F.</i>	226.	Muſca. <i>F.</i>	25.
Juvenca & Bos.	43.	Muſcæ.	35.
			Muſca

FABULARUM.

Musca & Quadrigæ. <i>Ph.</i>	217.	Sus & Canis. <i>F.</i>	22.
Mustela & Homo. <i>Ph.</i>	196.	Sus & Canis.	83.
Mustela & Mares. <i>Ph.</i>	211.	Sus & Vulpes.	92.
N.		T.	
Nux.	129.	Talpa.	86.
O.		Taurus & Hircus. <i>Av.</i>	135.
Occasio depicta. <i>Ph.</i>	216.	Taurus & Vitulus. <i>Ph.</i>	208.
Ollæ duæ ænea & fictilis. <i>F.</i>	51.	Testudo & Aquila.	149.
Ovis, Canis & Lupus. <i>Ph.</i>	166.	Turdi. <i>F.</i>	235.
Ovis & Cervus. <i>Ph.</i>	182.	V.	
P.		Vacca, Capella, Ovis & Leo. <i>Ph.</i>	
Panthera & Pastores. <i>Ph.</i>	198.		168.
Passer & Lepus. <i>Ph.</i>	206.	Venator & Canis. <i>Ph.</i>	210.
Pater, Filius & Afinus. <i>F.</i>	235.	Venator meticulous & Lignator.	
Pavo & Monedula. <i>F.</i>	73.		105.
Pavo ad Junonem. <i>Ph.</i>	209.	Vermis & Vulpes.	33.
Pera. <i>Ph.</i>	109.	Vespertilio & Mustela. <i>F.</i>	64.
Piscator & Cerrus. <i>Av.</i>	120.	Vespertilio, Rubus & Mergus. <i>F.</i>	
Puer & Scorpius. <i>F.</i>	85.		70.
Pugna Murium & Mustelarum.		Viatores & Latro. <i>Ph.</i>	201.
<i>Ph.</i>	78.	Viatores & Platanus. <i>Ph.</i>	145.
Pullus Afini & Lupus. <i>F.</i>	221.	Vidua & Ovis.	82.
Punica & Malus.	63.	Vipera & Lima. <i>Ph.</i>	87.
Q.		Ursus & Vulpes.	95.
Quercus & Calami.	144.	Vulpes. <i>F.</i>	30.
R.		Vulpes & Uva. <i>Ph.</i>	3.
Rana rupta. <i>Ph.</i>	185.	Vulpes ad Personam Tragicam. <i>Ph.</i>	
Ranæ. <i>F.</i>	74.		11.
Ranæ duæ sitientes. <i>F.</i>	6.	Vulpes & Rubus. <i>F.</i>	50.
Ranæ Regem postulantes. <i>Ph.</i>	42.	Vulpes & Crocodilus.	55.
Ranæ ad Solem. <i>Ph.</i>	164.	Vulpes & Leo. <i>F.</i>	61.
Ranæ metuentes Taurorum prælia.		Vulpes & Corvus. <i>Ph.</i>	68.
<i>Ph.</i>	191.	Vulpes & Lignator.	81.
Repente Calvus. <i>Ph.</i>	75.	Vulpes & Hircus. <i>Ph.</i>	108.
Rubus.	176.	Vulpes esuriens. <i>Hor.</i>	119.
S.		Vulpes & Erinaceus. <i>F.</i>	122.
Senex & Mors. <i>F.</i>	8.	Vulpes & Lupus. <i>F.</i>	233.
Serpens.	97.	Vulpes & Pardus. <i>Av.</i>	137.
Serpens & Agricola.	126.	Vulpes & Aquila. <i>Ph.</i>	165.
Simia.	29.	Vulpes & Ciconia. <i>Ph.</i>	195.
Simii Caput. <i>Ph.</i>	183.	Vulpes & Draco. <i>Ph.</i>	202.
Simius & Vulpes. <i>F.</i>	36.	Vulpes & Simius. <i>F.</i>	227.
Simius & Delphus. <i>F.</i>	156.	Vulpes vota mutans. <i>F.</i>	219.

F I N I S.